

Та що пірнає до водоспаду

Михайло Попович

Передмова

Насамперед спасибі усім хто все ж таки вирішив взятись за читання даної книги. Мене звати Попович Михайло Ігорович я автор даної повісті, так і я є початківцем у цій галузі тому буду вдячний за розуміння. Згідно моєї думки це легенький прозовий твір, як жанр можна виділити пригоди, драма. Тут відсутній будь-який політичний, історичний чи релігійний зміст, чудово підійде як для молоді так і для більш зрілої аудиторії. Події даної повісті відбуваються у реальний час, західна Україна, головною героїнею виступає молода, амбіційна журналістка якій випадає шанс написати чудову статтю для місцевої преси, для цього їй прийдеться влитись в досі не звичний для себе колектив екстремалів. Але не все так однозначно як здається на перший погляд, дівчині прийдеться зробити вибір від якого буде залежати її подальше майбутнє...

Розділ 1

"Знайомство з персонажами"

Будильник як завжди невблаганно пролунав у 6:30 ранку за київським часом. Челсі у все ще сонному режимі протягнула руку до смартфона який лежав на тумбочці біля ліжка, та виключила цей безжалісний сигнал що символізував початок чергового робочого дня. Дівчина двадцяти двох років жила одна в орендованій квартирі посеред центру міста Івано— Франківськ. Як зазвичай буває у квартирах де живуть самотні порядні дівчата, кидається у вічі такий же доглянутий порядок. Практично у всіх кімнатах а це спальня, кухня та вітальня домінував такий стиль дизайну як мінімалізм. Усі речі акуратно лежали на своїх місцях, покійно чекаючи часу свого використання, в загальному осередок проживання Челсі було можна охарактеризувати такими словами як компактність та комфортабельність.

Наша героїня розпочала цей день зі стандартних дій, які роблять практично усі цивілізовані громадяни суспільства, ранковий туалет де вона привела в порядок свій зовнішній вигляд, така ж ранкова кава без сніданку, та звісно, річ яка наче паразит стала невід'ємною частиною кожного із нас, так це смартфон який жадібно наче останню крихту хліба стискають наші пальці. Попиваючи невеличкими ковтками все ще гарячий напій сидючи за кухонним столом, Челсі паралельно безуспішно прогортувала стрічку новин свого Інстаграму та Феезбуку. Повідомлень було декілька, як правило їй писали хлопці, із досить банальними фразами як от "привіт, як справи?" чи "давай познайомимось поблище" і знову ж таки як правило молода, красива та перспективна дівчина просто їх ігнорувала, у неї окрім цього справ було "по горло". Тому вона байдуже і далі гортала стрічку у надії віднайти там щось корисне для себе

але як завжди там нічого не було. У сучасному світі залежність від інтернету та новітніх технологій проявляється по різному, дехто зависає у ютубі, мовляв подивлюсь ще один коротенький ролик і все, але не встигає той отямитись як уже пройшла половина дня, дехто поринає у відео ігри зазвичай онлайн в перше чергу це "Dota" або "Варкрафт" а третя категорія безуспішно шукає свого щастя у "соц.мережах" але зі сторони все це виглядає однаково, людина наче якийсь овоч сидить перед екраном чи монітором свого пристрою абсолютно відгородившись від зовнішнього світу. Роздуми Челсі обірвав дзвінок коліжанки, яка старалась телефонувати їй що ранку адже не могла дочекатись допоки її колега не з'явиться на роботі.

— Алло, привіт Челсі. Ну як ти там добре виспалась? Ти уже в дорозі?

— Алло привіт Іванка, та ні ще п'ю каву. "Практично пробурмотіла все ще напів в'яла, невиспана Челсі."

-Ну дивись мені не спізнись до праці, а то час уже піджимає. Тож давай по бистріше, буду тебе чекати, ну все цілую "Па-па".

Наша усе ще сонна журналістка відповіла Іванці взаємністю та завершила дзвінок. Як би її слова не звучали прикро та вона була права, уже справді слід було завершувати свої ранкові церемонії та вирушати до праці. Челсі яка до цього навчалась у Львівському університеті журналістики, по закінченню якого отримала червоний диплом, ось уже як рік працювала у місцевій франківській пресі, офіс якої розташовувався від дівчини практично на відстані 15 хвилин неспішної ходьби пішки. Оглянувшись без жодного промінчика ентузіазму до вікна на кухні, яке демонструвало перед своїм оглядачем вид зі третього поверху, одної з монотонних, класичних багатоповерхівок вона зрозуміла що слід одягнутись як найтепліше. Так на дворі була середина похмурого та холодного жовтня, дощу сьогодні не було, та сірі безальтернативні хмари що заповнили небо напротязі останнього тижня, прямим текстом вказували дівчині що дощ, холодний вітер та інші одні з не найприємніших ознак осені можуть проявитись у будь-який час. Регулярні відвідування дівчиною фітнес салону давали про себе знати, Челсі яка була середнього для жіночої статі росту 1,65 см. мала струнку фігуру, її чітко сформовані стегна та пружні округлої форми сідниці дозволяли фактично будь-яким штаням виглядати та сидіти на ній досить-таки естетично, підкреслюючи усі її випуклої форми принади. Теж саме було можна сказати про талію та груди дівчини які у комбінації з привабливим правильної форми обличчям, де всі прилеглі органи такі як ніс, рот, вуха і очі були пропорційно розміщені кожний на своєму місці начебто вони спеціально перед цим домовились створювали образ ідеального тіла, живого організму людської раси про який так мріяли прихильники теорії домінації арійської крові. Одже після виходу із квартири на ній були чорні укорочені штати в білу горизонтальну полосу, не ті обтягаючі лосіни що носять молоді все ще не сформовані дівчата, це скоріше був бізнес стиль який носять владні, впевнені у собі жінки що стрімко просуваються по кар'єрній драбинці, верхню частину тіла Челсі ідеально облягала біла, акуратно заправлена сорочка поверх якої налягав такого ж чорного відтінку стильний жакет, який остаточно завершував образ ділової леді, хоча й

було прохолодно дівчина вийшла на вулицю без головного убору адже жодний із них не зумів би прикрасити цю світлу голівку більше а ніж її чорне як смола, розкішне, довге доглянуте волосся, яке вільно колихалось на свіжому осінньому вітерці. Шлях до офісу був не довгий, тому він промайнув непомітно, коли Челсі граційно увійшла до свого робочого кабінету то побачила ту картину яку вона бачить зазвичай, кожного ранку шеф сидючи за центральним столиком перевіряв робочі звіти, які один за одним передавала йому наша уже знайома героїня Іванка, вона була ровесницею Челсі та виглядала не так визиваючий як та, це скоріше була дівчина що зі сторони складала враження абсолютно стандартної, не примітної зовнішності персони, хоча й мала досить-таки бойову натуру. Почувши скрип дверки що відчиняється шеф зупинив звичне для себе занурення в робочі звіти, підвівши свої сповнені пильності очі перед собою.

— Доброго ранку Дмитро Володимирович, привіт Іванка, сподіваюсь я не запізнилась. "Привітавшись Челсі одразу щоб перезвідчитись показово глянула на стрілки циферблату годинника який був на одній з бічних стін приміщення, загалом це був класичний робочий кабінет, боляр з водою, сірий інтер'єр, мінімум не потрібних речей, хоча й тонни розкиданих аркушів паперу А4, різноманітні папки, файлики та канцелярські інструменти як це нам показують у стереотипних голівудських фільмах тут були присутні."

— Доброго ранку Челсі, ні цього разу ти прийшла вчасно, надіюсь ти перебуваєш у хорошему робочому тоносі.

— Привіт Челсі, рада тебе бачити. "Промовила ритмічно Іванка одразу після слів шефа, зрозуміло даючи тому фору у висловлюваннях."

— Ну все мої милі дівчата я закінчив оглядати ці вкрай монотоні папірці тому нажаль змушений вас покинути, продуктивного вам сьогодні робочого дня. "Незграбно підвівшись з робочого крісла Дмитро Володимирович такою ж незграбною ходьбою направився до виходу, на мить сфокусувавши свій погляд на Іванці яка все ще покійно стояла у стороні, наче промовляючи до неї ти маєш зробити все як слід дивись не облажай, як тільки двері захлопнулись із зовнішньої сторони дівчата ритмічно зітхнули з полекшенням, шеф був тим ще хитрим жуком, це був типічної зовнішності керівник, низенького росту та явної проблеми із зайвою вагою, волосся на його 58 річній твердолобій голові було все менше і менше, но вишенькою на торті його образу був другий підборідок який огидно звисав над його шиєю яку уже ледь було можна розгледіти. Так він був з тих чоловіків які не зрозумілим способом заволоділи владою вдаючи з себе добрих овечок під якими ховається їх істинний образ хижого звіра, адже комплекси неповноцінності ще з дитинства глибоко у ньому засіли. Так він глибоко цінував та старався грати роль дбайливого дядечка перед Челсі, тому що як і весь інший колект вбачав у ній мега перспективну і талановиту працівницю, покладаючи на неї великі надії, причому знову ж таки передивившись амереканських офісних фільмів мав надію що у майбутньому Челсі хоча б раз тай відсосе йому члена, ну знаєте як це буває... молода працівниця яка прагне підвищення на посаді...тому береться виконувати

забаганки того хто може їй це забезпечити причому досить швидко ...але в глибині душі він розумів що це йому не світить на відміну від звільнення чи ще більше тюремного терміну за домагання."

— Фухх... Нарешті... "протяжно оголосила Іванка " — цей старий збоченець нас покинув, не розумію чому але коли він знаходиться поряд атмосфера стає досить-таки важкою.

— Я теж це відчуваю Іванка але нічого, не слід звертати на це великої уваги, можливо він не той за кого себе видає насправді ... Доречі а чому він так пильно глянув на тебе в останню мить перед виходом? "Вигляд Іванки одразу ж став більш зосередженим, вона розуміла що має донести важливу інформацію до колеги."

— О... ну знаєш Челсі тут нещодавно шев ознайомив мене з одним чудовим варіантом для написання статті, і ми не знаємо кому її доручити. Ідея гадається мені досить інтересна...

— Давай ближче до справи Іванка, мені вже самій цікаво, викладуй що там... "Обидві дівчини розмістились одна на проти одної, сидючи за тим же робочим столиком який нещодавно покинув керівник, гаряча кава яку заздалегідь приготувала подруга Челсі будучи біля них стимулювала дівчат своїм ароматом до активного та жвавого діалогу."

— Тут така от справа "Іванка неспішно перебравши декілька аркушів з папки дістала саме той який був їй потрібен, після чого коротко пробіжавшись по ньому своїм поглядом, взялась розповідати колезі основу справи."

— Із відповідних джерел працівники нашої преси зібрали інформацію про сина поважного бізнесмена, а саме хлопця віком 25 років, ім'я якому Тарас. По не відомим нам причинам замість того щоб підтримувати клопітку працю батька, він зібрав колектив з таких же "нероб" та "дармоїдів" як він, разом вони ведуть розгульницький спосіб життя, подорожуючи територіями Карпат, впершу чергу це гори та інші туристичні тамтешні місця, де зрозуміло роблять тривалі перевали, під час яких безпробудно зловживають алкогольними напоями та що гірше наркотичними речовинами. В додаток до всього раніше сказаного вони також займаються екстримальними видами спорту, де безглуздо ставлять на кін свої життя. "Челсі уважно вислухавши слова оповідачки, вирішила задати питання яке на її думку було доцільним".

— Ну тут все класно, але до чого тут я? Тай про що саме має бути стаття?

Активізація дівчини порадувала інформаторку, адже зацікавленість у цій справі Челсі входила до пріоритетів Іванки.

— Легше... легше подруго, не так швидко. "Мовила Іванка даючи зрозуміти партнерці що наступними словами має намір відповісти на раніше заданні питання від Челсі."

— Шеф запропонував як на мене таку от чудернацьку пропозицію. Щоб хтось влився до їх колективу ну знаєш як шпигуни в голівудських фільмах, щоб винюхати всю інформацію з середини ворога. А уже опісля узнавши їх краще та все проаналізувавши

опублікувати руйнівну для них статтю, де нашому суспільству буде чітко донесена інформацію, як не слід робити молодим людям.

— І знову ж таки все класно, але чомусь мені підказує інтуїція що під словом хтось шев мав на увазі саме мене. "Після сказаних слів від амбіційної юної журналістки щоки Іванки вкрились ледь відчутним румянцем а очі опустились на мить до низу. Так вона як і впринцепі Дмитро Володимирович та й інші колеги, прекрасно розуміла що на цю роль та виконання завдання даного рівня підходить тільки Челсі, яка явно виділялась на фоні своїх співробітників."

— Нуу, було б не погано якщо ти хоча б ознайомилась з даним матеріалом та подумала над пропозицією "І тут Іванка добавила аргументи які остаточно мають переконати Челсі хоча б подумати над ідеєю. Як бонус шеф пообіцяв винагороду, можливо у вигляді премії тому хто візьметься за цю справу, тай знаєш Челсі думається мені що це чудовий шанс для тебе зробити крок в перед в плані кар'єри журналістки, сама подумай, це не просто сісти і написати що тобі вздумається, тут слід вжитись з досі чужим для себе колективом, відчутти на власній шкірі дану атмосферу, а після зробити правильні висновки щоб донести до народу а в першу чергу молоді, якою доріжкою їм не слід рухатись далі.

Так Челсі задумалась, вона і справді усвідомлювала що для неї це не тільки хороший шанс заявити про себе прийнявши не простий виклик, це ще й чудовий робочий досвід для молодії журналістки. Надодачу дана так би висловитись "місія" підходило по темпераменту для дівчини, адже Челсі будучи досить організованою та працездатною, м'яко кажучи недолюблювала такій от спосіб життя під назвою "байдикування" вона вважала що кожна поважаючи себе молода і не тільки особа має присвятити себе і свою працю на благо своєї держави та її процвітання, тому мріяла що у майбутньому зможе пробитись на вершину кар'єри де отримає змогу доносити суспільству правдиву інформацію, роблячи акцент на справді важливих проблемах нації на які як правило закривають очі політики та влада, яка будучи наскрізь просякнута корупцією, прикривається другосортними справами відводячи очі народу від істини, "вішаючи нам лапшу на вухо."

Челсі асоціювала себе в майбутньому кращою за цех журналісток та телеведучих з провідних новинних ТВ каналів, які наче бездушні машини тарабаниють одне і теж саме, те що впливає у них на екранах перед очима. Челсі мріяла стати іншою, вільною, самостійною ні від кого не залежною ,світлою плямою на фоні такого от чорного розмазаного червоною кров'ю полотна, маленьким світилом що буде освітлювати шлях перед народом, ведучи їх за собою із цього похмурого темного тунелю до чудового, сповненого яскравого саява майбутнього.

— Ну окей, ти мене переконала Іванка, я обов'язком подумаю над рішенням, а доречі коли і як мені можна зв'язатись з цим Тарасом, що слід казати?

"Обличчя Іванки все більше і більше почало сіяти від щастя, а дже своє завдання від шефа, а саме за допомогою різноманітних натяків та аргументів переконати Челсі взятись за діло, доходило до свого логічного успішного завершення."

— Ти не переживай напарниці у нас все схоплено. Ми змогли роздобути номер телефону хлопця та визначили що наступний їх туристичний похід запланований на цей тиждень, буквально за декілька днів. "Вона подивилась у вічі Челсі зробивши невеличку паузу у словах, як це роблять професіонали що знаються на своїй справі та продовжила."

— А даліше Челсі, я думаю ти й сама знаєш що саме слід тобі робити.

Так вона все чудово зрозуміла, отримавши всю не обхідну для себе інформацію. Не успіли дівчата оглянутись як чашки із раніше гарячим кофеїновим напоєм були уже порожні, тому Іванка віддалилась, направившись до свого сусіднього кабінету, залишивши нашу героїню на одинці із собою. Хоча й вікна в приміщенні були шумоізоляційні та все ж звуки холодного осіннього дощу та вітру який був його невід'ємним партнером чітко доносились до вух дівчини. Ліниво заглянувши до вікна Челсі побачила своє мабуть любиме місто де люди з прискороною ходьбою уже під парасольками нагадували їй маленьких мурашок кожна з яких відчайдушно мчить до своєї цілі, також у вічі їй кинулись декілька бродячих собак яких тут було хоч відбавляй, складалось таке враження що вони є власниками цього міста створеного спеціально для них, а люди це якісь інші загадкові істоти, на деяких з них можна злити свою агресію а якщо пофартить то й вкусити за ногу, інші ж будучи їхніми покровителями підгудували собак даючи тим прихисток це впершу чергу стосується дишевих кафешок чи інших забігайлівок, таких людей собаки поважали адже від них була хоча б якась користь.

В той же день а саме понеділок, в одній з типічних пошарпаних квартир, абсолютно нічим не примітної сіренької комуналки славного міста Львів, відбувались події які є не від'ємною частиною нашої сюжетної лінії. Була приблизно 11:00 дня за київським часом, в той час як більшість нормальних дорослих людей у даний період або працюють або десь навчаються наші молоді персони тільки розпачали і то не охоче цей чудовий осінній день, який своєю похмурістю буквально спонукає жителів спати як умога довше "мовляв це ж не сонячне літо, не багато ви втратите мої друзі, можете дрімати хоч до вечора я вас нічим не порадую."

Але все ж вони прокинулись, із кімнати хлопців пролунав дратівливий голос, особи яка явно проснулась не у найкращих кондиціях.

— О курва... як мене чорт по-бери болить голова, Тарас ти не бачив мою вчорашню пляшку пива "Туборг" вона має десь тут валятись.

— Чому ти так репетуєш "бляха-муха" щей з самого ранку, вона має бути десь тут не подалік Роман, хочай у такому бардаку і чорт ногу зломить. "В'яло пропимрив Тарас, після чого підвівся із лішка, навпроти якого лежав його друг що все ж таки віднайшовши таку бажану для себе освіжаючу пляшку пивка, жадібно взявся його поглинати, промочивши свій організм такою бажаною для себе алкогольною рідиною він раптом відчув себе справжнім чоловіком хоч і на деякій час, після чого твердо вдаривши дном пляшки об невеличку тумбочку яка була біля його ліжка гучно протарабанив щоб його було чути у сусідній кімнаті.

— Аговв... прокидайтесь наші сонні принцеси, розумію що вчора ми трішки переборщили з "нічним карнавалом" але слід нагодувати своїх дбайливих лицарів.

Із протилежної кімнати практично одразу ж почулась відповідь.

-Та не кричи ти так зі самого ранку придурку, думаєш тільки тебе одного болить голова. "Процідила дратівливим тоном Яна, який є властивим для тих хто цілу ніч проводить у клубі де алкоголь л'ється рікою, русло якої в свою чергу веде до їх рота, після чого дівчина з явно розтріпаним яскраво-рижим, кучерявим волоссям взяла до рук бляшанку 0,5 л. "Рево" та осушила ту до дна."

— Ну гаразд, бачу сьогодні я буду крайньою, тому порадую вас своїми шеф-поварськими навичками. "Із ноткою сарказму, більш лагідно на відмінну від попередніх дратівливих голосів мовила Мар'яна. Так хочай їх було четверо, два хлопця і відповідно дві особи протилежної статі та все ж вони не були парами, дівчата жили в одній а молоді чоловіки у іншій кімнаті. Зрозуміло вік кожного з них був такий що згідно класичних низько бюджетних амереканських фільмів які не показують по ТВ оргія у їхньому випадку точно не була б чимось лишнім чи не нормальним, та все ж ця ідейка до голови їм ще не приходила. Мар'яна плавно підвелась, протягаючись наче граційна дика кішка, дівчині було не повних 24 роки, будучи зростом 155 см вона мала чудову фігуру, каштанове коротко підстрижене під стиль каре волосся чудового гармоніювало зі скромним можна сказати безневинним виразом обличчя дівчини. Вона вділась на швидку руку, пішла на декілька хвилин в туалетну кімнату, більш-менш як що таки можна виразитись для дівчини навела марафет на обличчі та взялась готувати для себе і своїх друзів. Незважаючи що одяглась вона швидко, її домашній образ виглядав сексуально. Під чорні, тісно обтягаючі лосіни була неохайно заправлена біла продовгувата майка, ну знаєте щось на зразок тієї що носять баскетболісти. На кухні було не надто чисто, проте абсолютно закинутою вона також не була, Мар'яна безтурботно пересуваючись по кухоній підлозі у своїх хатніх резинових тапочках на босу ногу, взялась кувари́ти паралельно увімкнувши на своєму смартфоні сучасну популярну музику, цього разу звучали такі зарубіжні поп-діви як Аріана Гранде, Ріанна, Дуа Ліпа і тому подібне... це не були якісь там витончені страви з ресторану чи апетитна домашня мамина кухня, вона взялась смажити на старенькій уже поцарапаній сковорідці яєчню зі ковбасками, кожному по два яйця та відповідно одній ковбасці. Аромат жареної та апетитної їжі хоча й не дуже корисної, просочившись до кімнат наших друзів спокусив їх наче за покликом природи збігтись навколо кухонного столика за яким вони як правило снідали. В даний період Мар'яна була безробітною, хоча й до цього спробувала себе у ролі медичної сестри, де протрималась тільки декілька тижнів як виянилось це було їй не подуші, хоча й до цього вона навчалась та закінчила Львівський медичний інститут, також можна виділити стосунки у яких дівчина перебувала уже приблизно 2 роки, хоча хлопець а точніше чоловік що старший за неї практично на 10 років зазвичай перебуває в Чехії на заробітках, час від часу радує свою любов приїздами, але вони як правило тривають не надто довго.

Пришкаруплу від жиру сковороду із готовою яєчнею Мар'яна поставила посеред

столу, тому кожен налетів своєю вилкою на сковороду яка стала мішенню для наших голодних ротів. Інтер'єр столу був прогнозований, де-не-де валялись бляшанки мабуть ще вчорашнього пива, декілька слабоалкогольних напоїв з фруктовим смаком які зазвичай вживали дівчата, та куди ж без сигарет, які також хаотично були розкидані по всюди. Як зазвичай розмову начав їхній лідер, який не тільки орендував квартиру для усіх за власні кошти а й був прямим організатором та спонсором їх подорожей.

— Ну що ж, думаю слід перейти одразу до справи, нічні тусовки і ці бетонні джунглі гадаю не тільки мені а й усім вам уже порядком набридли, тому на цьому тижні намічається наша чергова експедиція до недрів Карпат, а якщо я не помиляюсь останнього разу ми подорожували не менше місяця тому. "Тарас побачив іскорку щастя на обличчі своїх партнерів по сніданку, як не як вони також були уже спрагли до нових вражень, тому мав гадку що саме сьогодні буде слухним повідомити їм несподівану новину.

— Нуу класно "невиразно промовив Рома вводночас пережовуючи яєчню та добавив" — але думаю слід проінформувати наших красунь про дещо новеньке для нас.

— Окей, я з тобою погоджуюсь Рома, одже тут так справа колеги, вчора у вечірї коли я гуляв містом мені зателефонував не відомий раніше номер, піднявши трубку до мене промовила згідно інтонації голосу молода дівчина яка назвалась Челсі.

"Він зробив коротеньку паузу щоб відчуті подальшу реакцію своїх друзів а заодно не упустити останній шматок яєчні, якої так хвацько вони позбулись, помістивши її до своїх животів."

— Ну і? Мені вже самій цікаво, чого вона хотіла? "Цікавим тоном запитала Яна, опісля закуривши сигарету прямо не сходячи зі свого місця, смачно затягнулась та випустила дим із носа що наче туман огорнув цілу кухню, стіни якії уже давно були ним наскрізь просочені."

— А що так звана Челсі запитала, точніше попросила мене і є тією дивною причиною заради якої ми сьогодні зібрались усі разом. Коротче кажучи вона хоче приєднатись до нас, по її словах хоча б на один, можливо декілька наших туристичних походів.

— Ого, це уже щось новеньки, а цікаво вона гарненька кралечка чи ні, можливо це сама доля хоче звести її зі мною. "Із ноткою наївного ентузіазму сказав Роман."

— Кому що, а нашій "Казанові" тільки одне в голові "що у дівчини під спідницею", можеш тільки по мріяти, хто на такого то ледаря повидеться. "Саркастично мовила Яна, що частенько таким от образом любить закривати рота виселуну номер один даної компанії."

— І що ти відповів їй, коли саме і по яких причинах власне кажучи їй це прийшло до голови. Слова небагатослівної Мар'яни прозвучали досить-таки слухно.

— Уже цього разу вона приєднається до нас, власне кажучи мене не надто сильно цікавить її причина приєднатись, побачимо та все зрозуміємо на місці.

Так наші герої уже давненько вивчили характер Тараса а саме його халатність та не обережність до усього, його раптові рішення які не завжди підкоряються логіці та все

ж і цього разу їхньому здивуванню не було меж, але ніхто з них не наважувався щось перечити, як не як вони також були тільки тимчасово тут, гостями можна сказати.

— А доречі Тарас, зосередившись на загадковій дівчині із таким же вкрай рідкісним ім'ям, ми толком той не були проінформовані щодо наших туристичних планів.

— Спасибі що згадала Яна, власне кажучи, ми відправимось підкорювати гору Хом'як що знаходиться на території Яремчанської міської ради, Івано —франківська область, доречі наша новенька з тих країв, так от, це буде трьох-денна подорож з ночівлями під відкритим небом, основна ціль це звісно сходження на гору, також ми завітаємо до тамтешніх поселень де поблище познайомимось із традиціями та культурою місцевого населення, ну а десертом нашого відпочинку будуть стрибки з парашутом, які відбуватимуться у Коломиї на базі колишнього аеропорту. "Слова Тараса зі сторони нагадували лекцію якогось викладача, а слухачі були не уважними студентами у яких тільки вітер в голові, тому Роман промовив наступну фразу.

— Все зрозуміло друже думаю на цьому можна закінчувати, уже мізки починають кипіти, спасибі за ознайомлення графіку, тому гадаю слід нам завершувати ранкові посиденьки.

"Під час свого висловлювання хлопець поглядом зробив натяк дівчатам що ті можуть іти, а сам залишився ще на декілька хвилин на одинці зі своїм другом. Дві подруги без лишніх слів, підвелись та вийшли із кухні."

— Думаю Тарасе ти чудово розумієш що саме я маю на увазі, адже твій секрет знаю тільки я, тому слід бути уважним з тією дівчиною, мотиви якої нам наразі не відомі, сам знаєш які можуть бути наслідки.

"Кажучи це Роман пильно дивився у вічі свого співрозмовника, даючи тому зрозуміти до яких варіантів можуть привести такі от його вчинки."

— Знаєш друже, не слід перейматись перед-вчасно, гадаю все не зайде на стільки далеко, але все ж спасибі що звернув на це увагу та піклуєшся про мене. "Хлопці ще деякий час посиділи мовчки, любуючись порожньою кухнею із уже облізлою де-не-де стелею та старенькими вікнами вкритими візерунками тріщин."

Розділ 2

"В ролі шпигуна, перша подорож"

Для Челсі робочий тиждень промайнув не помітно, п'ятниця яка офіційно затвердила його закінчення, паралельно оголосила про початок першого завдання у ролі журналістки під підкриттям. Весь день практично від ранку було вкрито густими, темно сірими, місцями чорними хмарами, притаманні таким от осіннім денькам сирість та похмурість були також присутні. Тому одразу прибувши до своєї квартири Челсі взялась збирати туристичний броцак, будучи початківцем у даній галузі дівчина одяглась класично для таких от заходів, комфортні спортивні штани та курточка темно-зелених відтінків, взулась вона у звичайні красіквки "Nike" на голову ж наділа теплу

плетену наче по домашньому шапочку із пушистим бомбликом на верхівці, все це надавало їй вигляд спортивної дівчини що любить активний відпочинок, хоча й насправді вона була більш хатної натури, полюбуючи проводити вікенди за переглядом свіженького фільму із гарячою чашкою кави та якимось солоденьким десертом, це міг бути шоколад або шматок тортика. І тільки десь колись відвідувала нічні клуби, як правило піддавшись проханням настирливої Іванки.

В той же день наша група досвідчених туристів, займалась всім не обхідним перед від'їздом, вони були наче один єдиний збалансований механізми, кожний знав та справно виконував свою частину роботи, за Мар'яною кріпились такі обов'язки як вивчення маршруту через Гугл-карту, бронювання номеру хостела для ночівлі та інші комунікаційні тонкості, Яна була відповідальною за харчовий провіант, простими словами вона робила закупівлю на весь не обхідний період відпочинку, Роман як було можна спрогнозувати був головний по закупівлі алкоголю, Тарас же займався загальною організацією, до якої входили приготування туристичного інвентаря, палатки для ночівлі, спальних пакетів і так далше, звісно кошти для оплати всіх не обхідних послуг також входили до його обов'язків. Цього дня Яна відправилась до супермаркету Арсен щоб виконати свою частину обов'язку, список покупок вона склала уже наперед записавши їх в нотатках свого смартфона. Перш за все сюди входили м'ясні та рибні туристичні консерви, сире м'ясо для смаження, різноманітні соуси, серед яких в першу чергу звісно майонез і кетчуп, декілька буханок хліба, трішки овочів та фруктів і тому подібне.

Йдучи по одній із центральних вуличок цього древнього, красивого в плані як архітектури так і духу міста, дівчина почувала себе досить невимушено, будучи у передчутті чудових вихідних днів в компанії своїх друзів, серед недрів самої матінки природи, де вони будуть любитись красою карпатського краю. На ній були сучасні синіх відтінків потерті джинси із підкоченими краями, тому білосніжно білі щиколотки дихали свіжим осіннім повітрям із ароматом легенького вітерця, також на ній була осіння однотонно оранжевого відтінку поліестирова курточка, капюшон якої був прикрашений розкішним пушистим хутром що у гармонії із її яскраво рижуватим кольором волосся створював образ милої лисички, от тільки замість лісної прогулянки, вона вибрала міську. Яна закінчила "Львівське вище професійне училище побутового обслуговування" отримавши диплом візажиста-стиліста, наполеглива дівчина зібравши всю свою волю в кулак сробувала відкрити власний салон краси та поступово його розвивати, але не все було так гладко як здається, плата за оренду приміщення та працівникам, робочі приладдя разом із державним податком на власний бізнес виявились непосильною нішею для Яни тому ставши банкрутом їй прийшлося закрити свою лавочку. Зрозуміло депресія та відчай що в таких ситуаціях є невід'ємною частиною потерпілого Яну не оминули, та ще й до цього хлопець з яким вона зустрічалась два з половиною роки замість того щоб підтримати дівчину у важку годину, повернувся від неї та покинув, залишивши її віч-на-віч зі своїм горем. Як наслідок будучи без копійки в гаманці, дівчині прийшлося вступити до лав нашого

"горе колективу" прийнявши руку допомоги від Тараса.

В той же день п'ятниці, блище до обіду Челсі була посеред вокзалу де й очікувала на автобус рейсом Івано-Франківськ — Львів. На вокзалі не було надто людно, адже студенти які на вихідні їдуть до своїх домів робили це блище до вечора, на очі їй попадались поодинокі перехожі що уже давненько змінили літній легенький одяг на більш похмурий осінній гардероб, що перетворював цей натовп на одне сіре полотно.

Поїздка була не довгою, триваючи буквально одну годину, Челсі сиділа на задніх рядах старенького автобуса який уже давно відслужив своє, та мав бути списаним но тільки не у нашій країні де практично із усього вичавлюють останні соки, біля неї сиділа старенька бабця яка звісно як і всі інші пасажери була в масці, як не як пандемію ніхто не скасовував, та із-за жахливої тряски транспорту враховуючи місцеві дороги такого ж стану цій жіночці похилого віку було важко тримати у руках незвичний для себе пристрій під назвою смартфон, який їй раніше подарив внучок, бабця мала намір подзвонити саме йому, роблячи всі ці не звичні для себе операції втупившись очима в цей затягуючий, всепоглинаючий екран пристрою. Челсі було ж простіше, вона поринула у свої думи, сконцентрувавши свій бездонний погляд до вікна транспорту, музика що грала у її навушниках в комбінації із чудовим видом краєвидів місцевої природи зазпокоювала її, вид з вікна змінювався один за одним наче через плівку у фотоапараті у тому ж таки віконці автобуса що неупинно рухався до своєї кінцевої цілі. Звісно дівчина думала про своє завдання, про новий колектив що на неї чекає, про її ж роль у ньому, чомусь перша асоціація що виникала у голові журналістки щодо них були Хіппі, це той прошарок людей, течія якого була популярною у 60 — 80 роках. А саме лахматі молоді люди, що носили гавайські світлих відтінків сорочки та бандани на лобі, ніде не працювали а натомість цілими днями безпробудно курили траву та трахались. Такий образ життя, молодій, жвавій, організованій та працьовитій дівчині яка має чіткі плани щодо майбутнього кар'єрного успіху був точно не до душі. Принаймні їй так здавалось...

— Всім хай народ, я так звана Челсі яка от так от несподівано вирішила приєднатись до вас.

— Ну привіт красуне, ми а насамперед особисто я радий бачити тебе в наших лавах ентузіастів що перебувають у пошуках себе. "З таким же ентузіазмом в словах сказав Рома, та підняв руку вгору у знак привітання, він та його компанія прибули до Львівсько вокзалу, щоб зустріти та забрати новеньку до себе. Яна та Мар'яна також лаконічно привітались з Челсі, потиснувши одна одній руки, після чого Роман як істинний джентильмен взяв до рук багаж дівчини та поволік його до таксі, яким вони власне кажучи приїхали сюди.

— Радий що ти все ж таки приїхала Челсі, адже твій дзвінок був досить-таки не сподіваним, я до останнього не вірив що ти налаштована серйозно зв'язатись із нами, тому давай не стій як укопана а швидше заходь до салону, на квартирі побалакаєм більш детально. "Слова Тараса були прямо в точку, без жодної лишньої фрази, він бачив що тендітне тіло Челсі тряслось від голоду, який огорнув дівчину з ніг до голови,

наче гостре лезо пронизуючи його із середини, тому вона також без лишніх слів кивком дала згоду, підкорившись пораді хлопця. "В таксі було тепліше, Тарас сидів на передньому сидінні біля водія в той час як його компанія щільно обсіла Челсі на задніх сидіннях де вона відчула тепло дівчат, безпосередньо контактуючи з їх збудженими молодими тілами. Розмова була банальною, стандартне ознайомлення одним із одним, де зрозуміло про статтю Челсі вирішила не згадувати, хоча й щодо всього іншого вона розповіла правду, мовляв будучи офісною працівницею у місцевій пресі, їй усе це уже набридло тому вона вирішила розвіятись, спробувати щось новеньке, а на номер Тарас та інформацію щодо них чисто случайно наткнулась в інтернеті де та була у вільному доступі, тому якихось явних підозр вона не викликала. Мабуть логічно що насамперед наших героїв зацікавило досить неординарне ім'я Челсі, тому дівчині прийшлося розповісти свою історію заодно щоб поблище влитись їм у довіру. Одже її мама Тамара ще з молоду переїхала до Лондона на заробітки, працевлаштувавшись доглядальницею за похилими, в міру заможними пенсіонерами. Там вона і зустріла любов свого життя, молодого перспективного англійця Мартіна, який закінчивши юридичний факультет тільки розпочинав свою кар'єру успішного адвоката. Як наслідок мама Челсі прийняла громадянство Англії та після заручин переїхала жити до свого нареченого. Згодом у них народилась дочка, якій вони дали в повній мірі нормальне та поширене для англійських країн ім'я Челсі. Та на жаль проживши п'ятнадцять щасливих років у Англії батько нашої героїні загинув від інсульту а враховуючи що саме він заробляв основну частину сімейного бюджету, Тамарі прийшлося відправити свою підліткового віку дочку назад на батьківщину до міста Івано-Франківськ де жили її бабуся зі дідусем. Адже у дорогому Лондоні нещасна вдова не змогла б в одиночку забезпечувати себе, свою дочку, дім та інше сімейне майно. Напротязі наступних семи років прожитих Челсі в Україні, мама щомісяця висилала їй кошти для життя, враховуючи що згідно курсу Фунта стерлінгів до гривні жити тут було значно вигідніше, тому як наслідок молода дівчина за ці грошові перекази могла існувати як нормальний підліток нівчому собі не відказуючи. Період проведений у школі вона жила з бабусяю та дідусем, але коли поступила до університету перебралась в орендовану квартиру жуючи там сама по сьогоднішній день, до щомісячного забезпечення з Лондона додалась така ж щомісячна зарплата журналістки початківця, тому Челсі почувалась в деякій мірі вільною та незалежною в плані фінансів. Добравшись до під'їзду орендованої квартири Тараса та його друзів, вони вийшовши з таксі разом пересіли до автомобіля "Toyota Hilux 2.5D FULL", п'яти-місний рамний позашляховик типу пікап, якій також розуміється був власністю Тараса. У цьому більш габаритному транспорті місця було значно більше чим у таксі, тому Челсі почувала себе вільніше, Роман всівся за кермо, біля нього на іншому передньому сидінні як завжди розмістився організатор усіх цих веселощів.

— Ну що ж думаю слід хоча б частково ознайомити тебе із нашим маршрутом та планами щодо наступних декількох днів нашої подорожі. "Промовив Тарас, розуміючи що не красиво коли не знайома до цього дівчина ось так сідає тай їде з такими ж не

знайомим людьми, абсолютно не знаючи куди.

— Було б не погано, все ж під час мого вчорашнього несподіваного дзвінка, наша вкрай локанічна розмова закінчилась на тому що ти просто погодився взяти мене із вами та вказав в який день та на яку годину мені слід приїхати до Львова. "Промовила у відповідь Челсі, паралельно сьорбаючи гарячу каву з термоса якою її угостила Мар'яна, після чого дістала із компактного туристичного рюкзака баточик Твікс та поділилась однією паличкою в знак взаємності з Маряною а іншу паличку розділила навпіл між Яною та собою.

— Смачного дівчатка, бачу ви любительки солодошів, а з вашим вірним слугою Ромою не маєте бажання поділитись? "Саркастично мовив Роман, втрутившись у розмову своїх колег".

— Ти телепню краще дивись на дорогу, ато збитого оленя чи кози нам точно не потрібно. "У своєму репертуарі Яна поставила на місце спритного хлопця, який перш аніж говорити думати, робить все навпаки. "Після чого весь колектив зайшовся гучним реготом, окрім водія що надувся наче мале безневинне дитя, що ще більше збільшило ефект кумедної обстановки. В подальшій розмові під час поїздки до гори Хом'як де вони мали намір розміститись у тамтешньому готелі який був розташований неподалік від гори а саме в одному із найближих до неї селищ Паляниця, Тарас все ж таки проінформував новеньку щодо наступних планів та почерговість їх реалізації. До підніжжя гори вони дібрались уже ближче до вечора, так вона була не надто висока, всього 1542 м. але вигляд мала досить-таки приголомшливий. У привершинній частині — кам'яні розсипища та осипища, далі — полонини і криволісся. Середня та нижня частина схилів вкрита мішаним і хвойним лісом, а по сторонах рясніли інші уже більше менші але також укриті зеленю гірські витвори, загалом це створювало досить-таки чаруючий вигляд. Блище до ночі вони розгорнули свій табір посеред лісу, неподалік від селеша Татарів де Челсі спостерігаючи за подальшими діями колег, здивувала їх чітка організація виконання своїх обов'язків, дівчині якось стало не комфортно із того що їй не доручили жодного завдання. Тарас розкладав палатку, Роман розпалював вогнеще, Яна накривала поляну посеред галявини, постеливши на сиру карпатську землю скатертину, Мар'яна ж зосередилась на смартфоні, щоб визначити їх місце положення та прокласти маршрут в оффлайн карті аби пізніше було простіше добратись до готелю.

— Перепрошую народ, може вам чимось допомогти ато я тут сиджу наче засватанна, якось мені не пособі дивлячись як ви старанно працюєте. "Промовила жартівливим тоном Челсі в першій спробі зблизитись із колективом."

— Та ні, не потрібно, ти кралечко краще спостерігай за професіоналами та учись, у тебе ще все в переді. "Чудовий настрій Романа знову давався в знаки, який не покидав хлопця ще із самого ранку, тай як здалось Челсі не покине його найблищі дні. "Наступні декілька хвилин запанувала тиша, тому Челсі щоб не порушувати її вирішила краще і надалі спостерігати за тим як Роман немов би уже досвідчений м'ясник насиляє сирі просоченні маринадом шматки м'яса свинини на шомпор, після чого ставить їх смажитись на вогнищі. Наступним що привернуло увагу Челсі була Яна яка

дістала пляшку 0,7 горілки Хлібний дар, та плавно розлила цю кришталю прозору рідину у п'ять маленьких скляних келішків, не доливаючи до краєчків. Звук (буль,буль,буль....)уїдливо прозвучав у вухах дівчини тому вона як і усі інші подалась до так званого столу в епіцентрі дрімучого карпатського лісу щоб осушити ці чарки до дна.

— Ну що ж думаю зрозуміло що перший тост буде за знайомство з Челсі, якій ми так сильно раді. "Святково оголосила Мар'яна, наступним рухом підносячи склянку до своїх уст, вони ритмічно скривили свою кислу міну від ефекту спирту та взялись дегостувати уже приготоване Романом м'ясо. Надалі вечірка продовжувалась в тому ж дусі, як виявилось кожний із них мав власне захоплення, Рома любив Американські комікси "MARVEL" і "DC" та серію екранізованих по них фільмах, найбільше йому подобались такі супер-герої як Бетмен з Росомахою, Яна цікавилась корейськими "дорамами", це щось на кшталт російських серіалів про поліцію чи турецьких серіалів про гареми та султанів. Тарасу були ближчі до душі більш серйозні фільми, а саме психологічні або детективні трилери, для прикладу "Ефект Метелика", "Гіпноз" чи "Острів проклятих" з Ніколасом Кейджом. А ось Челсі та Мар'яна зійшлись в інтересах, вони були заядлими книголюбам, причому обидві фанатили від Стівена Кінга, більше того в обох любимою книгою була саме "Ловець Снів". Но алкоголь все більше починав давати про себе знати, тому ближче до четвертої години ночі колектив можна сказати розділився, Тарас просто відключився прямо перед ними, перехиливши останню для себе склянку горілки, Яна з Романом якби вони не чубились коли тверезі, пішли в глибокий ліс трахатись, прихопивши із собою туристичний килимок, дві дівчини залишились до кінця спостерігаючи за вогнищем яке уже давно досягло свого піку, та все ближче наближалось до свого логічного кінця кар'єри, простими словами кажучи воно погасло, но якими б не були цікавими книги Кінга під ранок і вони подались до своєї палатки, підтримуючи одна одну.

Відкривши очі Челсі побачила та відчула руку Мар'яни яка незграбно як і її нога були на ній, та ще спала. Потягнувшись до телефону щоб узнати яка година Челсі висунула голову із палатки де і застала як для неї здалось дивну картину, Тарас з вигляду уже абсолютно тверезий наводить після вчорашнього їх свинства порядок, він підберав порожні пляшки та інше сміття після чого акуратно запихав їх до сміттевого пакета.

— О, привіт Тарас, бачу тобі уже не спиться, чому не почивав поки всі не просяться, ми б тобі допомогли." Сказала в'ялим голосом Челсі чи то від сонності чи то від болю в голові що все більше нагадував їй про вчорашню бурну нічку."

— О, привіт спляча красуне, мені чомусь не спиться, плюс саме я як правило наводжу порядок, знаєш мені це навіть дечим подобається тому я вирішив вас не будити.

— А де Рома з Яною? Вони вчора по моєму кудись запропастились... "Оглянувшись сказала Челсі".

— Так це й не дивно, ми сильно вчора напились, ось сама бачеш п'ять пляшок

валяються порожніх. Ах точно...ти ж не знаєш, вони начебто зустрічаються, хоча й зі сторони дивлячись на них цього не скажеш, тому час від часу у такі романтичні моменти дозволяють собі трішки розлабитись... думаю ти розумієш що я маю на увазі.

— Тепер мабуть так, одже як варіант вони десь сплять неподалік, виснажені після вчорашніх нічних потіх.

— Ти прямо в точку Челсі, бачу тобі трішки кепсько, на ось випий холодного чаю, після п'янки саме те що потрібно, тай у роті не буде наче кіт насцяв. "Хлопець легенько жбурнув їй пляшку освіжаючого чаю "Ліптон" прямо в руки.

— Знаєш Тарасе я ніколи так не напивалась "в сраку" як цього разу, тому сумніваюсь що витримаю у такому темпі ще два дні.

— Якщо чесно ми й самі мало коли так напивались, не знаю що вчора був за день, але ми і справді трішки переборщили, ми взяли всього шість пляшок на три дні, тому протягом наступних двох днів будемо задовільнятись тільки однією що залишилась.

— Ого, це буде для нас буквально "сухий закон", згадуючи скільки ми учора спорожнили пляшок.

— Доречі Челсі давай прогуляємся що скажеш, заодно пошукаємо наших загубленців.

Молода журналістка із радістю погодилась, після того як Тарас допоміг їй підвестись вони вирушили в гліб лісу, попри те що це був хвойний ліс де-не-де попадались інші дерева такі як бук чи береза, тому земля під їх підшвами туристичних красівок хрустіла наступаючи на осіняє пожовкле листя, було прохолодно але не холодно, приємна свіжість гірського повітря облягала тіла наших головних героїв, що наче дикі звірі заблукали в теренах густого дрімучого лісу, крокували впевнено у перед, надіючись що в кінці доріжки з'явиться біле світло але його там не було.

— А як Челсі ти відносишся до більш екстримального виду відпочинку що входить у наш триденний графік?

— Тобто Тарас,що саме ти маєш на увазі,мені вже цікаво.

— Стрибки із парашута "лаконічно та прямолінійно відповів хлопець"

— Якщо коротко"продовжив він"-то наш план був та залишається такий, схід на гору "Хом'як", активний нічний відпочинок та знайомство з новенькою, доречі цей пункт добавився в останній момент перед нашим виїздом. "Остані слова хлопець промовив із ноткою сарказму, даючи зрозуміти Челсі що він саме її мав на увазі".

— Класно, я так зрозуміла першу частину ми уже виконали,а що даліше нас чекає,о наш загадковий провіднику.

— А даліше ми плануємо прогулятись тутешніми селами, можливо нам випаде нагода поспілкуватись із місцевими жителями, після чого в останній третій день ми поїдемо до Коломиї на аеродромі якої і будуть відбуватись наші стрибки з парашутом. Тому звісно про алкоголь в наш заключний день і мови не може бути, повір Челсі в момент справжнього природнього екстриму, алкоголь та кофеїнові напої відходять на задній план щодо впливу на наші мізки та емоції.

Не успіла дівчина сказати чи готова вона до стрибка як вони зустріли наших

закоханих голубків, перевівши погляд на Тараса, Челсі побачила як він дістає з кишені телефон та береться фотографувати їх, легенько уміхаючись, картина і справді була кумедною, Рома перевалився через Яну міцно дрімаючи як і вона, покривало було під дівчиною тому вона швидше усього була матрацом для Романа, із сторони вони нагадували малих котят які безтурботно сплять переплівшись один з одним. Вони прокинулись, і почали водити своїми сонними очима в різні сторони, ніби абсолютно забули що було вчора та де вони знаходяться.

— Ну соньки вставайте а то щось ви залежались, у нас багато невиконаних пунктів у журналі наших планів.

Від ніяковілості та того що їх застали зненацька Яна спробувала швидко підвестись, в той час як Романові таке враження було абсолютно байдуже що їх застукали.

— Та заспокійся Яна, все нормально, "не парся", ми задовольняли наші людські природні потреби тому й нічого тут соромитись.

— Тобі блін просто Рома ти нічим не заморочуєшся, мені от соромно перед Тарасом в першу чергу, як не як всі ми переповнені поваги до нього і я в тому числі.

— А чому тобі Яна має бути соромно переді мною, в решті — решт ви робили те що вам подобається в цьому немає нічого поганого.

— Ми то так, а доречі друже ви з Челсі сьогодні в ночі не займались тим що вам подобається, "саркастично промовив Рома". І тут добавила свої слова Челсі, яка до цього тільки спостерігала за розмовою.

— Та ні, Тарас вчора добряче взявся за чарку тому відключився одразу після того як ви з Яною нас покинули, тому остаток ночі я провела з Мар'яною, палко обговорюючи книги Стівена Кінга. "Її слова прозвучали так наче вона трішечки розчарована що Тарас не вирішив скористатись порадою друга та не приділив їй більше уваги минулої ночі, тому що вона справді цього хотіла."

Наступні три дні відбулись в принципі згідно розкладу Тараса, прогулки пригірськими селищами, спілкування з місцевими жителями та ознайомлення з їх менталітетом, апогеєм їх тур-походу стали стрипки з парашутом у сусідньому місті Коломия, усі окрім Челсі стрибали самотійно із висоти 700 м. новенька екстрималка враховуючи те що стрибала вона перший раз, зробила це з інструктором із висоти 3000 м.

На вокзалі Львова було людно та шумно, моросив маленький осінній дощик, тому люди кругом рухались швидко не звертаючи уваги на інших, всі були зосереджені тільки на собі і своїх проблемах. Ну все спасибі друзі за те що взяли так от просто мене не знайому для вас дівчину з собою в гори, було класно та весело.

— Це тобі спасибі Челсі що розбавила нашу компанію своєю присутністю, з тобою справді весело, буду рада нової зустрічі. "Відповіла Яна паралельно подивившись у свій смартфон щоб узнати час, адже автобус Челсі рейсом Львів — Івано Франківськ мав прибути з хвилини на хвилину."

— Плюс я знайшла нарешті співрозмовника на тему Стівена Кінга та його книг, за

це тобі звісно окремий респект. "В жартівливому стилі добавила Мар'яна"

— Мені якщо чесно також було приємно знайти свого однодумця в плані особистих захоплень. "Челсі і сама не помітила як на її обличчі з'явилась щира усмішка, в глибині душі це трішки здивувало її адже вона давненько уже не була щирою як і її міміка обличчя та емоції при спілкуванні з людьми."

— Ну все "ЧАО" подруго ти і справді не погана "дівка". "з елементом легенької та приємної насмішки промовив Рома."

— Ось і автобус Челсі, до зустрічі, приємної тобі дороги "локанічно сказав Тарас "поставивши Челсі перед фактом того що їй справді пора сідати у автобус що зупинився прямо перед нею. "

Розділ 3 "Самоаналіз Челсі"

Дорогою до Франківська дівчина дозволила собі розслабитись, тому сталося те що мало статись Челсі прийнялась аналізувати свої емоції та почуття від пережитого.

Першим що її здивувало це були враження щодо цієї компанії, адже будучи досить організованою та амбіційною дівчиною вона мріяла досягти успіху в своєму житті, звісно в ролі журналістки, їй хотілось розвиватись в цій та інших корисних галузях прикладаючи руку до розвитку своєї держави, в той час її нові друзі були абсолютною протилежністю світогляду та стилю життя Челсі. Автобус їхав як їй здавалось досить повільно, було людно, проте всі були у масках водій в тому числі, як не як епідемія вірусу була актуальною, тому люди мабуть через власну свідомість та відповідальності а можливо із-за великого грошового штрафу що більш ймовірно дотримувались закону. Біля неї сидів грубоватий чоловік років так під 35, він голосно розмовляв по телефону переконуючи усіх присутніх що українська мова не є скупкою на вульгарну лайку, другою рукою він дістав літрову "кока-колу" та незграбно підніс її до рота, а враховуючи що водночас він розмовляв по телефону і наші дороги, приблизно 50 відсотків напою вилилось на нього, після чого він добавив іще декілька сочних матірливих слівців, через цю картину Челсі вирішила надіти навушники. Задумливо дивлячись у вікно, розглядаючи свої рідненькі краї дівчина продовжила свої глибокі думи. Як це так чому вони їй сподобались, адже вона взялась за цю "місію" як висловились в офісі Іванка тільки тому що і справді недолюблювала таких людей, частково порівнюючи їх із "Хіпі" а їх вона не любила, особливо зміцнило її думку щодо них це перегляд фільму "Одного разу в Голівудді", де Квентін Тарантіно відштовхуючись від реальних подій, висвітлив ганебні вчинки однієї групи "Хіпі" які продерлись у чужий дім де жорстоко убили талановиту Американську акторку тих часів.

Аналізуючи Американську кіно-індустрію Челсі почула як вібрує телефон у кишені, роблячи свого роду приємний масаж для її сексуально струнко стегна. Вона подалась рукою до смартфона .

— Алло привіт Челсі, ну як там твої пригоди, ти чудово влилась в роль шпигуна,

ідея щодо статті сформувалась остаточно? "Челсі трішки завагалась перед відповіддю та все ж промовила."

— Алло привіт Іванка, давненько не спілкувались, я вже й скучила за тобою, та знаєш мабуть одного тур-походу з Тарасом та його друзями маловато, думаю мені потрібно ще трішки часу. "Сама того не усвідомивши частично злукавила вона адже справа мабуть не в часі, три дні в поганій компанії достатньо щоб сформувати чітке враження, но в глибині душі Челсі не вважала її поганою."

— Ого, як це так а я то думала, що ти міська панянка, перебуваючи три дні серед відкритого неба, в лісах де немає жодних аспектів цивілізації тай на додачу із компанією бездарів та алкоголіків вилаєшся мені в трубку одразу після прийому мого виклику, думала що тобі буде потрібно вдосталь виговоритись перед кимось, тобто переді мною, мовляв як тобі було важко.

— Ну не знаю, можливо я трішечки виснажилась в першу чергу морально, тому й немає бажання розмовляти, но нічого завтра я добряче висплюсь та вип'ю чудову чашечку запашної кави що ти мені приготуєш з ранку на роботі і тоді мій інстинкт журналістки прокинеться з новою силою.

— Ну надіюсь, доречі Челсі в мене для тебе є дві новини, які мабуть будуть корисні для тебе. "Із запалом та розумінням що подруга буде її вдячна сказала Іванка."

— Ну давай викладуй.

— Перша це Тарас з яким ти провела останні дні, я порилась в інтернеті та знайшла на нього деяку цікаву інформацію, як виявилось його батько був впливовим бізнесменом та раптово помер від серцевого приступу, а як пізніше узнали він давно відчував біль у серці та ненаважувався комусь розповісти тому таємно переписав все своє майно, бізнес в тому числі на свого сина, який був зобов'язаний його прийняти.

— Ого це кардинально змінює ситуацію, я то думала що його батько живий і дальше веде свою справу, а його "горе-син" тільки транжирить батькові гроші, та виявляється що це він має займатись бізнесом. "Продовжила діалог Челсі."

— Так прямо в точку подруго, а як вияснилось замість того щоб продовжувати батькову справу у яку той вклав всі свої сили, Тарас забавив по невідомим причинам на все "болт" та живе досить дивним життям".

— Так Іванко думаю тут ти права, тай впринципі тепер все сходиться... "Задумливо сказала Челсі."

— Що саме ти маєш на увазі можеш точніше?

— Ну... "не успіла сформувати свою думку Челсі як зрозуміла що уже дома, в своєму рідному містечку."

— Мені пора виходити Іванка, давай продовжимо розмову завтра в офісі, заодно розкажеш мені другу новину, все цілую, до завтра. "Співрозмовниця відповіла взаємністю та завершила виклик."

Першим що її порадувало так це те що незграбний та безкультурний чоловічуга який сидів біля неї вирушив до виходу з транспорту, а порадувало Челсі те що від нього надодачу до всіх його недостатків також досить-таки погано пахло. Дівчина вийшла з

автобусу одразу за ним та попрямувала до своєї квартири, була уже 5 година вечора, помалу уже темніло, свіже осіннє повітря в комплекті з небом вкритим темними хмарами створювало досить зачаровуючу атмосферу осінньої безтурботності, що сприяло Челсі продовжити все більше заглиблюватись у свої думки. Так це і справді все роз'ясняє, ось звідки у нього скільки грошей для забезпечення такого от безтурботного життя себе та шей надодачу чотирьох своїх друзів, але чому він це робить, невже його не цікавить бізнес-справа його батька, чи можливо вони були не в найкращих стосунках, коротше тут дуже багато варіантів та запитань, ну нічого час покаже не даремно я вирішила продовжити зустрічі із ними, можливо "накопаю" висловились жаргоном журналістів дівчина наступного разу побільше інформації. Дорогою до дому вона заглянула в супермаркет та купила пачку Чіпсів Лейс зі смаком паприки та літрову Колу до неї, дома вона прийняла душ, після чого прийнялась дивитись новенький фільм який раніше їй порадила Іванка, смакуючи Чіпсами які замінили її вечерю а Кола відповідно замінила чашку гарячого вечірнього чаю, після чого втомлена від бурхливих останніх днів лягла спати. Сон перервав Челсі не будильник а дзвінок від її любимої подружки.

— Алло привіт Соня, що ти виспалась?

— Алло привіт, бачу Іванка дзвонити мені з ранку перед роботою стало уже твоєю традицією, "напів сонливим ранковим голосом та можливо трішки дратівливо відповіла Челсі" — доречі спасибі адже за останні декілька днів я так виснажилась що проспала сигнал будильника, а ти подзвонила якраз за десять хвилин після нього.

— Ну бачиш Челсі це доля така завжди допомагати тобі, знаєш а мені це навіть уже починає подобатись. "Рада в душі що допомогла подрузі та стала їй корисною гордовито промовила та"

— Ну добре тоді, давай до зустрічі, а то в мене надто мало часу сама розумієш.

— Ок, добре, буду чекати.

Смартфон довелось відкласти в сторону, адже часу до виходу на роботу і справді було мало, вона швидко навела ранкову особисту гігієну, так само "в ритмі вальсу" Челсі вділась та перекусила канапкою з маслом та сиром, каву вона не пила адже знала що на роботі Іванка приготує їй найкращий кавовий напій зі смаком щирої любові. З чим вона не прогадала.

— Добрий ранок Дмитро Володимирович, привіт Іванка і одразу спасибі за каву.

Картина була біль-менш стандартна для таких от ранкових зустрічей, шеф приймав робочі звіти від Іванки даючи дівчатам вказівки та план роботи на поточний день. Як це не дивно сидів він як правило за кріслом Челсі, причому на столі завжди були саме три чашки гарячого напою, який знову ж таки завжди робила Іванка, мабуть розуміючи що їй явно не вистачає таланту та потенціалу Челсі тому ранкова кава для "шефа" свого роду компенсувала відсутність робочих навичків подруги.

— Ну добрий ранок Челсі, радий тебе бачити, як там твоє завдання та найголовніше стаття, тут для тебе є чудовий сюрприз з яким тебе ознайомить Іванка.

— Ого це вже інтригує Дмитро Володимирович, статті ще немає, мені потрібно

більше часу для її написання та якогось чіткого висновку щодо винуватця цієї історії. "Звісно вона мала на увазі Тараса".

Директор зупинив оглядання робочих паперів та зосередив свій погляд на Челсі.

— Ще час...? "Трішки задумавшись він продовжив" — Дивно якось, мені здавалось що в твоїх інтересах як найшвидше закінчити статтю та опублікувати її, я думав і продовжую думати що така працююча дівчина як ти прийнялась за цю справу тільки щоб поставити на місце, принизити та добряче розкритикувати цих безробітних дурнів що передивились іноземних фільмів та граються у Хіппі чи як там тих виродків.

— Можливо ви трішки перебільшуєте Дмитро Володимирович, так я вирішила написати статтю де планую розкритикувати такий от стиль життя та донести нашому народу що це не правильно, але відштовхуючись тільки від фактів та на основі правди від побаченого. "Сама того не усвідомивши Челсі зрозуміла що наговорила лишнього, адже зі сторони це виглядало наче вона захищає цих як вони висловлювались раніше "Хіпі" та не побачила за три дні нічого поганого у тому чим вони займаються, це також зрозуміла Іванка та вирішила захистити любиму подругу змінивши тему."

— Доречі пане директор це всі звіти і документи на сьогодні, я так розумію що слід розповісти Челсі важливу для неї інформацію що ви мені сказали раніше, плюс каву як я бачу ви вже випили до кінця.

Він спробував усміхнутись як це роблять добрі старички у фільмах, вдаючи із себе дбайливого начальника, та посмішка вийшла не щирою як і його образ добродія який йому не вдається втілити у життя.

— Ох... ну молодь пішла тепер, натяками старається донести до мене те що старому простодушному дурневі уже пора на вихід, адже юні принцеси хочуть вдосталь "потерти язиками про своїх хлопців та косметику".

— Ну що ви, що ви... звісно я не це мала на увазі "спробула відговоритись вона, розуміючи що уже пізно адже шеф піднявся і попрямував до свого офісу паралельно вдивляючись на Челсі."

Головна героїня дістала пачку печева вкритого шоколадом і горіхами та поставила біля підносу до кави, їхня традиція де одна завжди готує каву а інша приносить солодощі до неї була непохитною як і цього разу. На вулиці шумів свіжий но уже холодний вітер щоздіймав у гору пожовклі осінні листя.

— Доречі давай уже розкажуй, думаєш я не помітила як ви з начальником переглядались, кажи те що не успіла вчора по телефону.

— Ах точно вибач щось я задумалась... Мені це і самій здалось дивно але шеф поставився до цієї справи якось справді досить серйозно, він сказав повідомити тобі що якщо стаття получится успішною то ти получиш премію можливо навіть підвищення в зарплаті, невже це не класно?

— Мені здається що все це чомусь занадто добре та просто, не думаю що це все сказане шефом адже так? "Запитувальним тоном промовила Челсі"

— А ти у нас і справді все розумієш та відчуваєш "по товариськи надувшись відповіла та продовжила Іванка"

— Так він також добавив уже більш серйозним тоном, мовляв якщо стаття вийде невдалою або непереконливою то на тебе чекають можливо погані наслідки, так шеф і сказав, ось що мені здалось дивним.

— Завжди є дві сторони медалі моя юна та наївна дівчинко "удаючи із себе філософа сказала Челсі" але чому? і справді дивно, якщо згадати то саме Дмитро Володимирович запропонував мені її написати, враховуючи що як правило кожний робочий сам собі вибирає тему та матеріал для опрацювання, відштовхуючись від власних знань чи зацікавленості.

— Я тут доречі дійшла Челсі до певного висновку, як тобі таке? Він власноруч доручає тобі це завдання тому що вважає тебе найталановитішою у нашому колективі, тому

все проаналізувавши можна дійти висновку що стаття для нього і справді важлива, мабуть вона стосується його особисто, враховуючи що за гарний результат він готовий на такі от пожертви. "Дівчата задумались, після чого вирішили змінити тему, кожна по своїй причині а з часом розійтись по своїх робочих місцях та зайнятись своєю роботою."

Львів, одна із пошарпаних орендованих квартир, однієї з десятків стареньких нічим не примітних комуналок. 11:00 година ранку. Вони сиділи на кухні п'ючи пиво та інші слабо-алкогольні напої, замість зніданку на столі окрім алкоголю валялись уже відкриті дві великі пачки чіпсів Лейс зі смаком Сиру та Бекону відповідно, кухня була просочена димом сигарет, а тутешні мешканці нагадували їжачків в тумані, із однойменного мультфільму Радянського союзу. Дівчата були одягнені в домашні облягаючі спортивні лосіни, Яна була в спокусливій червоній в кліточку сорочці а Мар'яна в легенькій блакитній кофті з підкоченими рукавами. Хоча й працювало опалення, на кухні все одно було холодно адже вікно було навстіж для провітрювання кухні від диму. Почав розмову Рома.

— Вам не здається що все це якось дивно, я маю на увазі Челсі та її зацікавленість, я б висловився прямолінійно "в нас".

— Вона хороша дічина та приємна, но все ж можливо ти і правий Рома, як вона про нас узнала, тай чому вирішила приєднатись самотійно, мене ось ти запросив вступити у ваші ряди, до Челсі я була новенькою. "добавила Яна".

— Ну так, а з Мар'яною я з Тарасом познайомився в клубі минулого року де вона була п'яна в дупу, ти готова була віддатися кому попала в той вечір, згадую як вона "вирубилась" прямо на танцполі, "під час цієї розповіді Мар'яна почервоніла як бурак від сорому та Роман продовжив далі свою розповідь."

— Вона валялась на підлозі але абсолютно ніхто до неї не підходив, всім було начхати на неї, всі мабуть обкурені і п'яні продовжували свій скажений танець під стильну Електро-музику та були готові затоптати її наче скажений табун коней що біжать немов в останній раз не зважаючи уваги що у них під ногами, тай взагалі чому і куди вони так спішають, не даючи шансу тому хто спіткнувся... Ну звісно за командою Тараса ми немов благородні герої класичної літератури минулих століть, підняли

бідолашну та понесли на цю квартиру де тоді ми жили тільки в двох.

— За це я вам дуже вдячна, "відповіла Мар'яна та продовжила історію за Романом"

— Пригадую як я прокинулась з ранку, в горлі сушило, голова просто-таки розколювалась від болю, першим кого я побачила був Тарас із пляшкою холодної мінеральної води, він дивився на мене своїм абсолютно скляним та холодним поглядом, проте якоїсь зневаги або глузування не відчувалось, я не знала куди подітись та що сказати, враховуючи що я мало чого пам'ятала зі вчорашнього. Тарас мовчав, але пригадую як сьогодні фразу Романа якого я побачила другим, "Та не парся, тебе ми не трахали все норм, ти відключилась після чого ми принесли тебе сюда, скажи хоч як тебе звати та де ти живеш?" Оглянувшись під ковдрою Мар'яна переконалась в правоті хлопця адже була одягнена в свій вчорашній одяг, ніхто її не роздівав."

— Так Мар'яна пригадую нашу наступну після знайомство розмову уже на цій самій кухні, ти нагадувала наляканого та розгубленого кролика якому нікуди діватись у чому в принципі мої догатки були вірними. "Добавив Роман, адже як виявилось після звільнення із нетривалої роботи медсестрою, дівчина не мала змоги оплачувати квартплату за житло, їхати в село до батьків та вислуховувати їхні безкінечні нотації і повчання за скоїне у неї точно не було."

Діалогу закінчила Мар'яна .

— Пригадую як тоді все вам розповівши саме ти Тарасе за що я тобі сильно вдячна запропонував пожити трішки з вами доки я не візьму себе в руки, і ось я тут по сьогоднішній день, готова знову боротись за життя та свій успіх у ньому.

Після ранкової розмови дівчати розійшлись адже за поглядом хлопців розуміли що ті хочуть побути на одинці, Мар'яна усвідомивши що робота в лікарні їй не подуші, розвивалась в веб-дизайні та проектуванні 3д персонажів для відеоігор, для цього вона проводила сотні годин вільного часу за ноутбуком, скачавши відповідні програми за якими усердно працювала весь цей час, у неї уже було навіть два замовлення від відомої європейської компанії відеоігор на таку платформу як "Sony PlayStation", за що вона отримала досить— таки непоганий гонорар у вигляді 500 євро.

Яна зрозумівши що в одиночку їй не получится займатись салоном краси, вирішила спробувати все з початку але цього разу вгамувала свою гордість і амбіції та влаштувалась у один з якісних та прибуткових місцевих салонів краси уже у ролі звичайної працівниці на пів ставки, вирішивши набратись побільше практики вивчаючи усе зі середини, черпаючи для себе багато корисної інформації але думку та мрію про власний салон вона не залишила.

Будучи одними в кімнаті хлопці продовжили свою розмову.

— Знаєш Тарік можливо злід розказати правду Челсі про тебе та чому ти усім цим займаєшся, можливо тоді вона розкриє свої таємниці.

— Думаю ні Рома, а навіщо?Правду окрім мене знаєш тільки ти.

Закуривши цигарку після чого зробивши добрячий ковток пива Роман продовжив діалог.

— Ну тобі мабуть краще знати, думається мені тут не все чисто, а навіть якщо я й

помиляюсь то здається мені що вона інша чим дівчата, я маю на увазі Яну з Мар'яною, а що якщо вона справді зацікавилась тобою, що якщо вона втягнеться?

— Що ти маєш на увазі під фразою зацікавилась, друже?

— Ну Тарік, тільки не "грай дурня" ти ж добре знаєш що я маю на увазі, що якщо вона закохалась у тебе, та вирішила продовжувати наші зустрічі тільки через почуття до тебе.

— Я не думаю що чиню неправильно в даній ситуації, я уже говорив і продовжую казати тут ніхто нікого не тримає і нічого один від одного не вимагає, якщо у неї є якісь почуття до мене чи якась там чортова таємниця то нехай скаже мені особисто, а якщо не хоче то хай мовчить, я повторюю розчаровуються у тих людях від яких чогось очікують, я ж роблю усе можливе щоб від мене ніхто і нічого не очікував.

Стрілки старенького годинника із півниками перевалили уже за першу половину дня, Роман розумів що йому пора закруглятися та йти на свій підробіток. Спочатку він розсердився на слова Тараса но все ж переборовши себе та заспокоївшись вирішив завершувати цю розмову.

— Ех Тарік ти завжди стоїш на своєму відколи я тебе знаю, я чудово розумію що це твоє рішення та твоя справа но все ж я повторюю в мене чомусь на усе це погані передчуття друже, ну добре давай до зустрічі, ти головне тримайся і не падай духом.

Тарас попрощався з другом локанічно, вставившись холодним та байдужим поглядом на напів недопиту скляну пляшку пива "Роберт Домс, Баварське" яку залишив його нещодавній співрозмовник, що зник наче в долю секунди, не успівши той відвести погляду від пляшки, хоча й можливо Тарас дивився далеко далеко скрізь неї, дивився у вічність.

— Роман одягнув свою любиму синю осінню курточку та чорні джинси, тепла підкочена шапка фірми Найк як не дивно для такого простачка як він, (принаймі він робив все можливе щоб його таким вважали) чудово гармоніювала із красовками того ж бренду. Це був хлопець трішки вище нормального росту, середньої тілобудови та кучерявим каштановим волоссям яке надавало йому певної оригінальності, сучасні доглянуті та стильні борідки на любий смак які так полюбляють молоді хлопці із міста він не любив, тому голився, принаймі старався завжди голитись вчасно. Йдучи по центральній вулиці міста з ним перетиналося багато людей в тому числі красиві молоді дівчати, він приємно їм усміхався та витримував їхній пильний можливо грайливий погляд, так він не був із тих хлопців що опускають погляд перед дівчатами він завжди дивився їм прямо у вічі, адже саме таких сміливих та самовпевнених у собі хлопців вони люблять та прагнуть бачити біля себе. Хлопцю було 26 років вони із Тарасом були однокласниками народились на одній вулиці, разом вони проводили щасливе і безтурботне дитинство. Він вчився на юриста але тільки два курси, після чого його вигнали із навчання за неприлеглу поведнку. Він ще у ранньому віці збився зі свого шляху та кидався з крайнощів в крайнощі шукаючи себе чи те що він втратив у дитинстві, хоча й можливо він нічого той не мав. Але його гордістю були стосунки зі своїм найкращим другом Тарасом, їхня дружба була міцною наче сталь. Навіть тоді

коли більшість знайомих людей відвернулись від Тараса за його вибір, Рома підтримав його та погодився на пропозицію друга, він підробляв грузчиком у новій пошті працюючи у пів зміни, хоча й Тарас пообіцяв йому виділити у найблищий час кругленьку суму на власну справу Рома вважав що декілька годин фізичної праці у день йому точно не помішають. Він знав що рано чи пізно потрібно буде з усім цим закінчувати але вирішив до кінця довіритись Тарасові та його вибору.

Було пізно, година явно перевалила уже за другу половину ночі, Челсі та Іванка сиділи за столиком в одному із нічних клубів Івано-Франківська цього разу це був "Пасаж Гартенберг", було шумно, музика захлушала голоса дівчат, присутні тут молоді люди ділились на дві категорії ті що танцюють як навіжені зрозуміло добряче зарядившись до цього алкогольними напоями, а інша як уже було сказано тільки заряджалась ними сидячи за столиками, но ці посиденьки відрізнялись від домашніх тим що якщо там як правило мама готувала стільки їжі що столи буквально прогинались, то тут їжі було мінімум, частенько тарілки із нарізаних фруктів таких як апельсин чи лимон було достатньо для шумної компанії яка за цю ніч спожие не один літр горілки чи коньяку. Столик дівчат прикрашала пляшка віскі "Jack Daniel's", два келиха для цього напою із кришталевими кубиками льоду та декілька шоколадних цукерок.

— Щось ти Челсі якась сумна сьогодні, що з тобою подруго? "Майже в кричашому режимі прогорланила Іванка в спробі перевершити гучну музику яка таке враження тільки набирала свої обороти." —Уже ось пів пляшки 0,7 ми ліквідували а ти чомусь досі якась задумчива.

— Навіть не знаю подруго, не получається мені бути такою як ти, бачу у такому темпі загравання до офіціанта, коли діло дійде до другої пляшки віскі ти його уже так просто не відпустиш, можливо йому прийдеться навіть відвезти тебе додому та укласти в ліжечко.

— А знаєш все можливо, но не тільки офіціантом єдиним, мене уже як мінімум 5 хлопців запрошували на танець, та все ж наразі я віддаю перевагу Джеку, можливо якщо він нас покине тобто закінчиться я віддам перевагу комусь іншому.

— Тільки не це Іванко, я як ти уже помітила не виблискую фонтаном радості, а якщо ти та твій невгамовний оптимізм залишите мене тут одну то я взагалі можу розкиснути.

Іванка наче перебуваючи на важливій місії під кодовою назвою "морально підтримувати свою колежанку", відповіла:

— Ти головне не переживай я буду з тобою до кінця Челсі аж до твого весільного вінка буду поруч. Іноді я також позволяю собі посумувати як не як це наша природня емоція і їй як і іншим емоціям не слід сильно опиратись, на що частенько наголошує більшість монахів та інших мудриців, ти ж знаєш війна із самим собою ні до чого доброго не приведе.

— Чомусь Іванка мені здається що ця атмосфера псує мені настрій, всі тут якісь надто збуджені, веселі та шумні, кидаються зі сторони в сторону у пошуках партнера

для стосунків а можливо тільки на одну ніч.

— Ну а що ти хотіла для цього такі от нічні заклади і призначені, тут багато студентів які думають що цей світ буде валятись у їхніх ногах, тут вони вважають що справді чогось вартують чи заслуговують, но все це тимчасово все це тільки ілюзії.

І тут перехилишив чергову скляну віскі і трішечки серйозно скрививши свою міну наче досвідчений 50-літній алкоголік Челсі задивилась на молоденьку дівчину якій було не більше шістнадцяти років що виглядає та поводить себе наче першокласно акторка голівуду, забувається та віддається несамовито сексуальному ритмі танцю, привертаючи увагу та голодні погляди хлопців першокурсників, хоча кого ми обманюємо і значно, значно старших чоловіків також. Десь в глибині душі вона зрозуміла що хоче як найшвидше піти із цього шумного місця, їй захотілось побути одній десь далеко в гірському лісі, де немає сповнених егоїзму та само-закоханості людей, вона одразу згадала Тараса та його друзів, згадала ватру яка цілі ночі потріскувала, спалахуючи сотнями іскрочок знову і знову не даючи забути про себе, прогулянки гірськими поселеннями де люди ведуть зовсім інший стиль життя більш врівноважений та спокійний не так як у місті де кожний наче якась навіжена мураха прагне знайти собі місце влившись до якогось колективу, неочікувано перед нею з'явилась гора яку вони минулого тижня покоряли, вона простягнулась прямо над Челсі та все більше і більше наростала перед нею, звужуючи кругозір дівчини до мінімуму, Челсі оступилася, їй здалось що вона в порівнянні із величезною горою немов маленька комахка, тінь гори все росла і росла затемнюючи все навкруги...

— Агов прокидайся спляча красуне, давай я відведу тебе на квартиру бачу щось ти сьогодні справді не в дусі. "Легенько штурхаючи Челсі по плечу мовила Іванка в спробі завадити сну подруги яка прямо-таки відключалась на її очах, чуть не заваливши свою голову у напівпорожній келих напою який уже точно був лишнім для неї."

Та погодилась бес слів, тільки кивнувши головою в знак згоди. Іванка покликала офіціанта щоб оплатити меню, побачивши картину де вона підіймає та бере під руку Челсі, яка хоча й п'яна та все ж більш-менш адекватно трималась на ногах він запропонував.

— В мене є авто дівчата, чому б вам не посидіти тут іще годинку, "краєм ока він глянув на їх пляшку віскі де була ще приблизно третина напою та продовжив "плюс як я бачу вам є ще чим себе розважити, а тоді в мене закінчиться робоча зміна і я відвезу вас по домах. "Із ноткою натяку подивився він у вічі Іванки з якою уже неодноразово загравав. Та подивилась на виснажену Челсі, яка нагадувала вичавлений апельсин з якого вийшла добра порція соку, подумавши сказала.

— Та ні "Володя" адже саме це ім'я було в нього на пейджикум" — Давай я краще сама відведу її, плюс до квартири Челсі рукою подати, вона не така п'яна як здається тільки сильно втомилась тому це буде легенько зробити, а тоді вернусь, як тобі ідеяка допити це віски разом після твоєї робочої зміни, шкода добру пропадати "грайливим тоном мовила Іванка."

В очах офіціанта Володі промайнув ледь помітний вогник щастя та удачі.

— Ну така пропозиція мене задовільняє, буду чекати, можливо на кухні знайдеться ще декілька фруктових нарізок для нас, думаю переконаю шеф-повара зробити нам подарочок. "Взаємна усмішка молодих людей говорила про те що ця чудова ніч для них точно ще не закінчена."

Челсі прокинулась о 10 00 за київським часом, недільний ранок був вкритий вогкістю та туманом, на вулиці були тихо і спокійно, як і наші дівчата багато людей зокрема молодих оклигували від вчорашніх бурних вечірок, старші люди ж замість того щоб іти на роботу сиділи у своїх комфортних домівках їли вареники що приготували дбайливі жінки а їх чоловіки дивились телебачення криючи грубою лайкою наших політиків та владу.

Вона була спустошена, було таке відчуття що цей легенький депресивний стан притримається у неї до кінця дня, їсти звісно не хотілось тому в першу чергу Челсі включила електро-чайник, можливо міцна ранкова кава трішки її підбадьорить, подивившись до свого смартфона Челсі побачила декілька повідомлень від не знайомих їй до цього хлопців, та їй було ліньки комусь щось відписувати тому вона просто-напросто їх проігнорувала, сидючи на кухні з чашкою кави дівчина відчула себе самотньою тому включила на ТВ музичний канал "Music Box UA" але на тихій звук, їй раптово захотілось завести кішку що весь час буде грайливо мурликати та тертись об неї своєю шерстю. Уже не було б так самотньо думалось Челсі, кішка завжди буде чекати на мене, коли вже я нарешті прийду з роботи та насиплю їй повну миску "Whiskas". Але не цього разу, думки про домашнього олюбленця відразу зникли, коли загравав телефонний гудок, подивившись на сенсор вона побачила що це Мар'яна, часу на роздуми не було тому Челсі підтвердила виклик .

— Алло привіт Мар'яна досить-таки не очікуваний дзвінок від тебе сьогодні, сподіваюсь ти не зробила це щоб поговорити зі мною про книги Стівена Кінга. "Спробувала пожартувати дівчина"

— Хай Челсі, бачу в тебе сьогодні хороший настрій, "хоча й насправді це було не так" — Було б доречі не погано, та я дзвоню по іншій причині, у нас запланована поїздка на два дні з ночівлею в місто Яремче, де основною нашою задачею цього відпочинку буде "Роупджампінг" тобто стрибки із водоспаду, звісно вся відповідна амуніція та страховка присутня.

— Ого круто буде, я рада за вас. "Мовила Челсі у відповідь, вдаючи начебто не розуміє що Мар'яна просто б не дзвонила до неї щоб похвастатись."

— Чому тільки за нас Челсі? Тебе ми вирішили також взяти із собою звісно якщо ти не проти, що скажеш?

Десь в глибині душі дівчина затамувала подих, сама не розуміючи чому но це була перша річ мабуть за останній тиждень після подорожі, яка принесла їй радість но все ж Челсі взяла себе в руки.

— Ну в принципі я не проти враховуючи що на даний час в мене немає щільного графіку на роботі. "Сама того не розуміючи чому, но у неї виникла думка чому для такої пропозиції не подзвонив Тарас, адже він там головний, тай враховуючи що

минулого разу саме через нього вона до них приєдналась, але в останню мить все ж таки втрималась від питання розуміючи що цим вона видасть свою зацікавленість до нього."

— От і супер подруго, тебе мабуть цікавить чому тобі не подзвонив Тарас "Наче читаючи думки Челсі сказала Мар'яна" — як не як ми дівчата розуміємо одна одну, тут все просто ти головне не зациклюйся над цим, він ніколи цим не займається, як правило вся інформація нам доноситься через Романа з яким він найбільше товаришує, Тарас не хоче щоб складалось таке враження що він когось насильно примушує з ним проводити такий от активний відпочинок тому подзвонила тобі я а попросив мене Роман.

— Та в принципі мене це мало то й цікавить "трішки злукавила Челсі" — Ну тоді все сходиться перший раз йому подзвонила та напросилась саме я, а він просто погодився.

— Прямо в ціль Челсі, ну тоді все, до зустрічі з нетерпінням буду тебе чекати, всі подробиці, день, час виїзду та інформацію щодо водоспаду я напишу тобі в СМС.

— Взаємно Мар'яна, спасибі що знову прийняли мене, дуже вам вдячна, тому обов'язково буду у вас.

Інформація в повідомленні складалась із таких слів: Приїдемо за тобою в цю п'ятницю, звісно після твоєї роботи, все буде уже організовано, водоспад називається Прибій, висота тридцять метрів, знаходиться в Яремче, розраховуємо на хороший прийом від тебе адже твоя квартира буде свого роду перевал перед поїздкою до кінцевої точки, із веселим смайликом в кінці тексту закінчила та.

Челсі одночасно зраділа та засмутилась, з однієї сторони їй знову випав шанс, а з іншої до п'ятниці було цілих п'ять днів та щей робочих, чомусь їй здалось що це ціла вічність, що робити усі ці дні, про що думати вона навіть не могла представити. На годинку була уже тринадцята година дня, мабуть останні ледь помітні промінці сонця пробивались скрізь похмурі та сірі осінні хмари, но все ж тепло на вулиці не було, подивившись до вікна Челсі побачила людей що були окутані в теплий осінній одяг, дехто йшов з парсолькою під рукою на всякий випадок, знаючи що сьогодні у вечері передається холодний та протяжний дощ із таким же вітром тому мало хто повівся на витівки сонця що так наполегливо прагне з останніх сил освітити цю богом забуту землю. Челсі вирішила взяти себе в руки, так заспокоїся в першу чергу стаття і тільки, не забувай для чого ти все це робиш, ти зобов'язана копнути поглибше, все вияснити та вивести їх на чисту воду. Тому вона закинула всі роздуми і вагання та подалась до крамниці щоб закупитись продуктами, після чого навела порядо у квартирі, приготувала печену курку а до неї зробила салат із свіжої пекінської капусти, огірків та іншої зелені заправивши це все знежиреною смитаною паралельно зависаючи в соц.мережах, не успіла вона оглянутись як на дворі уже почало темніти в планах залишилось традиційне недільне спілкування з Іванкою по телефону та читання книги перед сном, наразі вона дочитувала книгу "Мізерні" від Стівена Кінга про нещасного письменника якого тримає у полоні схиблена на голову прихильниця. Тиждень промайнув не помітно, була 18:00 година, п'ятниця, Челсі сиділа в кімнаті та чикала на

своїх очікуваних гостей що повинні були приїхати буквально за годину, було трішки нудно, по ТВ показували новини шоу-бізнесу на провідному каналі країни, та її це мало цікавило в голові була подорож, ліс, природа, водоспад і Тарас... Нудьгу обірвав дзвіночок від Іванки, дівчина зрозуміла що це мабуть її останні настанови перед черговим завданням шпигуна, в чому в принципі була права.

— Алло привіт Челсі, як ти там все в нормі ти готова? В мене доречі є до тебе певні настанови та інформація. "Тут Челсі перебила свою співрозмовницю, та мовила банальним тоном."

— Привіт Іванко, та знаю,знаю...куда ж мені без тебе, но ти не переживаю я у повній бойовій готовності, все буде супер.

— Та ні, ти не правильно мабуть мене зрозуміла "насторожуючим голосом мовила дівчина" — Тут не все так гладко, шеф сказав передати тобі як на мене досить прямолінійно що це твій останній час, "тягнути kota за я..." як висловився Дмитро Володимирович уже не має куди тому статтю ти зобов'язана закінчити після цієї подорожі з ними.

— Ого це уже інтригуюче, а якщо ні то...?

— Якщо ні, то тебе просто-напросто буде звільнено, ось що він мені сказав, знаю Челсі це неочікувано, я сама засмучена але що я можу зробити, тому будь-ласка постарайся на славу, пора уже з цим закінчувати. "Сама цього не усвідомивши із підвишеним тоном сказала Іванка, щоб новина до коліжанки дійшла та вклалась в голову більш чіткіше."

— Зрозуміло... неочікувано чути таке, знаєш що Іванка я хочу в тебе дещо попросити, якщо тобі звісно не важко?

— Ну ти ж знаєш, на мене можна покластись якщо реалістично то я звісно зроблю.

— Тоді супер подруго, я б хотіла щоб ти порилась в інтернеті та узнала побільше інформації про Тараса, його минуле та можливо його стосунки з нашим шефом, наші догатки як виявляється були вірні щось тут не чисто все не з проста.

Іванка погодилась все ж таки це не так і складно зробити, враховуючи що її самій стало уже цікаво.

Розділ 4

"Друга спроба"

На дворі було темно, нічні ліхтарі освітлювали красиву інфраструктуру центральних вулиць Івано-Франківська, було шумно, закінчився навчальний тиждень у студентів тому всі прагнули розлабитись, молодь розгулювали по тротуару, хто направлявся в місцевий паб чи кафе щоб набрати градусу перед походом до нічних клубів, дехто уже встиг "набратись" в гуртожитку випивши з друзями домашнього самогону із дешевих пластмасових стаканчиків. Дівчата були у повній бойовій готовності перед виходом на світ, найкращий одяг, море косметики та грайливий настрій перед новими нічними знайомствами, хлопці також були наготові

завойовувати юні серця прекрасної половини людства, напахоричившись дешевими парфумами та випивши для сміливості декілька келихів алкоголю. В двері пролунав стукіт, це були вони, на столі все було готово, знаючи наперед що кожний член компанії займається своєю частиною роботи, щоб не відчувати себе винною Челсі приготувала декілька контейнерів канапок із сиром, помідорами та шинкою.

— Добрий вечір Галицька панянка "Мовив уже трішки веселенький Тарас, бачи ти готова на всі сто, як і ми.

Все і справді було так, якщо минулого разу Челсі вдяглась у більш буденний одяг просто старіший то цього разу на ній був практично туристичний комплект, синя спортивна курточка та туристичні штани з багатьма кишеньками, а були вони заправлені в чудові туристичні черевики із грубою підошвою, які носять у американських пригодницьких фільмах щось на кшталт "Індіана Джонс" чи "Томб Райдер. Лара Крофт".

— Клас, "мовила Яна" — Бачу ти приготувала гарячу каву для нас, це приємно враховуючи що сьогоднішній день у нас був досить клопітким.

— Так рада що ви не проти трішки посидіти у мене перед відправленням, сили і справді нам пригодяться.

Оглядаючи по сторонам вони побачили стандартну квартиру, кімнати були більш-менш прибрані та чисті адже тут жила організована дівчина, був мінімалістичний стиль, тільки все необхідне, серед оригінальних речей можна було виділити старенького пошарпаного ведмедика Тедді якого як згадку про свого покійного батька тримала Челсі, який подарив їй його у дитинстві та шафу із полицками наповненими різноманітними книгами які мабуть уже усі перечитала дівчина, про це її хобі вони уже знали. Вони сиділи на кухні та пили гарячу каву перед подальшим маршрутом.

— План такої "почав розмову Тарас" — Уже пізно тому ми приїхавши до Яремчі знімемо хостел де і переночуємо, зранку вирушимо до водоспаду де будуть відбуватись наші стрибки "у його голосі був відчутній чіткій ораторській тон".

— Зрозуміло "мовила Челсі в знак згоди" но її бентежила нещодавня розмова з Іванкою та радикальне рішення шефа, чому все так категорично"

Вона вагалась але твердо вирішила взяти себе в руки та все у Тараса розпитати, він ж не знає

що їй відоме його минуле, бізнес та смерть батька але це пізніше, тепер слід бути розважливою, забути про все, розлабитись... ти ж так цього чекала Челсі цілий тиждень тому не смій падати духом.

— Вау, у тебе досить-таки класно та чисто у сиредині, відчувається великий контраст між нашою квартирою.

— Спасибі Яна, ну це тому що я живу одна, немає хлопця який буде розкидати свої носки і порожні пляшки з-під пива "спробувала пожартувати дівчина"

— Обіжаєш Челсі, ось наш Тарас є організований хлопець і таких багатенько знайдеться якщо пошукати "спробував у відповідь апелювати Роман і продовжив" — Ну що народ посиденьки в теплій кухні це круто але слід нам вирушати до хостела, уже не

можу дочекатись коли вип'ю дві пляшки пивка та вляжусь до ліжка щоб заснути міцним ведмежим сном, як не як деньок сьогодні був той що треба, цілий час в русі. "Яна яка як правило старається відповідати на слова Романа тією ж саркастичною монетою цього разу і сама погодилась з його словами, в принципі Челсі також це побачила не озброєним оком, вони всі були виснажені."

Тому в дорозі, яка була не така вже й довга спостерігалась переважно холодна тиша, тільки де-не-де звучали гострі словечка та жарти від Романа який будучи за рулем прийняв на душу два маленьких енергетика "Ред Булл" щоб не заснути, тому і енергії в нього було із лихвою навідмінно він інших членів екіпажу що абсолютно холодно та віддалено ставились до його слів, віддаючи перевагу сну або власним думам кому як по душі, впринципі він це розумів тому і не злився на друзів що так без-емоційно реагують на його спроби зруйнувати тишу яка все більше і більше наче пелина покривала автомобіль. З хостелом проблем не було Мар'яна наперед забронювала там номер на п'ять чоловік, дорогу ж до нього вказував GPS-навігатор. По приїзді як і планувалось вони занурились в глибокій сон.

Була восьма година ранку, вони прокинулось хлопці в своїх дівчата в своїх кімнатах, надворі було трішки сиво, жовте осіннє листя огортало усі прикарпатські простори, весь свій багаж вони залишили на місці, та вирішили перед екстримом підкріпитись смачною та колоритною кухнею в одному з місцевих традиційних ресторанів. Все було обвішане візерунками в стилі народної вишиванки, люди за сусідніми столиками насолоджувались свіжими варениками хто зі сметаною хто зі шкарками інші любувались червоним як кров та ароматним борщем де гарніром обов'язково була добра порція тоненько нарізаного сала, но що одні що другі запивали свої страви міцним домашнім самогоном що подавався в прозорих округленої форм пляшках. Вони вирішили вчинити трішки оригінальніше тому замовили дерунів із сметаною та традиційну прикарпатську страву банош, який готується із свіжої овечої смитани та кокурудзяного борошна шляхом постійного помішування ну і літрову пляшку місцевого виноградного вина щоб завітись зі середини. Смачно поївши вони оплатили рахунок та відправились в пошуки нових пригод.

— Нам слід уточнити дорогу до нього у місцевих жителів "мовив лідерським тоном Тарас" — думаю це не буде проблемою враховуючи що на дворі досить людно.

— Ага це точно, давай Яна ми на тебе розраховуємо.

— А чому одразу я Рома, давай ти якщо такий розумний "спробувала заперечити дівчина"

— Ну ну, крихітко не заводись, ти ж у нас по цих питаннях розбираєшся, но якщо не хочеш то я можу це зробити.

"Конфлікт ще в корені вдалось перетнути Челсі, яка взяла відповідальність на себе проявивши активність."

— Добрий день, перепрошую пане а де знаходиться місцевий водоспад Пробій. "Це був чолов'яга уже зрілого віку який йшов їм на зустріч, одягнений він був у звичайну чорну шкіряну куртку, старенькі уже пошарпані джинси та такі ж за станом чорні

мешти, чорне волосся на його голові все більше і більше поступалось місцем сивині що невпинно брала лідерство в свої руки.

— Ну добрий, як же приємно що така от молоденька красуня звернулась саме до мене, "усмішка уже мабуть на 15, гора 20 зубів промайнула на обличчі чоловіка" — а от прямо ідіть дорогою на яремчанській ярмарок, ви обов'язково попадете на вузькій міст під яким і буде битись об скелі Прибій.

— Велике вам спасибі пане, вдячна за інформацію "продемонструвала свою ввічливість Челсі та попрямувала до своїх нових друзів які переглянувшись оцінили вчинок дівчини розізнати дорогу хоча її цього ніхто не просив робити."

Як виявилось дорога до водоспаду була не довгою адже він знаходився в самому серці міста Яремче, біля нього було не так вже й багато людей, як правило це були поодинокі туристи що любувались місцевими краєвидами та місцеві жителі що віддавали перевагу цього дня воз'єднанню із природою.

— Ось ми і прибули "святково мовила Мар'яна, у мене вже мурашки по тілу враховуючи яка холодна осіння водичка під водоспадом.

— Ааа ти натякаєш що канат може убірватись і хтось з нас зануриться з головою до крижаної водички, надіюсь це буде Яна "спробував підколоти дівчину Роман, а та у відповідь показала йому середній палиць давши зрозуміти що вона була б рада якщо б це сталось саме з ним."

— Насправді народ це не жарти "як це буває рідко но все ж буває, наголосив Тарас" вода річки Прути в яку стікають води водоспаду є холодна тому ризик при потраплянні до неї захворіти досить високий, як варіант стрибнути можемо тільки я з Романом а ви дівчата будете любитись місцевою красою. "Яна та Мар'яна практично в один голос дали зрозуміти що нічого подібного не діждетись вони уже давно налаштувались на стрибки."

Чим блище вони приближались до водоспаду в притул тим більше він давав про себе знати, шумом води що ударяється безкінечними потоками об кам'яні брили. Вода річки Прут була криштально чистою як і тутешнє місцеве повітря, машини туристів та автобуси як би не старались забруднювати повітря, все ж таки тягались з карпатським неосяжним лісом та природою, що наче якісь гігантській фільтр очищав все навколо вони не могли. Вид водоспаду з підвісного моста відстань до якого сягала двадцять метрів зачаровував Челсі тому трішки вагаючись вона мовила.

— Незнаю чи я маю право голосу но думаю що я також хочу стрибнути з вами, так мені трішки лячно но все ж це нормально в даній ситуації. "Тарас пильно подивився на неї, при чому не виражаючи жодних емоцій відповів"

— Ну як побажаєш, я тільки вас попередив, дивись сама.

— Ого бачу ти у нас бойова дівчина, що ж тебе так тягне до всього цього. "Трішки проговорився Рома, усвідомивши це уже після сказаного"

Челсі нічого не відповіла але задумалась, а й справді що саме мене манить це робити. Стаття? "Промовила вона у своїй голові" але для чого? Ну так звісно щоб відчути все на власній шкірі для абсолютно точних відчуттів та загальних вражень які

знадобляться для написання достовірного тексту. "Продовжувала вона свій внутрішній діалог" чи може

мені насправді захотілось стрибнути, відчуті щось нове, вдихнути свіжого гірського повітря та зануритись туди в далечінь, віддатись у руки матінки природи, забути про все... Вид з підвісного моста закружив погляд дівчини у неї потемніло в очах.

— З тобою все гаразд, може тобі слід перепочити "Челсі відчула позаду себе руку Тараса що легенько підтримувала її плече, рука була теплою у ній відчувалась певна надійність."

— Та ні, все гаразд трішки задивилась у річку, можливо слід частіше вибиратись зі кам'яних джунглів до такої от краси, а то трішки я розслабилась. "Спробувала згладити ситуацію Челсі, дати їм зрозуміти що вона готова до будь-якого екстриму і те що вона міська дівчина цьому не завада."

Вони віч-на-віч зустрілись з інструкторами та потиснули їм руки у знак вітання. Це були два хлопця віком так 25— 30 років не більше, вони були високі та помірно стрункі, було помітно що парубки тримали себе у формі. Одягнені були у класичний туристичний одяг, на голові були чорного відтінку кепки, від них віяло певним оптимізмом, відчувалось що це веселі та життєрадісні особи чоловічої статті.

— Здоров хлопці я Тарас а це мої друзі "він почергово вказав кожного із них ім'я, та продовжив" — Це ми замовляли стрибки на п'яťох чоловік, спасибі що погодились нам допомогти прийшовши сюди.

— Привіт завжди раді "почав розмову хлопець що виглядав старшим за свого побратима явно на декілька років "мене звати Вася а це Іван мій напарник, ну так, тут я з тобою погоджуюсь, враховуючи що на дворі осінь тому стрибати мало бажаних адже сезон припадає на літо, но ми місцеві тому нам не важко було сюди дістатись.

— Давайте тоді в знак солідарності ми з Романом допоможемо вам приготувати відповідний інвентар для стрибків, а дівчата тим часом будуть милуватись водоспадом. "Ті погодились, Тарас поглядом провів по другові щоб той брався до справи, якогось бажання чи ентузіазму у Роми виконувати його вказівку не наглядалось, але він все ж погодився. Дівчата оглянулись, навколо шуміла вода, уже де-не-де починали опадати поодинокі жовті листочки що прямували прямо до глибин бурхливої річки Прут яка так манила усіх до себе. Окрім інструкторів та наших хлопців поблизу була тільки одна пара похилого віку, біля них була маленька собачка чорного кольору шерсті по якій де-не-де проскакували маленькі білі плями хоча делматинцем вона точно не була.

— Давайте підійдемо до них поспілкуємось допоки чоловіки займаються своєю справою "зі саркастично грубим виразом обличчя мовила Яна."

— Ай справді чудова ідея я тільки за "погодились Челсі" — По їх вигляду мені чомусь здається що це корінні мешканці цього міста тому понад усе цінують не тільки цей водоспад а й усю навколишню територію. "Як виянилось Челсі була права."

— Доброго дня дівчатка, раді що ви приїхали до нас у гості, бачу водоспадом ви зацікавились. "Привітно та щиро мовив дідусь, місцями затинаючист, враховуючи його солідний вік.

— Бачу ви дівчата не місцеві, але говорити схожим із нашим діалектом, звідки ви мої милі, "так само щиро але більш лагідно та без затинань запитала бабуся, паралельно погладжуючи собачку що леститься до її ноги махаючи своїм чорним з білою цяткою на кінці хвостиком." — Ви зі Львова чи Франківська?

— Ви маєте рацію, ми зі Львова а це ось Станіславська паночка, "вказавши на Челсі спробувала весело підтримати розмову Мар'яна та продовжила "А ви можете нам будь ласка бабусю описати своїм колосальним досвідом тутешню красу? "Було відчутно що якийсь маленький вогник що уже давно невпинно згасає, все ще здатній пробудитись та загорітись

в уже обвислих та сповнених болю тобто життєвого досвіду очах пенсіонерів."

— Знаєте дівчата ще моя бабуся говорила що гірська річка Прут є одна із найважливіших та життєво необхідних артерій великого карпатського організму, що бере свій початок на схилах найвищої вершини України - Говерли. "І тече по ній не холодна гірська вода, то бурлить гаряча гуцульська кров. "Ось як висловлювались старі люди при водоспад Пробій. "Закінчила свої сповнені поезії слова бабуся"

Дівчат з їх вигляду задовільнили сказані слова, тому на прощання Челсі задала ще одне питання.

— Вибачте бабцю що ми вас так торбуємо але я б хотіла узнати у вас ще одну інформацію звісно якщо вам не важко.

— Охх... "тяжким самоіронічним тоном мовила та" ну звісно дівчата я тільки рада, розумієте наші діти та внуки вже давно пороз'їжджались кожний своїми дорогами тому і нікому нам висказатись толком, знаєте по телефону це уже не те, для молоді мабуть нормально но для нас старих... які все життя спілкувались тільки віч-на-віч це якось надто по сучасному.

— Тоді просто чудово "мовила Челсі" — а чому саме Пробій, що означає ця назва?

— О це просто, сама назва говорить за себе. "Уже з легенькою задишкою вимовила бабця" — свою назву Пробій водоспад отримав від того, що вода ніби "пробиває" собі шлях між величезними та могутніми кам'яними брилами. Знаєте дівчата колись його висота була більшою але із-за вирубки та сплаву лісу вона значно зменшилась. "Челсі будучи журналісткою обласної преси знала що вирубка лісів є однією з основних проблем заходу, тому з розумінням віднеслась до сказаних слів.

— Агов "Леді" знаходячись приблизно 30 метрів від хлопців дівчата почули протяжний гучний голос Романа — все уже готово, ну як, ви ще не передумали стрибати? Якщо вам лячно то можете нас почекати там. "Спробував підколоти дівчат Рома".

Дівчата попрощались із старенькими співрозмовниками та подались до хлопців. Стрибали по одному, першим пішов традиційно Тарас, за ним Роман, далше дівчата по чергово споживали дозовану порцію екстриму, Челсі стрибнула останньою як до так і опісля стрибка трималась гідно та рішуче. Вони були задоволені, настрої чомусь став піднесений, причому у всіх, наче вони опинились на одній емоційній хвилі.

До хостелу наші туристи повертались з високо піднятими носами, адже основне

завдання було виконане, попереду у них було ще півтора дня, половину цього, ночівля під відкритим небом та наступний день який по плану був виділений для звичайної автомобільної подорожі сусідніми прикарпатськими селищами.

Цього разу ситуація дечим повторилась але тільки частково, пара закоханих Яна та Роман одразу після опівночі направились до сусідньої палатки яка розташовувалась приблизно 15 метрів від їх основної точки перевалу. Що змінилось так це стан Тараса, навідміно від попереднього разу коли він відключився після доброї порцію алкоголю, цього разу він був у нормі адже горілки вони взяли тільки одну пляшку і декілька одиниць вина та пива на любителя. Вони пили в трьох, жарене на вогні м'ясо яке раніше приготував той самий майстер-шеф на всі руки Роман переплетене на шомпорі із ароматними шматками болгарського перцю та помідора, в кінці полито солодким червоним вином вони уже спожили, тому їжа з часом відходила все більше і більше на задній план. Мар'яна мабуть зрозуміла що вона тут "третя лишня", тому вирішила відлучитись, повідомивши друзям що трішки втомилась та хоче гарно виспатись на завтра.

Розділ 5

"Тільки у двох посеред лісу"

— А доречі Тарас я б хотіла тебе запитати про твоє минуле, про батьків наприклад. "Челсі розуміла що час діяти настав, умови просто чудові вони залишились у двох під відкритим небом та під градусом, попри нічний час освітлення було гарним, надодачу до таких небесних світил як місяць та зорі була яскрава ватра що розділяла наших головних героїв по дві сторони барикад, водночас даючи змогу чітко бачити один одного своїм палаючим полум'ям."

— Мої батьки померли в автокатастрофі "сказав Тарас паралельно наповнюючи свій та Челсі стакан алкоголем, але лив не багато, тільки так для комфортного продовження діалогу" — батько, мама та моя дівчина, це відбулось рік назад, от так от все моє життя перевернулось з ніг на голову.

Челсі у словах Тараса здивували одразу дві речі, перша це те яким беземоційним та холодним тоном він розповідає про смерть всіх своїх близьких, а друге це сам факт що він одразу ось так сказав їй правду, вона думала що він буде старатись приховувати минуле, но він продовжив все більше дивувати дівчину своєю правдою.

— Мій батько був бізнесменом, він володів однією із провідних мереж супермаркетів України, паралельно він мріяв та приводив у дію свій план по вдосконаленню середнього та малого бізнесу чим би явно посприяв розвитку нашої країни. "Челсі уважно слухала сказане, не відволікаючись на іскри що пирскали у безодню неба, мереженого сузір'ями.

— Весь бізнес та спадок батька перейшов у мої руки так як я був єдиним сином сім'ї,ось і все моє минуле, я б не сказав що воно видалось якимось цікавим "мовив він явно прибіднюючи сказане раніше".

Челсі розуміла що питати у нього про стосунки його батька із пресою де вона працює, було б занадто підозріло, цим вона б видала себе точно, но її цікавило інше питання чому він закинув справу батька, чому веде такій от стиль життя? Но сама не розуміючи чому вирішила поки що не питати його про це, чомусь їй здалось що коли прийде час Тарас сам усе розкаже...

Тільки звуки нічних мешканці цих просторів, тобто комашок та потріскування ватри яка поглинала дрова своїм оранжевим язичком наче гепард своїми іклами роздирає тушу чергової жертви, руйнуючи чиясь форму життя задля продовження власної порушували тишу яка виникали між їхніми словами, можна подумати що гепард егоїст але всі ми такі, сильніші поглинають слабших, такій закон природи. Вони все більше п'яніли, самі цього не розуміючи, вони все більше розслаблялись, ставали одним цілим із навколишньою природою, все більше вони піддавались гармонії зі вселеною, стаючи один одному опорою, так відбувається завжди коли сильний знаходить сильного, він стає ще сильнішим.

— А доречі Тарас як ти ставишся до нашої неньки, до її минулого, історії, традицій, майбутнього врешті — решт? "Будучи журналісткою Челсі вивчала історію держави та цікавились нею, тому вирішила перейти на дану тему, думаючи що співрозмовник підтримає її, не знаючи як вона помилялась."

— Мені здається Челсі що нація яка росте в ненависті та злобі до своїх сусідів, нація яка вважає усіх ворогами не заслуговує на майбутнє. Наші люди кидаються зі сторони в сторону щоб створити своє минуле, і байдуже ким ми були колись вільними козаками чи рішучими борцями за свою волю Бандерівцями, головним в пробагадні що нам навіюють має бути те що нас хтось зрадив, обікрав, загнав до клітки чи розділив, всі кровожерливі хижаки а ми бідні святі овечки, така ілюзія чомусь усіх задовільняє як пояснення чому ми так бідно жили та живемо. А жити слід сьогоднішнім, потрібно уже творити свою історію, уже розвивати та створювати нову державу, яка із вічно слабкої, ображеної та пригнобленої перетвориться у щось більш цілісне. Я завжди дотримуюсь думки що якщо когось і слід винити так це тільки себе а не інших, а особливості чужі народи, адже тільки ми робимо себе слабким і водночас можемо зробити себе сильними, і не варто заглядати в минуле історії щоб щось про себе зрозуміти, тому що кожний історик та літописець переписує історію на свій лад, якщо кудись і слід заглядати так це тільки всередину себе, хоча і там не все може бути в порядку...

Категорично радикальна відповідь Тараса вичерпала усі можливі подальші питання дівчини, попри все сказане він був спокійний та байдужим як і раніше, його оточувала аура у якій відчувалась певна сила, якась непохитна стійкість що ніяк не піддавалась усвідомленню Челсі, но її все більше подобалось оточення Тараса, вона все більше ним проникалась. Яскраві зорі наче манили своєю таємничістю наших героїв до себе, Симбад мореходиць та три перські царі зі сходу що вирушили до маленького бога, кирувались саме цими небесним світилами, так і наші персонажі вирішили прогулятись лісом допоки інші займаються своїми справами. Зі собою вони нічого не взяли, Челсі була вдягнена в осінню курточку а Тарас у плащ тієї ж пори року, но все ж попри

теплий одяг та вміст алкоголю в крові, холод пронизував їхні збудженні тіла, була третя година ночі, тому bliще до світанку він все більше обіцяв дати про себе знати. Попереду йшов хлопець, Челсі ж ступала за ним повільними кроками адже спішити їм було нікуди. Гірські простори були окутані нічним покривалом, були чутні поодинокі крики сови що змушувала серця наших героїв битись частіше.

— Челсі? "промовив запитувальним тоном Тарас" — чому ти приєдналась до нас, невже і справді є якась таємниця з твоєї сторони, "зайшов з досить неочікуваної сторони хлопець" — я от нічого такого про тебе не думав але Романа чомусь все це насторожило, а враховуючи мій солідний досвід дружби з ним я можу впевнено сказати що інтуїція його мало коли підводить.

— Ну знаєш, не була б я дівчиною якщо б не мала свої таємниці, як то кажуть в кожній дівчині має бути загадка "із легким хвилюванням спробувала перевести тему Челсі". Парубок стояв мовчки спрямувавши свій погляд в небо, задумавшись він промовив таким же задумливим голосом" — ну прийму це за відповідь, адже не тільки дівчата мають свої таємниці. "Челсі чомусь здалось правильним приховати правду від нього в даній ситуації, адже він також від неї щось приховував тому їй здалось що вони квити в даній ситуації, вона вирішила розповісти йому правду пізніше, коли прийде час, чомусь їй так здавалось, але ще ні, ще рано..."

— Мені вже холодно, давай вернемось назад, зігріємось разом біля вогнища "вона лагідно взяла його за руку, було темно але він відчув теплоту та ніжність її долоні, тому міцно стиснув руку дівчини, в одну мить вони майже розвернулись щоб податись назад, але звідкілясь почувся шелест листя, їм назустріч вийшла дика коза граційно ступаючи вона зупинилась щоб окинути оком своїх подорожніх, вони зробили те саме, очі тварини світили наче ліхтарі спрямовуючи свій промінь прямо на них, все завмерло, Тарас почув як рука дівчини плавно виривається з його долоні, якісь дивні природні інстинкти, можливо щось із минулого, щось що назавжди змінило Челсі колись знову пробудилось небаченою до цього силою, вона помчалась стрімголов до глибини лісу який вдалені виглядав все густішим та гнітучим, бігли дві тварини, гірська коза а за нею Челсі, Тараса це трішки шокувало, на хвилю він упав в ступор але швидко прийшов до тями та погнався за нею, він кричав і кричав "Челсі повернись, зупинись будь ласка а то ми заблукаємо" але було марно, після тривалого бігу Челсі втратила слід кози та зупинилась, наздогнавши її хлопець також зупинився обіймаючи дівчину руками, вони сильно задихались, тому відчували теплий подих однин одного, зближуючись все більше і більше як тілами так і душою.

— Вибач Тарас, чесно сама не знаю що на мене найшло "роблячи перерви між словами щоб зробити глибокій ковток повітря, промовила та" — давай вернемось, знаєш мабуть я перевтомилась тому давай ляжемо спати а все інше завтра.

Її напарник дивився по різних сторонам, не все було так гладко, згідно його погляду Челсі зрозуміла що вони зішли з дороги, їх сліди просто-напросто губляться між деревами які вони наче гонщик у відеоіграх обминали перешкоди, у даному випадку дерева.

— Мені здається Челсі ми заблукали, ніч стає все густішою, тому є такий варіант що нам до ранку прийдеться бути тут, щоб ще більше не заблукати а вже коли з'явиться перше ранкове світло спробуємо щось придумати. "Було відчутно що він уже абсолютно протверезів, в його словах не було ані грама тривоги чи хвилювання, певний спокій що випромінював хлопець дівчина старалась прийняти частково на себе але докінця не получалось."

— Повторююсь вибач мене, це я у всьому виновата, що вбіса мене змусило так вчинити сама не розумію, ти як? "мабуть в перше вона подивилась йому прямо у вічі, наче кішка яка розбила банку зі смитаною на підлозі своїм безневинним поглядом дивиться на хазяйку чикаючи її реакції та пробачення."

— Все нормально Челсі, не хвилюйся ти так, знаєш це також свого роду екстрим, вважай що ти мені його подарила сьогодні "дивлячись їй у вічі, спробував жартівливо заспокоїти дівчину Тарас."

Нічний холод що набрав свого піку перед світанком, блище до п'ятої години уже дихав їм у спину.

— Слід перевірити кишені, що ми маємо в наявності, всяка річ може знадобитись "порада Тарасу була слушною тому Челсі оглянула свої туристичні штани які тісно облягали її напружені стегна щоб перевірити тамтешні кишені, хлопець зробив те саме."

— В мене тільки телефон, "вона ще трішки пройшлась по своїх кишенях та нащупала ще один придмет, шоколадний батончик "Твікс" середнього розміру, — о ще батончик я нащупала. "добавила вона".

— Як бонус пригодиться, думаю на декілька годин від голоду нас врятує "і далі в даній ситуації само-іронічними жартами спробував підбадьорити її хлопець."

— В мене також телефон, але нажаль розряджений, ще є декілька папірос в пачці "Winston Blue" та запальничка. Як висновок не дуже то й густо, будемо викручувватись з тим що маємо "констатував Тарас".

Челсі подивилась до телефону, було сорок два відсотка батареї, але сигналу мережі нажаль не було абсолютно, тому про дзвінки на допомогу можна забути одразу, в принципі вони ще перед цим знали що мережа тут відсутня. Трішки вагаючись дивлячись сором'язливим поглядом в очі напарниці промовив Тарас.

— Знаєш Челсі стає все холодніше, далеко не факт що в такій ситуації ми розпалемо вогнище, а якщо й так то можливий пожар, як тобі моя пропозиція притулитись один до одного та спробувати протриматись так до ранку "знову епізодично затинаючись та вагаючись він продовжив" — ти тут нічого такого не подумай, ну сама розумієш... людські тіла віддають тепло, плюс ми в одязі тому прямого контакту не буде... Челсі зупинила його безкінечні переконання, тим що прямо-таки підкорилась його словам та сіла йому на коліна притулившись головою до його плеча, він ж бо плавно та поволі присів до ближнього дерева, впершись об нього спиною, в такій позі вони пробули до ранку, над героями обвисла мертва тиша, адже мовчанням вони берегли важливо необхідну для виживання енергію, також вони економили її на русі, будучи практично не рухомими наче якісь паразит що приріс до

дерева утворивши на ньому горбик. Хоча ні, в деякій момент почали рухатись їхні губи, контактуючи одні з одними, ось так от в такій обстановці наші персонажі вирішили віддатись у руки спокусі цілуючись наче в останній раз, причому залишаючись нерухомими. Рука Тараса ніжно прижалась до бедра дівчини, Челсі ж обгорнула своєю рукою шию Тараса, притуляючи його обличчя все ближче і ближче до свого, наче намагалась детальніше роздивитись його в темноті. Перед ранком хлопець заснув, Челсі ж поринула у свої спогади, продовжуючи знаходитись в його нічних сплячих обіймах. На певний момент вона забула про холод та страх, щось пробудилось у ній з новою силою, щось що спало надто довго. "Минуле", вона згадала минуле, було літо, разом із батьком Челсі відправилась на відпочинок, йому дали щорічну відпустку, мама ж залишилась дома адже декілька днів перед цим зламала ногу, тому фраза тата "Чорт забирай наче хтось накаркав, статись же такому якраз перед моєю відпусткою" запам'яталась юній дівчині на довго, тоді це їй здавалось смішно, але ненадовго...

З Лондона батьковою чорною автівкою "BMW X5" вони вирушили до сонячних альпійських гір, цього разу "Матергон" гора заувишки 4478 метрів, між кордоном Італії та Швейцарії. В машині грала музика культової для Європи групи "The Beatles", батько просто обожнював її, вони дружньо підспівували у відповідь "Бітлам", паралельно Челсі жадібно наминала печево облите шоколадом та горіхами, тато жартівливо пробував відкусити своїм ротом шматочок наче жираф рухаючи тільки своєю шиєю, дівчина ж не давала йому цього зробити швидким рухом засовуючи прянощі до свого рота. В такій веселій обстановці вони продовжили свій маршрут, місцеві краєвиди Європейських просторів на довго закарбувалась в серці дівчинки, на відміну від події що станеться з часом. Було тепло, сонце освітляло все навкруги, туристи що рухались на зустріч дружньо їм усміхались, а вони у відповідь їм.

— Тату, тату а що саме ти обіцяв мені показати перед поїздкою сюди?

— Я обіцяв показати тобі моя маленька доченько гірську альпійську козу яка є окрасою цих місцевостей. "Він підняв руку в сторону глибокого лісу та показуючи напрямок пальцем добавив" —ось туди, далеко далеко, ми з тобою маємо відправитися щоб зустріти цих мешканців лісу.

Вони йшли все далі і далі від тих туристичних напрямків куди рухались люди, Челсі уже виповнилось 14 років, вона вибігла перед батька намагаючись іти першою та весело підстрибуючи, день був чудовий, вони запаслись смачними канапками які дома їм приготувала мама із шинкою та салатом, також вони прихопили декілька пляшок апельсинового соку та гігантську пачку хрустких чіпсів які вона з батьком планували спожити разом.

Він дивився, дивився на тіло своєї дочки йдучи позаду. Було літо тому на ще юній та тиндітній дівчині були коротенькі світлих тонів шорти які чудово підкреслювали її сідниці та біла майка із розрізом на декольте що пружно облягаючи її верхню частину тіла прекрасно передавала форми грудей які уже стали значно більшими ніж раніше, тай взагалі чомусь в даному ракурсі погляду на дочку всі її частини тіла випуклої форми здавались якимись більшими, значно більшими, наче він дивиться не на дочку а

на когось іншого... Після години з лишнім маршруту у все більш густий ліс, батько зупинився а за ним і Челсі, вона помітила що він чомусь розглядається по сторонам наче намагається когось побачити.

— Тату а чому ми зупинились? Ми вже на місці, бачу ти роздивляєшся навкруги невже ти побачив козу? "наївним та простодушним дитячим голосом мовила Челсі".

— Таак... вони мають бути десь туут... "протяжним голосом наче вагаючись вимовив батька" — підійди до мене Челсі, на ось випий трішки соку щоб освіжитись.

Дівчина підкорилась та пішла до нього, він їй здався якимось дивним, весь спотівший, в очах певна розгубленість та тривога, але водночас була і своєрідна рішучість зробити щось погане... наче щось у нім зламалось, наче затятий курець що покинув на декілька років цю справу знову тягнеться за папіросу, наче крадій що після тюремного терміну обіцяв собі більше не чинити цей злочин але знову береться за крадіжку. Батько подав апельсиновий сік Челсі, яка стала біля нього щоб зробити ковток цього прохолодного напою, і тут відчула як його рука опустилась та своїми пітними пальцями легенько охопила її сідниці, шок, ступор мабуть саме ця реакція паралельно виникла у Челсі та батька але він продовжував, вона відчула як ці ж грубі, дорослі пальці плавно входять під їх шортики роблячи прямий контакт із шкірою що ставала все напруженішою наче намагаючись відкріпитись від цих пальців та долоні яка нещодавно давала дівчині пляшку соку. Другою рукою батько спробував взяти Челсі за плече щоб притулити до себе але несподівано звідкілясь буквально десять метрів від них шмигнула дика, альпійської породи коза, — тату ось вона, наша кізка! Перше що прийшло в голову дівчині, після чого вона акуратно водночас різко звільняючись від його тілесних контактів, спритно побігла за козою яка зрозуміло почала від неї тікати в протилежну сторону, буквально за декілька секунд абсолютно зникнувши з радару їх поля бачення, скриваючись за щільними стволами місцевих дерев але справа далеко не у цій ні в чому невинній тварині, пропавши вона повинна відійтидалаке, далеко на задній план віддаючи перевагу емоціям та відчуттям дівчини в даний момент, Челсі пробігла приблизно 15 — 20 метрів сама не розуміючи чому, на долю секунди під час бігу вона озирнулась через плече, в голові їй здавалось що батько побіжить за нею, розуміючи що його тілесні габарити значно більші тому він з легкістю її наздожене, але цього не відбулось він стояв на місці наче "укопаний" та дивився але якимось скляним, далеким поглядом наче він дивиться скрізь неї. Після цього їх ескурсія закінчилась, він більше не простягав до неї руки, весь наступний час перед приїздом до дому вони говорили як правило на нейтральні теми, немов вони остерігались одини одного. Але справа далеко не в тім що було далше, головне що відбувалось в голові Челсі. Тоді свідомість та підсвідомість дівчини частично проігнорувала те що відбулось тоді у лісі, зрозуміло щоб захистити ще не сформований мозок та психіку юної особи. Але ці спогади не зникли, вони просто засіли десь глибоко в середині дівчини тільки чекаючи можливості вирватись назовні. Так вона змінилась, весела та наївна дівчинка після цього інциденту стала більш серйозна, з часом привила собі такі звички як організованість та дисципліна, важко після цього було комфортно

себе почувати поруч з людьми особливо чоловіками але все ж вона принаймі старалась, вдаючи із себе нормальну та привітну особу. За рік після Альпів батько помер від серцевого нападу, звісно ніхто а в тому числі і мама Челсі не узнали про цю мабуть найбільшу помилку та вчинок в житті батька, та й сам він протягом цього року широко кааявся про скояне але тільки в душі, перед самим собою, з Челсі вони більше ніколи не згадували той випадок. Після його смерті Челсі ще більше забула, стараючись максимально ігнорувати свої тодішні спогади, на похоронах вона з мамою оплакували свого покійного чоловік та годувальника сім'ї але уже ніхто не узнає чи сльози Челсі були щирі... Ось так усе тривало до цього символічного випадку, коза... знову коза, мабуть тоді підсвідомість підлітка сприйняла гірську тварину та погоню за нею, тобто втечу від рук батька як захист, як якесь дивовижне спасіння тому можливо рефлексивно коли ситуація повторилась через не цілих десять років вона знову відчайдушно пустилась за твариною, хоча й від кого-кого, а від Тараса точно не віяло жодною загрозою, можна сказати ще більше, за цей не тривалий час знайомства з ним у Челсі склався такий висновок що мабуть це останній хлопець на землі який здатний скривдити дівчину. У неї було багато запитань, на які не находилось чіткої відповіді, навпроти стереотипних фільмів чи книг де головні герої знаходять на все відповідь і пізнають себе, в реальному житті не завжди так, іноді буває так що складно відповісти на деякі хвилюючі нас питання, буває й таке що докінця життя людина безнадійно прагне досягнути себе вдаючи вигляд що все розуміє, а на справді все більше і більше тоне в собі допоки не стає просто бездушною лялькою, дерев'яною маріонеткою за яку потягують ниточки під назвою традиції, віра, страх та природні потреби.

— Ауу прокидайся наша спляча принцеса, уже давно як розвиднілось "промовив ніжно хоча й з нотками певної тривоги Тарас, паралельно лагідно ласкаючи її волосся своїми пальцями.

Відкривши очі Челсі зрозуміла що від нічних кошмарів вона перейшла у реальний кошмар, так вони заблукали після закінчення ночі ситуація кардинально не змінилась, вона оглянулась, кругозір на місцевість на відміну від ночі значно розширився, кругом було безліч дерев переважно темно зеленої хвої яка не осипається на зимні холода, небо було вкрито світло-сірими хмарами де-не-де міняючи свій відтінок то на світліший то на темніший, наче палітра художника що розмішав декілька сірих кольорів. Дівчина подивилась на екран смартфона.

— От чорт чому ти не розбудив мене раніше? Уже 10 година ранку, ситуація не з найкращих враховуючи що в мене залишилось тільки 24 відсотка батареї. "Поки що без відчаю але з явним посиленням на нього проголосила вона"

— Заспокійся Челсі все нормально, думаю одна дві години нас не сильно врятують, плюс мені просто було жалко тебе будити дивлячись яка ти мила коли поринаєш у свої сни, мало того я навіть думаю що це тільки на краще адже від чудового сну людина більш активна в плані розумової діяльності, а в даній ситуації це саме те що нам потрібно.

— Зрозуміло... " промимрила собі під ніс Челсі уже заспокоївшись та взявши себе в

руки"

— Доки ти спала "продовжив хлопець" — я оглянув місцевість в радіусі приблизно ста метрів, але нажалі слідів чи якихось принаймі зачіпок які б вивели нас звідси я не знайшов, та не слід панікувати, думаю ситуація не я критичною враховуючи що скоро а можливо і вже нас почали шукати.

Прозвучав специфічний звук, це бурчання живота Челсі, по цьому сигналу стало зрозуміло що шоколадний батончик Твікс, який був їхньою запасною провізією слід використати у дії, вони взяли по одній паличці Твікс та з таким серйозним виразом обличчя ніби це і справді та річ яка врятує їх від голоду в дану хвилину почали в один ритм хрумкаючи, ласувати такі обов'язкові для життєдіяльності людини кілокалорій.

Розділ 6

"Пошукова операція в дії"

В той же час не подалік від них, на їх місці перевалу була така картина.

Дві дівчини та Роман стояли наче укопані не розуміючи що сталось, враховуючи що хлопець з Яною лягли раніше в сусідній палатці, вони вирішили розпитати у Мар'яни що відбулось в ночі. Почав розмову Роман.

— Чорт заберай, що в біса коїться? " ці слова звучали реторично, не в сторону Мар'яни." — кажеш ти покинула їх буквально опісля нас, і прокинувшись їх уже не було.

— Так кажу чесно "хвилюючись мовила Мар'яна, але вона казала правду" — ви лягли з Яною, відчувши себе третьою зайвою я вирішила не мішати цим голубкам бути на одинці в

полоні мертвої нічної тиші та полум'я що зігрівало їхні юні серця топу пішла спати, відмазавшись перед ними мовляв сильно втопилась і хочу на завтра добрячи виспатись щоб бути в тонусі. Ось і все що я пригадую, після чого я прокинулась нещодавно як і ви, це все що мені відомо "Вичавила із себе всю інформацію Мар'яна."

— Зрозуміло чорт побери, "продовжуючи в ситуації що склалась мовив використовувати грубу лайку Роман" — І де ж вони можуть бути? Куди в біса вони могли подітись? "мабуть ці питання звучали від хлопця в нікуди, розтворюючись у повітрі наче пустий звук."

— Так народ, "твердо сказала Яна" — для початку нам слід заспокоїтись та взяти себе в руки, мабуть логічною дією в даній ситуації буде податись до ближнього села, та попросити місцевих мешканців нам допомогти у пошуку наших друзів, адже вони значно краще знають ці місцевості чим ми, ба більше є шанс що якщо ми самі відправимось на їх пошуки то на біду самі можемо легенько заблукати в місцевих лісних хащах. "Слова Яни звучали досить переконливо, тому вони довго не вагаючись взялись реалізовувати цей план у дію."

— Давайте так дівчата "мовив Рома" — ви в темпі вальсу спуститесь в селище на допомогу а я залишусь тут, раптом вони повернуться сюди або я побачу їх десь

неподалік, тай надодачу бажано наглядати комусь за палатками та іншим інвентарем що тут знаходиться. "Часу на те щоб сперечатись у дівчат не було, тому без якоїсь особливої радості та вони все ж погодились на його розподіл праці, враховуючи що саме вони мають виконувати фактично всю роботу в той час як Роман буде "бити байдики" чекаючи на них паралельно допиваючи своє вчорашнє пиво." Дівчата відчайдушно спускались до селища, мало звертаючи увагу на дерева, різноманітні схили та інші ландшафні перешкоди що попадались на їх шляху. Перед поїздкою сюди Мар'яна ознайомилась зі селом Микуличин через інтернет та виділила деяку інформацію про нього. Це низькогірний кліматичний курорт розташований у долині річки прута. Серед цікавих фактів про нього зокрема можна виділити те що це найдовше село в Україні загальна протяжність якого сягає 44 кілометра, та те що свого часу Микуличин носив неофіційний статус найбільшого села Європи доки у 1927 році Польща від'єднала від нього Татарів, Ворохту та ще чимало інших дрібних поселень. Але менше з історичними фактами, адже нас більше цікавлять події які далі розвиваються у мирному до цього дня, покритому пеленою спокою селі. Була неділя тому тамтешній пивний бар працював від ранку, якщо у будні робочі дні чоловіки ідуть до нього у вечері після праці, як правило більшість з них працювали або на вирубці навколишнього лісу якого тут було придостатньо або виїжджали за кордон шукаючи кращої долі, то сьогодні вони направляться у свій улюблений заклад одразу після церковної служби що проводиться кожної неділі з ранку та на свята. Дівчата розуміли що слід вирушати туди де наразі є найбільше скупчення людей тому ця забігайлівка підпадала під цю категорію.

З вигляду це була непримітно середнього розміру будівля, де старенькі, пошарпані столики і лавочки розташовувались як у середні так і на подвір'ї, будучи перекриті таким же стареньким дахом, який складається таке враження от от звалиться комусь з цих завзятих парубків на голову прямо під час того як вони випивають до дна чергову склянку медовухи, яку власноруч виробляє бармен, продавець та за одно і власник цього закладу дід Панас. Коли дівчата впритул наблизилися до крамниці вони не змогли оминати оком те що декілька вікон були побиті після чого недбало склеєні скотчем якій швидше всього не протримається надто довго, також по сторонам валялись порожні пляшки та недокурени косяки сигарет, мабуть власник закладу ще не успів прибраться після вчорашніх нічних посиденьок молоді яка в цей недільний ранок звільнила місце для чоловіків постарше. Відкривши двері бару дівчата одразу відчули погляди тамтешніх зівак, які відірвались від своїх на даний час рутинних справ. Продавець дід Панас за барною стійкою наповняв склянку аж до країв прозорою як скло горілкою чоловікові з пишними чорними вусами віком та за п'ятдесят зі хвостиком років, паралельно витираючи уже явно не першої свіжості декілька брудних склянок ганчіркою, орава як здалось Яні приблизно з десяти чоловік дружньо обсіла найбільший продовгувастої форми столик, що буквально прогинався від кількості як уже випитих так ще повних пляшок горілки різних марок починаючи з "Nemiroff" та закінчуючи "Хлібним даром", чомусь Мар'яні здалось що вони точно не є гурманами,

перебираючи та віддаючи перевагу якомусь бренду серед цієї горілчаної продукції, у вигляді закусок було декілька тарілок з нарізаною ковбасою та сиром, кисленькі домашньої консервації огірки розходились просто-таки на ура серед місцевої ланки населення, адже горілу можна як закусити хрустким та соковитим огірочком так і запити розсолем що залишається після нього. Ця компанія була веселою та шумною, вдягнені були як правило по недільному, хто в парадному костюмі з вишитою сорочкою, хто в звичайних темних кольорів джинсах та в класичній сорці в клітинку чи інших візерунках що не кидаються в око. Говорили про все що попало на перебії, як правило ніхто не мав охоти довго вислуховувати інших, стараючись що є духу перевершити свого опонента в швидкості нав'язування своєї думки.

— Бляха — муха знову вчора Шахтар виграв три — ноль у Динамо "звучали фрази такого роду", — це все ті кляті бразильці, уже набридли ці, "чорномазі" підхвачував одразу хтось інший.

— Усик вчора знову побив того клятого Британця "продовжував свою тему один з найбільш активних членів застілля "як здалось дівчатам він скоріше всього добре розбирається в спорті" — так хоч у футболі наші завжди лажають но бокс це справді наша гордість, чого тільки вартують брати Кличко. "Продовжував він"

Та не спортом єдиним, дехто об'єднавшись з окремим співбесідником говорили про автомобільну техніку, "мовляв у мене потекло масло або мені слід змінити карбюратор, але дівчата мало що тямили на рахунок цих тем, паралельно час від часу дід Панас то і діло покрикував до хлопців "лиш дивіться сучі сини, будьте обережні а то я нещодавно тільки полакував столика, тому за пошкодження будете платити. "але цей вулик що не переставав гудіти мало звертав уваги на бурчання старого скупердяги. Як і було сказано раніше дану атмосферу порушили дві дівчини які буквально увірвавшись до приміщення не находили собі місця, було помітно що вони виснажені адже то і діло робили протяжні глибокі вдихі повітря, в їх очах був відчутний певного роду страх та тривога але вони зібрались з духом, трішки заспокоївшись Яна звернулась до колективу.

— Доброго дня хлопці, вибачайте що ми ось так от вриваємось до вас та відволікаємо від ваших справ "паралельно один зі спритних хлопчурів підмигнувши та стукнувши по плечу друга, тихенько йому сказав" — а то справи у нас справді важливі "його напарник засміявся але не гучно" — ми з друзями тут неподалік в цих лісах "перехопила розмову подруги Мар'яна" — відпочивали сьогодні в ночі, але дві особи хлопець та дівчина приблизно нашого віку десь зникли і ми не можемо їх віднайти, ми обходили все навкруги але надто далеко заходити не наважились, адже ми не знаємо добре ці місцевості, "зробивши коротку паузу щоб перевести подих продовжила вона" — тому просимо вашої допомоги в їх пошуку звісно якщо вам не важко.

— Так так закечайте наші красуні, кажете вони пропали бесвісти сьогодні в ночі а наразі тільки 11 година дня. "проголосив чоловігя досить-таки рослої тілобудови, у пишній білій сорочці з синім фізерунком на розрізі та по краях рукавів, водночас ставлячи своєю кримезною рукою порожню склянку, просто-таки "вилизану" до дна на

нещодавно полаковану дошку стола по словах діна Панаса "нещодавно". — Ви дічатка так не спішіть з прогнозами, погляньте на годину ще збігло надто мало часу щоб робити якісь висновки. В далені за пустим маленьким столиком сидів низького росту старець, весь він був у старому пошарпаному одязі, і як зображувалось в стародавніх фільмах чи казках де-не-де цей же одяг був покритий латками від дір. Біля нього був тільки стограмовий стакан горілки якій він слинив уже мабуть цілу годину та дві шоколадні цукерци "Ромашка" одна з яких була розгорнута та на половину відкушена, він сидів мовчки мало звертаючи уваги на те що відбувається перед ним, хоча можливо так тільки здавалось".

— Ну так погоджуюсь пройшло не багато часу "жадібно мовила Яна" — але хтозна що з ними може статись, ми ж не місцеві тому не сильно пристосовані до виживання в таких природніх умовах.

— А вони часом, ну не того... "хвацько промовив той же спритний жартівник знову підморгнувши своєму сусіду по сидінню" — ну не лягли разом раптом десь в кущах, та й так загрались що сплять ще до цього часу. "Орава що сиділа поруч зайшла гучним реготом, бармен Панас тільки яхидно усміхнувся з явним призирством до дівчат та їх товаришів, і тільки немічний старець за маленьким столиком в кутку залу сидів тихо не видаючи жодного звуку, тільки дим від сигарети, найдишевшої без фільтру стрімко здійнявся в гору над ним наче це смерть прийшла за дідусем прориваючись скрізь густий туман у просторі."

Дівчата спробували проігнорувати не беручи цей зухвалий жарт близько до серця, тому що вступати у конфлікт з цими парубками в даній ситуації не найкраща ідея. Слово взяла на себе Яна.

— Ну тут я вам панове нічого не гарантую, адже не можу точно сказати чим вони вчора займались в ночі можливо і ваша версія має право на існування але що Тарас що Челсі є досить-таки відповідальними тому вони точно б нас попередили або дали якось знати не змушуючи нас так хвилюватись. "проговорила вона м'яко та водночас переконливо, надаючи зайвих тем для роздумів хвацьким козакам."

— Знаєте сучасна молодь особливо з міста в селах ще не так, є досить розбещеною та не пристосованою для сурового життя і ви також відноситись до цієї категорії" Дід Панас стоячи за барною стійкою, дістаючи чергову пляшку горілки з під неї промовив це дивлячись прямо на дівчат з явною неприязню та насмішкою" — повірті дороженькі ви не одні тут такі, знаєте скільки до вас в наше селище прибігало таких от зівак і як згодом вияснялось їхні дружки що начебто заблукали, просто "нализались як свині" та й спали десь в кущах допоки самі не збігали стрімголов сюди уже навпаки розпитуючи в паніці де їх друзі, отакі то парадоксальні пошуки один одного ми бачили. "закінчив таким же недружелюбним тоном власник, продавець та заодно бармен дід Панас."

Дівчата зрозуміли що тут явно ніхто не спішить іти їм на допомогу, підриваючи свої сади з уже пригрітих сидінь свіжо полакованих лавочок. Їх розгублені погляди перехопив той самий кримезний чолов'яга що розпочав з ними розмову, за цей не довгий час їх перебування в барі, Яна краєчком ока нарахувала як мінімум п'ять

склянок осушених ним до дна.

— Ви дівчата не сприймаєте слова старого воркотуна у власну сторону, він завжди такий. "Він оглянув їх лагідним можна сказати батьківським поглядом та добавив." — Давайте ми зробемо так, ви красуні ідіть десь погуляйте чи посидіть в якомусь з місцевих закладів повірте у нас багато чого є цікавого, і якщо до вечора ваші друзі самі не збіжуть з гірських вершин то ми, ну принаймі я, ручаюсь що прийду вам на поміч, до цього часу мене ви можете знайти тут же у барі або дома, от там бачете у віконце сусідня синя хата справ вона моя, шанси де я може бути у вечері тут чи там 50 на 50. "Закінчив свою фразу з ноткою зухвальності він, у думках мовляв дивіться якій я гуляка буду до вечора а можливо й до ночі сидіти тут "заливати свою сливу", декілька чоловік зайшлись хохотом але не сильно гучним".

— Зрозуміло "схиливши голову та не знаючи що й казати даліше промовила Мар'яна" — тоді гаразд, але до вечора гора, та й взагалі бажано як найскоріше поки не стемніє, до того часу ми можливо самі спробуємо щось придумати, а якщо все ж надумаєте нам допомогти то ми будемо біля тут же недалеко припаркованої нашої машини "Toyota Hilux" чорного кольору.

— Усім спасибі. "Дівчата оглянулись та вийшли з приміщення запах якого був явно їм не по душі, і тільки в цю мить ніким раніше непримітний старець повернув голову в їх сторону, супроводжуючи їх до виходу пильним поглядом, но після того як зі зовнішньої сторони закрилась дверка, знову з головою закутався у свій клаптик простору де його ніхто не турбує."

— Мені здається Мар'яна що якщо до вечора вони не знайдуться слід буде дзвонити в поліцію, адже тоді в принципі пройде ціла доба як вони зникли. "Йдучи з бару до свого авто щоб обговорити подальший план дій, Яна мовила до подруги"

— Знаєш думаю ти права, щось мені здається що з наших жвавих хлопців з якими нас нещодавно звела доля мало буде проку. "Відповіла Мар'яна все більш тривожним голосом" — але все ж давай послухаємо поради цього чоловіка почекаємо ще декілька годин, а тоді я вирушу сюди за підмогою яку нам обіцяв тутешній богатир з бару, а ти спробуєш з'єднатись з поліцією якщо щось піде не так. "Як це буває не часто взяла на себе лідерство Мар'яна склавши на ходу такий от не замислуватий але логічний план."

— Ну гаразд в принципі ідея не погана, все ж підстрахуватись поліцією не буде зайвим враховуючи що це уже не шутки, "взнаки згоди кивнула головою Яна" — давай тоді я швиденько збігаю до Романа узнаю обстановку що там та й як, а ти посидиш в машині, спробуй розслабитись та перевести дух Мар'яна, знаю що ситуація не з найкращих але тепер нам слід бути сильними та зробити все можливе що в наших силах, "не забувай ми багато чим зобов'язані цьому хлопцю Тарасу" остання фраза від Яни прозвучала коли та уже обернулась спиною та почала віддалятися від автомобіля, для цього вона на секунду зупинилась не повертаючи голови в сторону подруги, зробивши чіткий наголос на ній."

Мар'яна завалилась до салону автомобіля, вона дивилась у бокове вікно по лівій стороні, дивилась в слід Яни яка все більше і більше віддалялась від неї, складалось

таке враження що її поглинає чорний, гнітучий ліс, беручи в свої смертельні обійми що він зробив з Челсі і Тарасом, опинившись на одинці дівчину накрили пеленою тривоги, якоїсь свого роду самотності, вона дістала з кишені червоної курточки пачку сигарет "Marvel Compact Z" з ароматом цитрусу та ягоди, після чого ніжно стиснула сигарету своїми такими ж ніжними, вологими губами, другою рукою вона уже мабуть рефлексивно її прикурила за допомогою газової запальнички, салон огорнув густий солодкий дим після чого дівчині прийшлося опустити бокове скло, в середину одразу увірвалось свіже осіннє повітря, після якого тендітне тіло дівчини вкрилось мурашками, як висловлюються в народі коли по тілу пробігає легкий холод. В те ж вікно бокового сидіння вона дивилась на місцеві краєвиди селище, кругом рясніли різнобарвні хати вкриті металочерепицею як правило червоною але траплялись і інші відтінки, між якими де-не-де проскакували дерева вкриті жовто-оранжевим листям яке частково прикрашало землю своєю присутністю наче торт що посипають жовтою пудрою, ці хати простягаються аж під самі гори вкриті густим, непохитним лісом, які наче природня сполука фортець захищають поселення від зовнішніх ворогів.

Не успіла дівчина насолодитись своїми думами що поглинули її з головою в свій безкінечний вир, як вона почула голос Яни, яка не зрозуміло яким чином була уже біля автомобіля. — Що ти як Мар'яна все гаразд? нормально мене дочикалась? "з ноткою дружньої підтримки мовила Яна."

Мар'яні хотілось сказати правду що вона поринувши в свої роздуми і не помітила як прийшов час проведений на самоті але зрозуміло вирішила пропустити цей епізод."

— О привіт Яна, щось ти швидко, ну так все нормально якщо можна висловлюватися нам в такій ситуації, а як там Роман поживає у лісі бідняшка сам один, його там часом вовки не хлопнули?

— Та ні, на жаль ні "з властивим для неї сарказмом промовила Яна" — каже що весь час відколи ми його залишили він як навіжений кричав та гукав до них в надії що Тарас чи Челсі його почують, в принципі йому можна повірити адже голос його справді був хриплим.

— Зрозуміло Яна, я так догадуюсь що гарних новин від Романа не було як і у тебе для нього, ну нічого будемо чекати як планувалось а там побачимо згідно обставин. "закінчила свої слова Мар'яна розуміючи що іншого виходу у них в принципі немає."

— Дівчата сиділи в салоні одна напроти одної, від нудьги одна з них включила музику в телефоні, грали сучасні композиції провідних поп-дів США, на смартфоні Яни було 13:00 тобто від тоді як вони зрозуміли про зникнення їх друзів пройшло уже три години, Яна беземоційно жувала м'ятну жуйку "Орбіт", адже наважилась в котрий раз кинути палити, жуйка була без смаку наче трава, весь її організм буквально кричав що це фальшивка, він потребує нікотину, диму що просочиться в кожную клітину організму змушуючи свідомість дівчини розлабитись, попустити замки хоча б на хвилику і байдуже що після цього вона днями буде себе картати за скоєне, за те що знову зірвалась, знову взяла до рота того що не слід туди брати. Дівчата безрезультатно гортали стрічку оновлень Інстаграму та Феезбуку в очікуванні знайти там щось цікаве,

щось таке що втішить їх в дану мить.

Мар'яна зрозуміла що уже помалу смеркає з екрану смартфона, чим темніше все навкруги тим він світить яскравіше, дівчина озирнулась щоб переконатись у своїх догатка переконавшись що була права, в ту ж мить вона глянула на годину була уже 16:00 тобто збігло ще три години від зникнення головних героїв.

Переглянувшись обидві дорослі дівчини зрозуміли що слід діяти згідно плану сформованому раніше, більше немає часу чекати, так в пізню осінь сонечко покидає нас надто швидко віддаючи у руки безпробудної темряви що все більше і більше нарастає стаючи чорною як сажа.

І тут ні звідки, дівчата побачили селует похилої людини що наче повзе по землі, селует рухався повільно але прямував впевнено в сторону автомобіля, все нарастаючи і нарастаючи допоки не став впритик зі склом передньої дверки автомобіля дивлячись на них поглядом людини з колосальним досвідом життя, людини яку уже добряче воно потріпало, хоча й віч-на-віч вони не бачили його але якимось чином обидві зрозуміли що це той мовчазний стариган який був у півнушці.

— Доброга вечора панночки, вибачайте що турбую вас так неочікувано, змушуючи звертати вашу увагу на безпомічного старика. "Протарабанив грубим але без ворожості чи призириства голосом він"

— Та що ви пане, не потрібно вам перед нами вибачатись, все гаразд, можливо вам потрібна наша допомога "відповіла йому Яна, турботливим тоном наче вона це доглядальниця в домі пристарілих а він німечний мешканець цього закладу."

— Мені дівочки нічого від вас не потрібно, а от я вам якраз можу знадобитись. "Дві дівчини своїм мовчанням та зацікавленим виразом обличчя дали тому зрозуміти що слід закінчити тому свою фразу до кінця."

— Так от, якщо моя старенька уже "дирява" пам'ять мене не зраджує ви декілька годин тому завітали до місцевого табака, саме там я почув ваші слова та прозбу допомогти от і прийшов вам на поміч, ви ж милі мої розумієте що надворі темні і слід уже вирушати на пошуки ваших знайомих. "Одна з подруг спробувала вставити декілька слів але дід Богдан як він пізніше назветься, догадався яке логічне питання пролунає з уст дівчини, тому вирішив не дочекавшись на нього відповісти.

— Так вам мабуть цікаво як там поживає той кримезний, бравий вояка, чи не слід вам краще піти до нього чим довіритись цьому незнайомцю який не зронив ані словечка тоді в барі, надодачу щей зі декількома латками на штанях, а я вам тоді скажу наступне. Його ось як годину тому назад винесла "п'яного як чіпа" жінка з бару прямо-таки викотила того стрімголов поперед себе, думаю це були тільки квіточки в нього жінка ох яка бойова з перчинкою, здається мені що дома він получить добрячої причуханки.

"Він потер трішки свою уже посивівшу борідку, задерши носа буквально в небо, після чого продовжив"— тому дівчата гадається мені що на нього як і на інших хлопців з бару вам розраховувати немає сенсу.

— І як саме ви збираєтесь нам допомогти? "вставила запитання Яна щоб почути

якусь конкретику від старця, адже по його вигляду важко було чогось сподіватись"

— Давайте панночки я вам для початку представляюсь а то якось не гарно получилось, мене звати Богдан, ви можете звертатись дід Богдан, так от за своє не коротке життя я вивчив ці лісні простори як свої п'ять пальців тому відштовхуючись від того де ви припаркувалися я можу оцінити де ви розкинули свій нічний табір, а зрозумівши це у мене є уже декілька догадок куди могли подітись ваші друзі, і якщо вони мають хоча б якусь клепку в голові "місцеве висловлювання, мається на увазі хоча б якийсь розум" то вони будуть сидіти на місці, не відходячи від точки де вони зрозуміли що зайшли кудись не туди.

Звісно дівчата вагались довіритись цьому дивному дідусю чи ні, варіантів в принципі у них не багато а гаяти часу не слід, тому піддавшись жіночій інтуїції яка чомусь підказала що він може їм допомогти вони погодились, не зволікаючи вийшли з салону та уже у трьох подались до Романа який враховуючи його жвавий характер мабуть помирає від нудьги.

Але давайте повернемося на деякій час назад, уже до наших загубленців та дізнаємось детальніше чим вони там займаються. На телефона Челсі була 11 00 тобто пройшла година від того часу як вона пробудилась, ми уже знаємо що за цей період часу Тарас об'ясняв їй ситуацію в якій вони опинились та можливий план дій, також вони спожили свої останні харчові припаси у вигляді шоколадного баточки що завалювався у кишені дівчини, зрозуміло енергії вони получили від такої порції їжі не багато.

Вони залишались на місці своєї ночівлі під тим же смерековим деревом, домовившись один з одним не відходити від нього більше ніж в радіусі на сто метрів. Вони були у двох посеред смерекового лісу, було темно із-за верхівок стовбурів дерев які перекривали небо та сонячні проміння яких так потребувала обросла мохом трава.

Як не дивно саме у такі моменти люди починають говорити на чистоту, адже вони загублені, вони тільки у двох і ніхто не знає що буде далше, розум позбавлений буденних рутинних справ у такій обстановці прагне вилити свою душу, наче це американській фільм постапокаліпсис де весь світ вимирає від нашествия зомбі і тільки двоє закоханих голуб'ят залишаються в живих, і уже ніщо не заважає пізнавати та зосередитись тільки один на одному.

Челсі одразу задала пряме питання не лізучи в кишеню за словами, гратись в журналістку, заходини з різних сторін, використовувати різноманітні формулювання та метафори їй не хотілось, в даний час було не до того, не було сенсу...

— Чому ти це робиш Тарас, чому не займаєшся справою батька, чому живеш от так от наче в останній раз? "Остання фраза дівчини змусила відволікати прозорий як вода погляд хлопця який сфокусувався на могутній стовбур дерева вкритого корою по якій де-не-де просочується золотистого відтінку смола."

— Мені перестало це бути цікавим, знаєш Челсі раніше я і справді любив батьків бізнес допомагаючи йому ще з дитячих років розвивати його. "З якоюсь свого роду журбою та холоднокрівністю промовив він"

— Не вже це через... вибач за те що я зараз скажу "те що твої батьки з дівчиною загинули в автокатастрофі? "вагаючись продовжувала дівчина розуміючи що тисне на нього але зупинялись їй чомусь не хотілось" — так розумію це досить велика втрата та привід занепасти духом але невже та важко жити далше, невже за життя батько не бажав щоб ти перейняв його здобуту тяжкою працею діяльність? "Челсі уже мабуть зрозуміла що перетнула межу, сказавши те що можливо не слід було казати."

Але хлопця чомусь ці слова абсолютно ще чіпляли за живе, наче Челсі це маленьке пушисте цуцення що стоїть навпроти могучого та непохитного лева безпомічно лайкаючи на нього, а лев в свою чергу навіть не помічає скавчання загубленої собачки, зосередившись на чомусь більшому, він дивиться високо в небо, бачучи там тільки своє відображення.

— Знаєш Челсі є щось більше аніж просто бажання, так батько хотів, але я мабуть хотів не менше нього а той більше але... "на цьому слові Тарас зробив паузу він наче заглянув десь в середину спробував зачерпнути там якусь відповідь, згадати чому він зробив цей вибір, після чого все проаналізувавши вирішив закрити цю тему."

— Думаю Челсі не все має свою однозначну причину, давай залишимо все як є, ми двоє опинились тут посеред лісу, ти журналістка з міста я син мільонера чомусь вибрали цю віддаленість від цивілізації але для чого? можливо щоб просто втекти від реальності, мабуть ми гадаємо що можемо щось тут віднайти, щось що втратили колись, щось що уже давно забули? "Усі запитання Тараса були реторичними, вони наче ехо розтворюались між дерев залишаючи за собою пустоту"— а може це просто ілюзія? Самообман? ми гадаємо що дивлячись на гори, дерева чи водоспади зможемо пізнати себе, стати одним цілим з природою, розслабитись, а що якщо ми просто паразити чи бактерії на великому організмі планети Земля, тільки вдумайсь що роблять бактерії на пальцю людини вони колонізують територію, розмножуються та роблять все можливе для виживання а чим ми люди відрізняємось, а що відбувається коли бактерій стає забагато так організм починає з ними боротись так само і природа планети Земля, тільки вдумайсь всі ці віруси що забирають життя мільонів живих істот в тому числі і людей, а війни, якщо подумати люди з таким розвинутим інтелектом уже давно мали б усвідомити що у війні немає жодного сенсу в плані гуманності але чому це роблять? Релігія? Патріотизм? Гроші чи Влада? можливо це все ширма, можливо війну нам на вушко навіює саме природа організму планети земля, еволюція що намагається відновити баланс. "На диво лекція чи трактат як вам буде завгодно була цікавою для Челсі тому вона мовчки продовжувала слухати хоча й наразі ця тема була надто далекою від неї" — Ми гадаємо що екскурсії на природі, ночівлі під відкритим небом посеред лісу з дружньою компанією, сходження на гори, фотосесії, красиві пейзажі створені матінкою природою, все це любить нас, все це з радість та нетерпінням чекає нас зі розпростертими обіймати, а що якщо ні? що якщо кожне дерево що дивитися на нас з висока робить це з ненавистю, що якщо кожна травинка на яку ми наступаємо своєю подошвою проклинає нас за це, що якщо вода яку ми п'ємо жаліє що вона не отрута.

— Годі Тарас, зупинись, можливо ти як і я уже перетнув межу на сьогодні своїми висловлюваннями "з іронією промовила дівчина розуміючи що їх обох сьогодні добряче занесло, занесло кудись не туди як у прямому так і у переносному сенсі..."

— Я маю написати про тебе та твоїх друзів статтю, ось чому я приєдналась до вас щоб вивчати тебе та інших із середини, узнати які ви насправді що вами керує "знявши свою маску правда потекла наче бурна річка з рота Челсі, уже надто багато дощу туди накапало..."

— Як тобі така інформація, мій шев чомусь мав зуб на твого батька і вирішив злити всю свою злобу саме на тобі як прямому нащадку, своєму сину, ось я і займаюсь цією справою."Сама того не усвідомлюючи Челсі чомусь хотілось зачепити хлопця за живе, привернути його увагу, зробити так щоб він сприймав її серйозно, але все це було марно, вона усвідомила це після наступної фрази Тараса"

— Я уже давно хочу стрибнути до водоспаду але без екіпіровки, без каната так от просто віддатись в руки матінки фортуни, відчутти істинний екстрим, справжні емоції перебуваючи за крок від смерті "надиво мабуть це перший раз коли Челсі відчула у його словах певний ентузіазм, щирю жагу, було відчутно що він не жартує, вона подумала що він знову абсолютно проігнорував її попередні слова але як виявилось все ж таки ні, говоряче він мабуть у перше за деякій час подивився на Челсі" — Доречі це буде непогана ідея для твоєї статті, зірвіголова абсолютно зневірившись у собі вирішив стрибнути з водоспаду без страхівки, ризкуючи своїм життям, причому начхавши на своїх близьких, в кінці тексту додавши, так у ньому жервіла ще якась надія стати на правильний шлях будучи корисним членом суспільства але його смерть після стрибка абсолютно розвіяла всі можливі спадівання. "Його слова звучали так начебто він уже давно догадався чому Челсі приєдналась до нього, але у них не було зла чи образи, йому начебто було байдуже що там і хто хоче про нього написати."

— Це уже не смішно Тарас, без страхівки небезпечно стрибати, все може статись "промовила Челсі розуміючи що хлопця цікавлять інші слова, тому продовжила" — вибач мене що кажу так усе і одразу у явно не найкращий для нас поворот подій, така моя робота, я ж не знала вас тоді, які ви є насправді тому вирішила заради власного інтересу спробувати влитись до вашого колективу щоб узнати тебе та інших поблище для того щоб написане мною було від щиро серця тільки правдою узятою від моїх вражень та ставлення до вас. Але... "На останнім слові дівчина наче зупинилась на якусь мілі-секунду вагаючись що сказати далше, цього було достатньо щоб Тарас перебив її взявши ініціативу на себе"

— Що "але" Челсі, ти раптом передумала писати статтю чи ти ще у роздумах щодо неї, можливо ми не такі уже й погані як тобі шептало на вухо ваше керівництво, все це класно але чому ти розказуєш це мені? "це реторичне питання поставило Челсі у некомфортне положення, надавши на почуття дівчини."

Юна журналістка почервоніла, її раптово чомусь стало якось ніяково, вона була готова уже заплакати але трималась, мабуть Челсі сама не розуміла чого вона уже хоче, не розуміла яка реакція Тараса її задовільнить, не знаючи де знайти порятунку

вона подивилась йому прямо у вічі, наче вся з головою готова віддатись у його руки, і це уже не кішка що розбила слоїк зі сметаною хазяйки, це уже домашня собака що раптово та підступно укусила маленьку дитину хазяйки за ногу і тепер почувається настільки виною що готова провалитись скрізь землю"

— Бачу Челсі ти не маєш наразі що сказати тому давай я продовжу, по-моєму я пригадую одну скандальну справу між моїм батьком та пресою з Івано-Франківська це було приблизно три роки назад, його звали Дмитро Володимирович, ну твого шева?

— Так "відповіла вона, розуміючи що зараз почує правду про таке стрімке бажання шефа насолити хлопцю, але чомусь якогось задоволення вона не відчувала, невже їй як і Тарасу ставало все байдуже"

— Ясенько, ну тоді мої догатки були вірними, я згадав що тоді сталось, у мого батька мережа супермаркетів по цілій країні у твоєму місті також є один, тоді хтось з журналістів твого директора по його ж команді написав статтю в газеті яка виходить щотижневим тиражем, її сенсом було очорнити місцевий супермаркет а загалом похитнути батькову репутацію, мовляв вони зафіксували на прилавка 150 кілограмів курячого м'яса яке по їх словах було з простроченими терміном придатності причому не на пару днів а на цілий місяць, мало того вони ще й наважились додати що зайнялись розслідуванням цієї справи, після чого вияснили що м'ясо на грані кінця терміну придатності повторно перепаковували ставлячи його в морозильну камеру з посиленням холодом, в кінці вони зробили висновок що такі от каварні справи проводяться чи ледь не в кожному магазині батька, зрозуміло це було сенсацією серед свідомих людей адже м'ясо їдять не тільки вони а й їх близькі та діти, тому чутки розрослись нас почали звинувачувати уже йшло до суду, газета твого шефа лікувала від радості, створивши такий фурор але це тривало недовго батько та його вірні люди довели що це просто жалюгідна брехня яка заслуговує "найжовтішої преси", факти були залізобетонними тому весь гнів переключився на пресу у якій ти працюєш Челсі, зрозуміло газета як і цей самий Дмитро Володимирович тоді вдарились обличчям у багнюку можна сказати.

В голові дівчини всі пазли даної справи почали сходитись у цільну картину, ось чому шеф з таким запалом доручив їй справу, ось чому так розізлився та поставив такий радикальний ультиматум, (правда зробив він це не на пряму) коли вона почала зволікати зі статтею все більше відтягуючи її, ось чому пообіцяв премію коли стаття получится успішною. У голові Челсі чомусь одразу виникла думка про свого шефа, якій же він нікчемний, так вона і до цього не була про нього високої думка але поступити таким чином, через невдалу спроби зруйнувати репутацію чесної людини шляхом обману, він вирішив ще раз це зробити але уже з людиною що продовжила рід свого попередника, цей вчинок їй здався жалюгідним, і тільки останній негідник здатний на таке.

— Чесно я не знала правди Тарас, мені справді шкода тебе як і твого батька але керівництво не вибирають, знаєш робота мені потрібна, хоча й гроші не великі але на кварплату та їжу вистачає, не жити ж мені у 22 роки тільки на мамині гроші вислані з

Англії, мама то уже не молодіє, якщо вже на чистоту то й журналістика сама по собі мені подобається я б хотіла так чи інакше пов'язати з нею своє життя тому й погодилась на цю авантюру, плюс шеф обіцяв премію та більше можливостей в разі успіху. "Дівчина замовчала, залишивши після себе певну недосказаність, яка повисла у повітрі над нашими героями, зрозуміло Тарас вирішив зруйнувати її своїм питанням."

— А що якщо ні Челсі? Що буде якщо ти відмовишся писати, можеш будь ласка відповісти.

— Тоді не прямим текстом від дав мені зрозуміти що мене звільнять, ось і все. "Остання її фраза була наче подушкою безпеки для неї при зіткненні з твердим предметом, була свого роду залізним виправданням, мовляв це її обов'язок писати такі от статті а якщо ні тоді вона не зможе заробляти собі на життя."

— Тоді зроби це, і нічого тобі вагатись "Довго не думаючи абсолютно щиро мовив хлопець" — Але будь ласка роби акцент на мені, по можливості не пиши нічого поганого про Рому та дівчат, вкажи у статті що я ніде не працюю, закинув справу батька проводячи дні напроліт то в горах блукаючи бог знає де як ми з тобою сьогодні, то не висуваюсь з квартири у Львові. "Парубок трішки подумав та добавив на кінець щоб остаточно сформулювати свою думку" — А в кінці статті наче вишенька на торті буде надруковано таке: в решті-решт він абсолютно втратив голову стрибнувши до водоспаду так і не вибравшись з нього, можливо люди на протигагу презирства зжальяться наді мною "останні слова планувались Тарасом як не винний сарказм але як і всі попередні його слова Челсі прийняла їх близько до себе наче вони це стріла з отруєним наконечником що мчиться прорізаючи повітря з швидкістю звуку, врешті-решт попадаючи дівчині прямо в серце."

— Чому ти так зі мною? "Вона ставала все більш беззахисною, віддаючись у лоно сумнівів, в голові запаморочилось чи то від страху чи то від відчаю, все наче віддалились від неї, дівчину більше не хвилювало те що вони вскочили у таку от халепу, її тривожила одна думка одна дилема, Тарас, перед ним вона мабуть в перше за багато років відкрилась так сильно, розмовляючи з ним душа в душу без жодних масок, хотілось ще, на секунду у Челсі промайнула така абсурдна думка як те щоб їх ще довгий час ніхто не знайшов, щоб вони ще хоча б на мить побули разом, ось тут на цьому ж місці біля старенької але все ще могутньої смереки, біля інших дерев що де-не-де проростали скрізь хвою, а саме буки та берези на яких майоріли поодинокі жовті листочки які уже готові навечно припасти до землі, а з часом залягти вічним сном вкрившись білою, крижаною ковдрою під назвою сніг.

В небі над ними пролетів вирій пізніх гусей, емігруючи в далекі сонячні краї, їх спів був для Челсі якоюсь ілюзією, в даний момент вона думала про все на світі тільки не про нього, вона не думала куди і чому летять ці птахи, чи їм не важко це робити, тай відки чорт забирай вони знають куди летіти!? У них же не має карти або ж навігатора. Це все було надто далеко від неї як в переносному так і в реальному сенсі. — А що ти можеш запропонувати мені в заміन Тарас, тобі ж байдуже на мене, що буде якщо я відмовлюсь від статті? Мене звільнять я стану нікому не потрібна, з часом я

набридну і вам, ви перестанете брати мене з собою, знаєш тільки в цю мить я усвідомила що почуваюсь тут ось посеред непробудного лісу абсолютно вільною, місто наче душило мене своїми рамками, робота, штучна ввічливість та привітність перед колегами, модний одяг якій потрібно носити, зовнішній вигляд який завжди має бути ідеальним все це робить з нас роботів які втрачають себе, нічого не радувало мене останніми роками як бурхлива річка що стрімголов мчить через ліс манячи до себе диких тварин, водоспад що наче скажений б'ється об каміння раз за разом не даючи про себе забути, ватра розведена посеред ночі яка своїм полум'я зігріває не тільки тіло а й душу, змушує розслабитись, зануритись глибоко, глибоко в себе, віднайти там те що скривається на самому дні океану, поховане багатьма прошарками намулу під назвою страх, комплекси, дитячі обіти, відчуття провини і так далше... але ніщо не було для мене так приємне з переліченого раніше як час проведений з новими друзями а особливо з то... "тривалий монолог виснажив дівчину тому вона мало що не промовилась, замовчавши в останню мить, так і не договоривши кінцівку слова. "Ну гаразд давай розкладемо все на свої місця "було відчутно що вперше за весь час проведений дівчиною з ним, він трішки завагався, зрозуміло його розгубленість була маленькою каплею роси в порівнянні з цілим морем яким можна охарактеризувати розгубленість Челсі, но і ця капля насторожила дівчину." — але не сьогодні, думаю нам пора уже закінчувати нашу безіду, як б сказав "ні про що " та зосередитись на більш важливих справах в даний момент, якщо я не помиляюсь то серед пізніх осінніх грибів в цих краях мають рости зимні опеньки, давай хоча б заради того щоб якось скоротити час займемося збиранням грибів. "Ідея Тараса звучала для Челсі абсурдною якщо зважати про що вони до цього розмовляли, але з точки зору елементарної логіки гриба хоча б можна з'їсти навідмінну від слів."

— Ну гаразд я не проти, але можна будь ласка дати відповідь, з якого саме водоспаду ти хочеш стрибнути? "Хлопець швиденько перебрав у голові всі можливі останні події щоб згадати будь що знайоме, було ясно що він сказав це з гарячу і жодної точки для стрибка насправді не мав"

— Нуу... хоча б Пробій, ой... точніше так, це буде водоспад Пробій.

— А друзі? Рома та дівчата знають про твою витівку, якщо так то я дам їм добрячої причуханки за те що не відмовили тебе, ти знаєш як це в біса небезпечно "промовила з певним докором в сторону хлопця Челсі, недочекавшись відповіді вона добавила" — давай тоді я прийду погляну на твій стрибок, можливо я теж... тільки у двох... ти і я ... "її слова все більше і більше підтверджували сказане раніше Романом, а саме що все це до добра не доведе, його погані передчуття знову збуваються, тому Тарас остаточно вирішив з усім цим покінчити, розібратись на завжди, він уже готовий був повернутись в сторону дівчини щоб зробити це, але вона передбачила хід думок хлопця тому вимовила слова які наче влучний вистріл з гвинтівки попали прямо в Тараса, поваливши на землю останню спробу щось виправити.

— Давай за тиждень.

— Що саме за тиждень Челсі? "перепитав він, чекаючи на більш конкретні слова."

— Зустрінемося біля водоспаду, ну біля цього як він там... а точно Пробій, тільки ти і я, ну будь ласка Тарас це все що я від тебе прошу, дай мені ще один шанс, я зроблю вибір, обіцяю він буде остаточний, хоча я вже мабуть його зробила... "вона з під лоба подивилась хлопцю прямо у вічі, розуміючи що саме він має право на останнє слово, тільки від нього залежить чи взагалі Челсі має право вибирати і чи прийме він цей вибір." — ну що скажеш Тарас? чи маю я право розділити з тобою ці прекрасні дні посеред лона матінки природи, абсолютно віддавшись природнім інстинктам, тільки ти і я забувши про все на світі, знаєш мені більше нічого не потрібно, з тобою я готова пірнути хоч до водоспаду тільки pozwоль...

— Все годі Челсі "Хлопець перервав слова дівчини які все більше нагадували освідчення у кохані, відштовхуючись від ідеї яку вона сама то й запропонувала."

— Ми ж домовилися на сьогодні годі спілкування у такому руслі, ти ж сама сказала рівно за тиждень біля Пробою тільки ми у двох, обіцяю я буду чесний з тобою як ніколи, тоді ми все вирішимо остаточно, ти як і я маємо прибути туди точно на дванадцятую години дня, щоб не чекати довго один одного. "раціональність та увага хлопця до дрібниць знову проявилася, даючи дівчині зрозуміти що він не жартує, тому налаштований на цю зустріч серйозно"

— Ну гаразд, тоді домовились, рівно за тиждень "остаточно завершила дану тему дівчина, з ледь відчутним відчуттям ейфорії що їй можливо вдалось зачепитись за останній клаптик надії" — все давай тоді займемось справою яку ти раніше запропонував доки остаточно не потемніло. "Челсі на мить подивилась до телефона, стараючись зекономити остатки батереї, на екрані смартфона була уже 15:05 за Київським часом, тобто за якусь годину з хвостиком не те що гриби вони один одного практично не зможуть побачити, ніч як і мільйони її попередників не планують наступити пізніше тільки тому що дві мурахи під назвою Челсі і Тарас загубились десь посеред дрімучого лісу, причому витратили весь вільний освітлений далеким осіннім сонцем день на пусті балачки, а за мить перед заходом сонця вирішили взятись за власне самовиживання.

Рома, Мар'яна та Яна йшли слідом за старцем Богданом, який попри свій уже досить солідний вік хоч і шкутильгаючи та раз за разом чіпляючись своїми грязними, та де-не-де дірявими чоботами об гілки чи каміння які траплялись на їх шляху, вони йшли по непримітній, як здалось Романові уже давно закинутій лісній стежині, яка наче змійка закручувалась то в одну то в іншу сторону. Уже було темно, мало що практично було можна розгледіти, нічне небо було вкрите хмарами, тому жодне небесне світило не було доступне для людського зору. Де-не-де були чутні крики нічної сови, складалось таке враження що в кущах час від часу щось шевелиться, наче нічні лісові мешканці готові висунути свого носа із нірок де вони безтурботно сплять цілими днями.

— Чорт забирай довго нам ще йти тай взагалі чи можна йому довіряти, вам не здається він дивним? "Роман сказав це роздратованим тоном, слова його швидше всього були спрямовані до дівчат, які йшли позаду, практично не розмовляючи."

— Мені здається ми домовились, що ви йдете до селища де заручаєтесь нормальною підмогою у вигляді служби порятунку або місцевих жителів, яким як мінімум не буде "+90" років. "Останні слова хлопця прозвучали трішки іронічно, він сказав їх у пів голоса щоб дід Богдан якиц йшов попереду не почув його, паралельно вказавши дівчатам на старця коротким поглядом, після чого знову повернувся до них."

— Та заспокійся Рома, ми ж тобі уже все розжували "сказала трішки роздратованим на нього тоном Яна" — місцеві чоловіки з бару сказали нам почекати до вечора, що ми і зробили, частково вони мали рацію адже з вашого зникнення щей не пройшло тоді декількох годин, бог знає що з ними могло статись, можливо вони трішки заспала або просто вирішили нас розіграти, тепер вже зрозуміло вони і справді чорт побери заблукали, браві хлопці з пивнушки так і не прийшли нам на допомоги, ми уже готові були телефонувати у поліцію як раптом ні звістки винник ось цей як ти висловився дивний старець "в останній фразі Яна капля в каплю як Роман трішки знизилася тон, та на долю секунди перевела погляд на дідуса щоб вказати про кого йдеться розмова.

— Ясно, все з вами ясно... і що тепер? ми йдемо посеред ночі, ось уже приблизно 45 хвилин, а від нашого поводири ані слова "тут фантазія хлопця дала собі волю, мабуть під ефектом американських фільмів жахів про загублених, для прикладу така франшиза одного з його улюблених фільмів "Поворот не туди" — що якщо ... "промовив парубок шепотом"— цей схиблений дідуган заведе нас кудись далеко в глиб лісу, після чого ми провалимось у яму, тобто пастку яка з гори добре замаскована землею, з якої ми не зможемо викарабкатись, після чого він "нашпигує" нас наркотиками, а після чого "гримаса Романа в дану секунду нагадала усмішку божевільного маньяка" — він вас згвалтує дівчата а мене розчленує на кусочки, в кращому випадку надіне на мене ланцюга, ще більше накачає наркотиками та зробить своїм рабом як і вас. "Яна була уже готова що має духу завдати Роману удару ногою між проміжністю його ніг, йдучи позаду нього вона з легкістю це б зробити але Мар'яна заспокоїла ту мовляв" — Давай ти зробиш це пізніше Яна, зараз не найкращий час для цього, можливо такі от дурненькі жарти від нашого пройдисвіта це саме те що нам необхідно в даний час.

— Браво Мар'яна, я завжди знав що взяти тебе в нашу команду була хороша ідея на відміну від нашої запальної Яни... "він сказав це з ледь відчутною ноткою сарказму в сторону дівчини, зрозуміло жартуючи адже без неї він точно б не був таким веселуном, в принципі Яна це розуміла тому промовчала у відповідь, їхнє мовчання яке порушував тільки гул нічного лісу тривало не довго, допоки дід Богдан чи не вперше за весь їх пошуковий похід повернувся до них з такою от промовою, як завжди паралельно почісуючи свою уже сиву бороду в якій можливо застрягли останки його обіду чи сніданку." — Хехх.. "даний протяжний звук наче вилетів з діда, який до цього йшов не зупиняючись, після чого уже продовжив свою розмову нормальною людською мовою" — бачу молодь сьогодні не терплива, я хоч уже глухуватий та ще не на скільки щоб взагалі нічого не чути, тому вибачайте що трішки краєчком вуха послушав ваші особисті теревені, та це нічого я в молодості був такий же нетерплячий та запальний"

дід подивився на Романа, хоча й була ніч але якщо б хтось присвітив на обличчя хлопця в цю мить, то побачив би легкій рум'янець на його щоках."

— Ну що ж мої дітлахи давайте уже bliще до суті "сказав стариць уже більш серйозно та сконцентровано, налаштований на те щоб все їм розтлумачити" — коли ви дівчатка привели мене до місця де ви влаштували ночівлю, де ми прихватили цього юнака якого нам прийшлося розбудити "він перевів скляний погляд на Романа, і знову червоний рум'янець розмалював його обличчя, тому що хлопець і справді так довго чекав на дівчат що в останню мить заснув безтурботним дитячим сном біля палатки" — так про що я там, а точно... все проаналізувавши в мене виникло декілька варіантів куди могли запропаститись ваші друзі, ми обходили уже практично усі з них так нічого і не знайшовши, залишився тільки один, чуєте як тріщать дрова, це хтось розпалив ватру неподалік, світло і дим ми не бачемо адже їх нам закривають щільно оброслі хвоєю смереки, но щось мені підказує що за ними скривається наші безпомічні загубленці.

— То якого ж чорта "скрикнув Роман, що духу рванувши поперед дідуса, продираючись скрізь густу хвою, яка наче маючи свій інтелект старалась не пропускати хлопця."

Там їх очікувала досить-таки дивна картина, Тарас та Челсі наче й нічого не було, безтурботно сиділи навколо вогнища, в руках у них були тонкі гілки дерева що заміняли їм шомполи на яких смажились маленькі апетитні шматки грибочків біля них була розпростерта курточка Тараса на якій була ще добряча купка тих же опеньків, які чекали своєї черги погрітись на гарячому вогнищі після чого опинитись у шлунку наших головних героїв.

Наступна сцена була такою, Роман що має духу помчався до них, паралельна спотичкаючись об хмиз адже через темряву практично нічого не видно, водночас викрикуючи такі бурхливі, сповнені емоцій слова" — Ах ви сучі виродки, що ви тут в біса виробляєте, ми собі місця не находимо ось уже напротязі цілого дня, робимо все задля вашого порятунку а ви тут грибочки смажите! "але ці слова не були сповнені якоїсь ненависті чи образи, скоріше це нагадувало ситуацію коли молода матуся уся у відчаї йде на пошуки свого сина який граючись у дворі із друзями чомусь запізнюється до дому, і коли вона знаходить його у одинадцятій годині ночі з ніг до голови у багнюці вона душі в собі не знаходячи від щастя, проливає сльози радості що той знайшовся, паралельно лупцюючи свого сина березовим прутом по зідницях роблячи їх червоними як помідор. "Дальше відбувається така от кумедна картина Роман бере курточку з грибами про яку ми раніше згадували та перевертає її над Тарасом струшуючи грибочки тому на голову, дівчата направились до Челсі і на противагу специфічному прояві любові від Романа вони лагідно обняли дівчину, притулившись своїми рум'яними щоками до холодного як крига обличчя коліжанки, дівчата заплакали, Челсі також, Рому дана картина трішки зворушила тому він отямився взявши себе в руки.

Таємничий дід Богдан спостерігав за тим що відбувається на відстані, і якщо б у той момент хтось подивився на нього, тоб побачив би на його гримасі ледь відчутні

нотки щирої посмішки, після якої показалися поодинокі зуби старця, яких ставало все менше і менше, так можливо його жінка, діти чи внуки скажуть що це брехня, либонь цей чоловік уже от як декілька років а то й десятиліть не демонструє світу свої 32 зуба, такій от у нього склався характер чи то від важко прожитого життя чи то його життя було таким важким із за характеру, це ми уже не довідаємось.

— Дай хоча б оцінити опенька на смак "перше що прийшло до голови Роману, який уже абсолютно прийшов до тями"

— На ось тримай, але дивись не обпечись "Челсі здійняла зі свого патики що був заміною шомполу шматочок уже готового, рум'яно запеченого гриба та дала Роману, після чого вона і Тарас поділились з рештою осіб смаженими на вогні опеньками в знак вибачення за те що змусили усіх так хвилюватись, звісно насправді вони абсолютно ні у чому не були винні, можливо...

— Ви дідусю також беріть пригोщайтесь, що ж ви стоєте наче засватані підходьте поблище, погрійтесь разом з нами "сказав Роман, стараючись згладити свою вину за те що раніше в дорозі так висловлювався про нього, говорив він це з трішки опущеним очима, розуміючи що був не правий роблячи передчасні висновки щодо старця. Той погодився кивнувши головою на знак згоди він мовчки пішов до так званого столу."

— А це ваш рятівник "радісно мовила Яна, після чого як і усі інші спрямувала свого погляду на винуватця свята"

Розділ 7

"Фінал"

Ця ніч завершилась прогнозовано, без нових неочікуваних сюрпризів, наші молодята один поперед одного не могли надякуватись дідусю за допомогу у пошуках, він же у відповідь ніяково червоніючи, повертав голову або в сторону від них або додолу щось там бурмочучи собі під ніс, мовляв та що ви не потрібно... ви в принципі не так далеко і зайшли, тому самі б знайшлись... і тому подібні відговорки. Дальше вони виплеснули свої емоції що накопились за цей тривожний для обох сторін день, Тарас вирішив промовчати щодо інциденту з Челсі, тому трішки злукавив мовляв вони будучи під градусом задалеко зайшли надто пізно це усвідомивши.

Челсі поглядом подякувала Тарасу адже сама то не зрозуміла що з нею тоді відбулось, в свою чергу дівчата з Романом розповіли про їх план порятунку, пригоди в барі та загадкового але як виявилось згодом найдобрішого у світі дідугана, просиділи вони до світанку, гриби на диво були їстівними, мало що не дотягуючи до терміну "смачними" но це все ж таки краще чим нічого. Вони поїхали до дому на світанку попрощавшись та ще раз подякувавши своєму рятівнику, усю дорогу в машині практично панувала тиша, ще вчора в ночі вони виговорились в досталь наскільки що фактично нічого було ще додати, можна сказати що на шляху до своїх домівок вони відпочивали морально та емоційно, враховуючи що їм прийшлося пережити. Роман кируючи автомобілем висади Челсі біля її квартири, вона попрощалась з ними, не

забувши поцілувати дівчат у щічку в знак прощання виходячи зі салону, після чого її друзі поїхали далі своїм маршрутом до серця країни міста лева. Автівка наче якась примара все більше віддалялась від Челсі, доки остаточно не зникла з її поля зору, залишаючи за собою тільки вихлопні гази від яких дівчина за цих декілька днів практично відвикла.

Була уже пізня година вечірнього понеділка, тому вона з останніх сил дошкутильгала у квартиру, де одразу завалилась до м'якого ліжка. "Ну нарешті" подумала Челсі, перші ознаки цивілізації, комфортний диван, гаряча та ароматна чашка вечірньої кави, музика що тихо грає на ТВ де вона включила перший попавший їй музичний канал, все це здалось для неї якимось раєм наче це благословення що зійшло із небес, вона самоіронічно усміхнулася, розуміючи які ми люди все ж таки однотипні, починаємо цінувати щось тільки коли це втрачаємо, так вона втратила більшість аспектів цивілізації всього навсього на декілька днів але й цього було достатньо щоб закохатись в неї з новою силою, принаймі знову ж таки на декілька днів, доки буденна рутита знову не візьме над нею гору. Поставивши телефон на зарядку який уже практично цілий день був розрядженим вона чомусь не здивувалась коли побачила дюжину пропущених дзвінків від Іванки, тому вона набрала номер подруги.

— Алло привіт Іванка, одразу вибачай що як і зазвичай змусила тебе хвилюватись тут така історія що просто так її не розкажеш... "сама не знаючи чому Челсі перебувала під невеличким ентузіазмом який не покидав її практично цілий день від тоді як їх знайшли, хоча й відчувала що це тимчасове явище адже втома зрештою брала над нею гору."

— Алло, привіт "мовила трішки сердито з невинною роздратованістю Іванка" — Яка ще чорт забирай історія Челсі? ти ж знаєш що сьогодні понеділок і тебе чомусь не було на роботі, ми ж домовлялись, ще в неділю ввечері ти мала прийняти мій виклик та все мені розповісти про твою уже досить тривалу місію.

— Ми заблукали Іванко, я з Тарасом, тому Роман з дівчатами розшукували нас цілий день, це й стало причиною того чому я не прибула вчасно, тільки минулої ночі нас знайшли, тому то я прибула до Франківсь ось фактично декілька хвилин тому, зрозуміло в першу чергу поставивши телефон на зарядку щоб передзвонити своїх любимій подрузі. "Своєрідна бестурботністю та певна дитяча невинність в словах дівчини ще більше роздратовувала Іванку на другому кінці кабеля, що та й одразу несприйняла інформацію серйозно.

— Ти що ще під градусом Челсі, вони тебе там часом не перетягнули на свою сторону, як це заблукали? Кажі правду ви просто загуляли тому ти й відключила свого телефону щоб я тобі не надокучала? "Челсі спробувала щось відповісти але Іванка наче не чуючи слів подруги твердо наполягала на своєму" — знаєш Челсі шеф не на жарти розізлився на тебе, тому мені як це частенько буває прийшлося відчитуватись перед ним щодо тебе "Тут вона трішки перебільшила будучи під впливом еміцій, вона чомусь відчувала себе в даний момент старшою сестрою безвідповідальної молодшої сестри якій слід дати правильний урок." — Я вважаю що тебе врятує тільки стаття, це єдине

що поставить все на свої місця, адже не тільки шеф Челсі, я також помітила що відколи ти взялась за цю справ влившись до колективу того хлопця то щось в тобі змінилось, ти наче звернула на іншу доріжку але далеко не факт що на кращу...

Словесний потік подруги засмутив Челсі, на додачу втома остаточно взяла над нею контроль тому вона вирішила відкласти розмову на завтра, в'яло промовивши прощальні слова, після чого просто скинула трубку. Їй хотілось побути наодинці, остаточно все проаналізувати, Челсі здивувала реакція Іванки на події що з нею відбулись, чомусь вона абсолютно не звернула уваги на сказані слова про те що Челсі заблукала, замість того щоб порадіти за те що їй вдалось врятуватись та чомусь накинулась на неї, сприйнявши сказане як просто виправдання, натомість її більше цікавила стаття та чи не занадто багато Челсі випила на вихідних.

Після явно не найприємнішої телефонної розмови з Іванкою яка у них будь-коли відбувалось дівчина направилась в душову кімнату, по дорозі туди вона водночас скидала із себе весь одяг просто на підлогу, прихопивши з собою тільки червоного рушника із веселим ведмедиком на тканині, і коли виснажена як морально так і фізично дівчина добралась до місця призначення то була уже абсолютно оголеною, де-не-де по кімнаті валялась її спідня білизна, носки, розовий бюстгальтер штани та футболка і якщо б в даний час до квартири пробрався грабіжник то по доріжці зі слідів у вигляді розкиданого одягу наче "Гретель і Гензель" що залишали дрібні крихти хліба за собою, зумів би вдало по цих слідах добратись до ванної кімнати де б застав як то кажуть уже гарячу страву на столі перед собою у вигляді тендітної та беззахисної голої дівчини яка в свою чергу насолоджується кожною краплею гарячої води що ніжно дотикається до її ще гарячого тіла, шкіра наче вбирає в себе весь цей струм води, все більше і більше розслабляючись поринаючи у істину насолоду. Опісля вона ніжно з жіночою грацією та пильністю витерла кожную частину свого слизького місцями округлого тіла яке було можна сказати у розквіті своїх сил, воно наче весняна квітка що своїм пишним цвітом манить до себе бджіл які хочуть насолодитись ним, напитись його сповна наче в останній раз, після чого попрямувала до свого спального ліжка надівши тільки красиві світло-блакитні шовкові трусики, своїм пружним, абсолютно ідеальної форми "динькам" вона дала сьогодні волю, дозволивши їм подихати свіжим повітрям, її соски плавно в ритим ходьби молодії самиці коливались з сторони в сторону, коли та ступала крок за кроком до свого ліжечка.

Челсі прокинулась під мелодію власного будильника а не від традиційного дзвінка подруги, вчорашню ейфорію наче вітром здуло, натомість охопило відчуття хвилювання, певної тривоги, вона вийшла на вулицю одягнена у стильне чорне пальто та такого ж відтінку штани, так це був одяг який носять ділові дівчата, не вистачало ще розкішного темних відтінків капелюшка на голові який носять молоді та успішні Американській дами у фільмах причаровуючи різноманітних там "Джеймсів Бондів чи Робертів де Ніро."

Погода була як то кажуть косючою, холодний вітер раз за разом пронизував наче гостре як бритва лезо тіло дівчини, змушуючи її прискорити свою ходу, вона немов

знала що ранкової запашної порції кавового напиту від Іванки сьогодні їй не слід очікувати тому по дорозі на роботу завершила до ближнього кіоску де і замовила гарячу каву "Американо", цього разу без цукру. До кави Челсі дозволила собі взяти свіженького аж апетитного чебурека у тому ж кіоску де купляла каву, замовлення дівчині подала з маленького брудного віконечка уже не молода жіночка віком так під 50 років, яка роблячи це ніжно усміхнулася Челсі, на обличчі цієї дами уже появлялись поодинокі морщини, хоча й на голові жінки був плетений світлий відтінок берет, та все ж на локонах її темно-каштанового волосся що спадало по її плечах, деякі каштанові волосинки змінювали свій колір на сірий, стимулюючи інших волосинок поступово робити те саме. Дівчина ніжно їй усміхнулася у відповідь та подякувала, після чого уже з тимчасово припіднятим настроєм, ароматною кавою та апетитним чебуреком в руках почимчикувала далі, снідаючи на ходу. В офісі було не надто шумно, мало хто звернув на неї увагу, попри те відчувались короткі поодинокі погляди з-під лоба за спиною дівчини, шеф чомусь не був у її полі зору, йдучи до свого робочого місця клацаючи об вінілову підлогу тонкими як струна каблучками своїх чорних туфлів які підкреслювали чудовий бізнес-стиль нашої леді вона все більше і більше починала хвилюватись, наче штормова хвиля тривожні емоції все ближче приближались до неї, наганняючи страх своїм гігантським розміром. В своєму кабінеті її очікувала як їй здалось з вигляду трішки похмура Іванка, перебираючи один за одним якісь там аркуші документів, но почувши звук що символізує собою скрип відкриття дверки з якої показався селует що був винуватцем її поганого настрою, Іванка акуратно поставила аркуші на стіл, хоча в даний момент їй хотілось як найміцніше їх стиснути в кулак, таку різко негативну реакцію викликала у неї Челсі. Но їй прийшлося взяти себе в руки.

— О привіт Іванка, давно не бачились, як у тебе справи, що там нового?

— Привіт Челсі, так давно а могли б побачитись ще учора "сказала вона з натяком про вчорашню відсутність Челсі на роботі" — справи нормально, мене чомусь більше цікавить як справи у тебе, чому вчора так неочікувано скинула трубу?

— Ну пробач мені Іванка "подивилась якимось щирим, дружнім поглядом на неї Челсі, в очах дівчини була журба, на інтуїтивному рівні Іванка наче зрозуміла що її колега саме в даний момент як ніколи потребує підтримки своєї найкращої подруги, так раніше вона практично ніколи не виражала подяки за її моральну підтримку, але сьогодні був інший випадок."

— Знаю, я провинилась перед тобою, не з'явилась минулого дня на роботі, скинула вчора трубку адже так втомилась що сил на спілкування фактично не залишилось, але обіцяю я тобі все розповім, чому ти не хочеш мені повірити... "Слова Челсі перервала Іванка" — Так ти справді була заблукала, і як ти після цього себе відчуваєш, цей як там його, а Тарас не чіплявся до тебе вночі, дідусь про якого ти згадувала справді вас врятував? "Питання як злива полились із уст Іванки, злість та обиду на свою подружку наче вітром знесло, чомусь їй стало якось ніяково за те що хоча й тимчасово но все ж відчувала такі от негативні емоції в сторону колеги журналістки."

— Думаю це ти мене пробач Челсі за те що була зла на тебе, за те що не повірила

тобі, мені справді жаль тебе, давай... давай я швиденько зроблю нам каву (адже вона не приготувала її до цього, уже зрозуміло нам по яких причинах) і ти все мені розкажеш у подробицях в мене також доречі є деяка інформація для тебе.

Не вдалося їй цього зробити, як до кабінету наче пуля увірвався Дмитро Володимирович, з якимось аж надто спокійним виразом обличчя, хоча й дівчата одразу зрозуміли цей спокій та байдужість з його сторони були штучними, вдаючи що наче нічого такого не трапилось в глибині душі він уже був готовий розірвати Челсі на шматки, йому нетерпілось почути від неї відповідь а ще краще побачити на її руках бажану для нього статтю.

— Доброго дня Дмитро Володимирович "сказала Челсі наввипередки йому, вичаївши із себе таку ж як у нього штучну, лукаву посмішку."

— Взагалі то ранок ще але нічого, чи день буде добрим залежить від тебе Челсі "Шев тільки краєм ока спробував заглянути в душу дівчини наче він дивився скрізь неї, після чого далше її ігноруючи як нічого не було підійшов до робочого стола між яким розмістились дівчата та взявся оглядати якусь там газету, він мовчав але періодично щось бурмотів собі під носа, таке враження що він хотів почути такі бажані для нього слова, але в плани дівчини на сьогодні тай можливо на всі наступні дні точно не входило задовільнити будь-які очікування шефа. Цю напружену обстановку спробувала розрядити Іванка, розпочавши розмову першою.

— Я думаю Дмитре Володимировиче що Челсі потрібно дати ще декілька днів щоб вона відійшла від шоку, а вже тоді вона точно напише... "Не успіла вона закінчити свої слова як шеф, який уже мабуть ледь тримав себе в руках щоб не зірватись перервав її слова."

— Перепрошую якого ще шоку? І чи стосується він того що вона не була вчора на роботі "після чого з ноткою прихованої агресії добавив, знову дивлячись своїм холодним поглядом скрізь дівчат" — час милі мої дами це надто дорогоцінна річ для нас, тому ми не можемо нехтувати ним, він уже минув".

— Так цей шок пов'язаний із запізненням Челсі напругу, адже вона заблукала з нашим Тарасом серед лісу, де й вони пробули практично добу доки їх не віднайшли. "Такій ось несамолюбивий захист своєї колеги зі сторони Іванки уже порядком розізлив шефа, він легенько жбурнув газету на поверхню стола, але зробив це настільки акуратно що здалось начебто він случайно трішечки переборщив зі силою ставлячи її на поверхню."

— Слухай Іванка по-моєму перед мої приходом ти хотіла кудись віддалитись, здається ви щось там говорили про каву, тому будь добра підіди і зроби її для своєї любимої подружки, замість якої ти так завзято виправдовуєшся і дай їй спробу висловитись самій.

Дівчата переглянулись, після чого одна з них зробила те що їй веліли вийшла з кабінету, вона мабуть підсвідомо, наче через телепатію благословила Челсі мовляв будь стійкою, даючи відсіч шефу з яким та залишилась віч-на-віч. Він підійшов до неї ближче але не надто близько, складалось таке враження що маска ягняти все більше і більше

розчиняється на його обличчі, з під якої показуються клики по яких стікає слюна та зловісні очі хижого, голодного звіра.

— Знаєш Челсі, я вже починаю переживати чи не заразилась ти від цих пройдисвітів їх байдужістю, ти плюєш уже на все, не приходиш на роботу що ми побачили вчора, забиваєш... не хочу казати що на свої ж прямі обов'язки, а нагадую для тебе в першу чергу розгромна стаття яка поставить цього малого виродка на місце, шкода що його клятий батько цього уже не побачить. "Тут шеф не тільки проговорився а й перейшов уже всі можливі межі, його прямолінійність навіть трішки здивувала Челсі, але вона було готова до таких поворотів тому не дала себе пригнічити, будучи не похитною, жодний елемент її стійкого як сталь обличчя не видавав а ні капельки страху чи тривоги."

— Думаю Дмитро Володимирович не потрібно вам більше принижувати інших а у моєму випадку принижуватись переді мною, так я уже все знаю, тому дайте мені час, ще один тиждень, якщо в наступний понеділок я не з'явлюсь тут же на цьому ж місці з готовим, написаним матеріалом у руках то ви одразу можете мене звільнити, причому робоча зарплата за моїх останні декілька тижнів нехай залишиться тоді у вас, це буде для вас компенсацією за моє як ви висловлюєтесь байдикування останнім часом.

"Він був готовий уже накинутись на дівчину своєю кровожерливою пащею, но все ж не наважився цього робити, адже його репутація і так не була з найкращих тому в будь-яку мить його кар'єрі може настати кінець, але все ж із ехидною злобою в голосі добавив слова які повинні були змусити дівчину добрячи подумати перед тим як приймати будь-яке рішення."

— Ну гаразд Челсі тоді по руках, але не забувай коли я буду тебе розраховувати звісно якщо ти не зробиш те що маєш зробити, тоді повір мені "Сучко" я постараюсь вчинити так щоб тебе більше ніхто і ніколи не взяв на роботу в області журналістики, я залишу про тебе найгірші відгуки та резюме яке тільки може бути, вбий собі це в голову "волелюбна лялечко" Останні слова Дмитра Володимировича прозвучали наче зловісне серчання змії перед тим як ужалити свою жертву."

І тут наче знала коли мала з'явитись до офісу увійшла Іванка в руках якої був піднос із двома чашками гарячої пінистої кави. Тому Шев помалу віддалився з кабінету, наче прокажена гієна яка ненадовго відступає, піджавши за собою хвоста, дівчата залишились на одинці та пристрасно прийнялись обговорювати усі подробиці пригод Челсі.

Приблизно в той же час, тільки bliще до вечора, наші львівські друзі зібрались за одним столом щоб дещо обговорити, і ні цього разу це не була їхня обшарпана, старенька квартирка, стіни якої уже наскрізь просочились сигаретним димом, вони сиділи у одному з багаточисельних львівських нічних пабів які славляться своєю атмосферою та затишком. Цього разу це був паб в ірландському стилі під назвою що говорить сама за себе "Дублін". Чудова гармонія класичної цегли яка задає свого шарму для більшості дизайнерських рішень та деревини темно-коричневого відтінку в суміші створювали чудову картину інтер'єру, вони сиділи на комфортних лавочках

обшитих м'яким матеріалом, які пообидві сторони розташувались від столика, в приміщенні було багатенько світильників тому питань з освітленням не виникало а заодно вони могли добре роздивитись інших відвідувачів цього закладу які також вирішили завітати сюди опісля рутинної роботи та вдосталь "нагуґлитись" холодного ірландського пивка. На плазмі відбувалась трансляція футбольного матчу як це було зазвичай, цього разу в рамках групового етапу ліги чемпіонів грав донецькій Шахтар проти шотландського Селтіка, але як нашим героям так мабуть і усім іншим відвідувачам було м'яко кажучи по цимбалах на цей футбол, вони були поглинуті у власні справи та розмови. Не подалік від них розмістились дві подружки віком так від 18 до 25 років на вигляд не старше, дівчата були красиво одягені, тай з вигляду були ті ще "медові лялечки", вони енергійно та регулярно перехиляли склянку за склянкою дороге сорока-градусне тайванське віскі "Kavalan" попри це одна з кралечок активно з емоціями притаманним молодим голодним дівчатам розповідала іншій про свого бойфренда, та в свою чергу вдавала що уважно все слухає хоча й складалось таке враження що ще декілька склянок дорогого імпорного пійла і їй уже практично буде байдуже що і про кого слухати, за іншим столиком неподалік розмістилась гучна компанія студентів мабуть першо гора другокурсників, гамір яких був гучнішим ніж коментатори які коментували футбольний матч, вони пили одне з кращих марок леприконівського (Ірландського пива, мабуть інтуїтивно хизуючись один перед одним адже до цього у своїх далеких селах пили тільки те що було в тамтешніх забігайлівках старенькій "Оболонь" або приславутий "1715 Львівське" які за словами більшості споживачів даної продукції були уже не ті що раніше. Наші гамірні студенти обговорювали все на світі, перебиваючи один одного в туж мить коли до голови їм прийде будь-яка думка, яка як здається їхнім охмілілим мізкам варта того щоб її почули інші, чи це гарненькі одnogрупниці чи викладачі кожний з яких має свою дивакуватість.

Але давайте ми повернемося до наших персонажів що уже мабуть занудьгували чекаючи допоки тамтешній бармен не подасть їхнє замовлення. Хлопці взяли по дві пляшки крафтового пива "Varvar, Іранема" міцністю 5,3 відсотка, із присмаком тропічних фруктів та натяком на диню та грейфрукт, у вигляді закуски взяли смажені грінки, дівчата замовили по дві пляшки ірландського сидру та одну порцію "Пепер Стейк" на двоїх. Роман певний час вдивлявся в очі небесного відтінку Тараса погляд яких швидше всього був спрямований до тієї ж небесної далі, звісно в переносному сенсі адже до нічного усіяного неба їхній зір віддаляла повала даного приміщення. Після чого Тарас наче вони з Романом проводили до цього репетицію, увібраши як умога більше повітря в легені розпочав цю болючу принаймі для нього точно розмову, розуміючи що рано чи пізно вона повинна була настати.

— Ну що ж мої друзі з якими я так сильно здружився за ці останні декілька місяців, прийшов час мені повідомити вас про те що мабуть засмутить вас не менше аніж мене, прийшов час нам розходитись кожний своїм шляхом, ми з Ромою уже все обговорили тому дівчата ці прощальні посиденьки влаштовані мною в першу чергу для

вас.

Яна та Мар'яна до цих слів безтурботно потягвали свіженький ірланський сидр але після сказаного раптово застигли на місці, режим донедавної байдужості змінила зосередженість та водночас розуміння, що все ж ця казка рано чи пізно повинна була закінчитись, але не хепі-ендом як це буває зазвичай.

— Ясенько хлопці "буденно сказала Мар'яна начебто нічого то й не сталося, хоча в душі її розривав вир емоцій, причому як позитивних у вигляді приємних спогадів про час якій вони провели разом, так і негативних, тут мається на увазі що всьому цьому приходить кінець"

— Велики спасибі Тарасе за те що прихистили мене тоді коли це справді було в край необхідно, я дуже вам вдячна і ніколи про це не забуду. "На її очах виступили солоні сльозинки які одна за одною наче ранішня роса почали плавно сповзати по рум'яному обличчі дівчини яка ледь стримувалась щоб не розридатись немов мале стривожене немовля". Яна також локанічно без лишніх слів подякувала за все, в даному випадку це найбільше що вона могла зробити, її внутрішні почуття в даний час були ідентичним Мар'яні. Наступила хвилина мовчання яка сформувалась навколо нашої компанії, навіть гомін сусідніх бешкетників студентів що уже добрячи напились пивка а ні голос коментатора по ТВ що і далі транслює всіма байдужий футбольний матч не змогли порушити ту внутрішню тишу яка охопила кожного з них, так їм усім був потрібний час щоб усе проаналізувати. Та все ж як зазвичай її порушив Роман який із останніх сил старався в даний епізод вдавати веселуна сповненого дитячого ентузіазму.

— Ей народ! ну що ви всі "пороскисали" наче на похоронах, так хоча й ми розбігаємось кожний своєю дорогою но все ж по телефону ми зможемо спілкуватись, ба більше час від часу можна буде влаштовувати спільні зустрічі, ну хоча б раз на рік. "Та все ж як і було прогнозовано позитив Романа був відправлений кудась в небеса, абсолютно ніхто ним не заразився, адже сьогодні просто був не тої день... як то кажуть бувають деньки коли справді треба посумувати, а веселитись будемо тоді коли буде весело..."

— Ааа "раптовий протяжний звук від Яни змусив оточуючих сфокусуватись саме на ній" — А як же Челсі, вона що не мала змоги сьогодні приїхати? "Роман переглянувся з Тарасом адже раніше вони уже все обговорили, після чого його погляд який говорить сам за себе, мовляв "я ж тобі казав це ще не кінець історії" змусив уже Тарас взяти ініціативу розмови на себе."

— Та ні дівчата, я спілкувався з нею по телефону, де й домовився з Челсі попрощатись особисто... "він на мить замовчав, роблячи коротеньку паузу після чого з чітким наголосом так щоб до дівчат дійшло продовжив" — як ви мабуть уже догадалися ситуація з нею трішки інша ніж з вами, тому я маю обов'язково зустрітись з Челсі вічна-віч, принаймі це останнє що я можу для неї зробити. "Після чого він опустил очі глибоко зітхаючи, так тільки Роман знав усю правду але й дівчата немов би на підсвідомому рівні перейняли усі переживання хлопців."

На календарі в смартфоні Челсі випала така довгоочікувана для неї перша неділя листопада, сьогодні слід вирушати в дорогу, так, напротязі минулого тижня вона остаточно зробила свій вибір в сторону водоспаду в сторону Тараса... Та що там говорити дівчина ще тоді коли вони були тільки у двох під могутньою карпатською смирекою, де вона міцно спала на колінах у нього прийняла чітке рішення. Так все ще журналістка усвідомлювала що її чекає неминучий розрахунок з роботи ба більше через негативні рекомендації які з великим завзяттям "накатає" шев, а вона була переконаною у тому що він це зробить, праці за професією їй точно не світить принаймі у тутешніх областях, щодо особистості Дмитра Володимировича у Челсі склалась остаточно тверда думка, він остання "сволота " яка намагається відомстити сину покійного батька репутацію якого він безпричинно колись хотів зруйнувати обливши її брудом приправленим брехнею та наклепом.

Дівчина сиділа біля крайнього вікна десь посередині автобуса, який курсував своїм традиційним рейсом Івано Франківськ — Яремче, звідки вона уже своїм ходом відправиться до такого бажаного їй бурхливого водоспаду "Пробій" що з невичерпною енергією, безкінця пробиває собі шлях до такої ж колоритної річки Прут. Дівчина вдягла навушники адже музика яка грала в транспорті була їй не по душі, та й сумна розслабляюча музика у виконанні молодої співачки "Billie Eilish" це саме те що в даний час їй було потрібно, так вона хотіла трішки забутись, зануритись кудись туди у якісь фантастичний світ де літають полосаті антелопи за допомогою орлиних крил а крокодили гуляють по вулиці на двох ногах у ямайській сорочці та чорних окулярах, паралельно наспівуючи якусь веселу мелодію із 60-х років, сьорбаючи через соломинку свій коктейль зі спілих тропічних фруктів. Так і сталось вид з пасажирського вікна автобуса розпливчаста панорама якого мінялась що миті не даючи зору сфокусуватись на чомусь конкретному подіях на неї наче гіпноз. Листопад все більше давав про себе знати, здуваючи пожовклі жовтневі листя з дерев, залишаючи їх оголених сам-на-сам із колючим холодом. Челсі любила осінь, хоча й є такий стереотип що літо краща пора року, мовляв сонце, море, пісок та все ж у літку занадто жарко тому й енергійність людей є короткочасною, як правило над нею бере верх в'ялість, втома та спрага. Зима хоча й наповнена різдвяною атмосферою, ялинка, новорічна реклама "Coca-Cola" з уже всіма відомою, затертою мелодією "Coca Cola — Christmas Song", мандарини, новорічні свята і так далше. Але все ж на її сповна логічну думку уособленням зими, принаймі з природньої точки зору був крижаний холод, сніг, мороз та завірюха, весна як прийнято вважати "ні риба ні м'ясо" спочатку відлиги які супроводжуються багнюкою, а пізніше уже й літо не за горами, осіннь же своєю простодушністю навіює своєрідний спокій це час коли ми приймаємо рішення, час коли все слід переосмислити. Люди осінню якісь більш природні, можна ще висловитись "справжні", не так показово та награно веселі і динамічні як у літку, ну й не такі похмурі як у зимку із своїми червоними як помідор носами. З нірвани Челсі вивів дзвінок від Іванки, це було не дивно адже вона переживала, ще тоді в офісі коли їх покинув уже ненависний мабуть для них обох шеф дівчата все між собою обговорили, як виянилось інформацію про конфлікт батька

Тараса та директора трирічної давності Іванка як і обіцяла відкопала у архівах, хоча й як ми уже знаємо Челсі довідалась про це напряду від Тараса коли ті заблукали, також вона натякнула Іванці ще тоді про свій вибір. Пролунав уже третій по рахунку дзвінок без відповіді, так Челсі розуміла що слід відключити телефон та запихнути його куди подальше в якусь найглибшу кишеню. Тай що вона наразі могла відповісти, мізки стривоженої героїні були зосереджені на чомусь зовсім іншому вона була далеко від преси, роботи чи статті. Як виясниться пізніше Іванка зробить приблизно з десятка дзвінків у нікуди, які у вигляді повідомлень про пропущені дзвінки прийдуть на смартфон Челсі коли тамтешній детектив огляне його.

Все було те саме, той же водоспад, та ж річка, ті ж вкриті хвоєю дерева от тільки напротиагу минулому разу вона була одна, абсолютно одна. Як же так, чому? чому саме сьогодні, невже його і справді не буде, Челсі яка ось уже як дві години з хвостиком стійко перебувала в очікуванні свого спасителя як вона думала раніше, почала хитатись зі сторони в сторону наче звір що загнаний у пастку, в даний час пастка була в її голові. Одразу сплили ті думки які повинні були сплисти в такій ситуації, чому чоловіки яких вона так любила так з нею поступають, батько якого вона любила з притаманною дитячою наївністю притуляє свої огидні з часом навічно чужі для Челсі пальці до її сідниць, а тепер друга людина чоловічої статті якій вона вперше після батька довірилась, так через дитячу травму дівчина почала триматись від хлопців на певній дистанції, начебто вона безповоротно у них розчарувалась, але Тарас абсолютно змінив її світогляд, вона немов дала чоловікам другий шанс стати бажаними у своєму житті і от тепер він звісно у переносному сенсі всаджує ножа їй у спину, принаймні так здалось Челсі. Будучи в якомусь мінливому шоці до неї поступово доходило як злід розтлумачити дану ситуацію та яких наслідків слід очікувати. Так це уже факт, про роботу журналістки та виплату за останній місяць можна уже забути та це не найгірше, значно гіршим було те що хлопець заради якого вона пішла на такий крок, хлопець якому вона хотіла прямо-таки на цьому от місці зізнатись у коханні обманув її, він не прийшов як сам же й обіцяв. Несамовитий відчай все більше і більше охоплював дівчину, в очах наче потемніло, все раптово розплилось, ліс... річка... небо... все перемішалось у єдину хаотичну картину створену психічно-хворим художником. І тут ані звітки з тих же непрохідних хащів вискочила дика коза та сама що уже два рази з'являлась перед Челсі, та цього разу дика тварина не тікала вона граційно наче породистий жеребець почала перебирати своїми ніжками йдучи прямо повз дівчину, буквально до схилу водоспаду звідки він з неймовірною силою скидає у кам'яну чашу велечезні потоки води, кізка чимчикувала підскакуючи задерши свого куцого хвоста в гору, дівчині нічого не залишалось окрім як спостерігати за такою от неординарною картиною завмерши намісті наче древня мумія, но кізка не мала наміру зупинитись, вона так же само легенько наче коливаючись на вітру йдучи своєю дивакуватою ходою до обриву неочікувано стрибнула туди в низ, туди в бездонну пропасть звідки мало хто вибирається, залишивши по собі слід з різнобарвно-фантастичних цяточок у вигляді мініатюрних зірочок, знаєте як феї із діснеївських мультфільмів коли ті летять

розмахуюючи своїми розкішними крилами а позаду них тягнеться такий от слід у вигляді яскраво-чаруючого блиску. Челсі відчула як її ноги самі без чиїх небудь вказівок вирушили туди до обриву водоспаду слідом за дикою козою, визирнувши над обривом в надії побачити там унизу тварину але нікого там не було, вона наче спіткнулась об щось, ноги одна за одною наче підкосило. Челсі в останню мить тільки прийшла до тями, зрозумівши що вона стрімголов летить зі скелистого обриву прямо в епіцентр водоспаду де вода зі шаленою силою ударяється об скалисте підніжжя після чого продовжує свій шлях річкою Прут.

В той же осінній день, приблизно в той самий час в одному з львівських медичних закладів відбувалось таке дійство. Тарас прокинувся в лікарняній кімнаті лежачи на лікарняному ліжку на ньому була нерeverсивна маска для подачі свіжого кисню важко хворим пацієнтам та прилад для подачі внутрішньовенної ін'єкції, це та річ за допомогою якої пацієнтам проводять переливання крові або введення лікарських препаратів безпосередньо в кров'яне русло шляхом проколу венозної судини, він нагадував потерпілого із голівудських фільмів де вони з ніг до голови були нашпиговані тими от тоненькими трубочками для подачі крові чи ще там чогось, і знову ж таки як у цих же вище згаданих фільмах він підвівся на ноги у класичному лікарняному халатику щоб розірвати все це на собі після чого твердою ногою направитись до виходу. Причиною його дій було усвідомлення того що сьогодні за день. Так він згадав що мав бути уже там в Яремчі, разом з Челсі біля водоспаду але він ось тут. Коли той підвівся хаотично вводяч своєю головою в різні сторони він угледів своїм розгубленим поглядом те що найбільше було в нагоді. Так він схопився до найближчої тумбочки волочачи за собою ці прозорі кабельки які наче море зміюк старались вчепитись в нього та не відпускати, де він схопив до рук свого смартфона, після чого звісно в першу чергу набрав номер Челсі у несамовитій надії що та підніме слухавку. Та нажаль у відповідь на дзвінок пролунав невблаганний голос оператора мовляв абонент поза зоною досяжності тобто телефон виключено. Він зробив ще декілька спроб додзвонитись як це часто буває але все було марно беземоційной тон оператора безперервно тарабанив одне й те саме. Тоді довго не думаючи наш пацієнт здійснив дзвінок до тієї людини яка точно підніме від нього слухавку це звісно був Роман, де все у найдрібніших подробицях розповів своєму другові. Після чого зібравши останні сили в кулак Тарас з цими ж таки як ми висловились раніше капельними "змійками" що обсіли свою жертву з ніг до голови почимчикував до виходу змिताючи все на своєму шляху, зокрема кришталеву вазу з уже практично зів'ялими квітами які приносять пацієнтам, вона зіткнувшись у падінні з твердою підлогою розлетілась на маленькі кусочки аналогічно останнім потугам хлопця щось змінити. Він з останніх сил спромігся відкрити двері, після чого вийшовши на коридор шпиталю спробував зробити ще декілька доленосних кроків, але запаморочення в голові дало про себе знати, в очах все померкло, ноги наче хтось залив бетоном перестали слухатись, чисто вимита плитка яка формувала підлогу коридору в мить почала непропорційально збільшуватись в очах хлопця, після фінального зіткнення із нею він відключився в несамовито імпульсивній спробі

добратись до Челсі.

Той же недільний день, незадовго опісля дзвінка Тараса до друга, в тому ж автомобілі що і завжди, на всіх парах наче "Шумахер" Роман їхав за кермом до того місця що вказав йому Тарас, паралельно наче швидкісний спорткар обганяв усіх машини що були на його шляху, посадку в тривозі та напрузі сиділи дві перелякані дівчини Яна та Мар'яна, все було організовано досить хаотично та швидко тому дві подружки толком то й не розібрались що сталося і чому вони наче скажені женуть бог знає куди. Першою наважилась заговорити Яна.

— А що доречі трапилось Рома, можеш будь ласка відповісти, невже з Челсі щось сталося, вона хвора? "Розмовний тон Яни був спокійний, навідмінну від Роми що точно не збирався бути спокійним в цій ситуації, практично так же само несамовито сказано як він кермував хлопець почав розтлумачувати дівчатам все від А до Я."

— Так ситуація дівочки у нас справді кепська, давайте я начну з початку щоб вам стало все ясніше, наш придурок Тарас має одну таємницю яку окрім нього знав тільки я, приблизно рік тому у нього виявили смертельну хворобу ось чому він вирішив останні місяці свого життя вести бестурботний стиль життя. Я знаю всі ви як і Челсі в своїй голові думали що наш друг збився з шляху через ДТП де загинули його батько з мамою та дівчина, тобто усі найдорожчі йому люди но це було не так, до і після їх смерті Тарас був схилений на справі батька, замість того що розважатись з друзями як це роблять усі нормальні молоді люди, він ще з підліткового віку день за днем безперервно вивчав бізнес батька та допомагав йому у всьому, ще тоді його тато зрозумів що син з часом перевершить його, Тарас ще в дитинстві придумав конкретний план подальшого розвитку бізнесу батька на роки вперед, що здивувало не тільки найбільш приближених колег по справі але й рідного батька Тараса, який неодноразово за життя повторяв своєму синові щоб той більше часу проводив з друзями, та хоча бдесь-колись розслаблявся але полонений справою хлопець не збирався зупинятись навіть після автокатастрофи, цей дурень був поглинений своїми планами щодо розвитку мережі супермаркетів і точно не збирався зупинятись, зрозуміло весь спадок та бізнес дістався йому тому здавалось світле майбутнє цього проекту було гарантоване але сталося те що остаточно зламало хлопця, буквально за місяць опісля автокатастрофи у Тараса діагностували "страшну хворобу" і прогноз щодо його подальшого життя лікарі дали не більше року, який уже добігає свого кінця. Тому тоді рік назад єдине що сплило павшому духові, до цього надзвичайно раціонального та дисциплінового майбутнього бізнес-генія провести останній рік свого життя так як благав його покійний тато, більше проводити часу з друзями на відпочинку. "Дівчата що одна що друга були шоковані потоком такої інформації але привідкривши рота вони продовжували слухати, переварюючи у своїх голівка все сказане Романом, а він дивлячись уперед на дорогу, проривався своїм авто наче нестримний буйвол що мчить тільки вперед, залишаючи по собі хмари бруду у вигляді вихлопних газів. Паралельно намагаючись скласти в одне ціле пазл даної картини яка виникла перед дівчатами."

— Саме тоді зі своєю ідеєю безтурботними подорожами та посиденьками посеред чаруючої природи туристичних осередків Карпат з елементами екстриму Тарас і підійшов до мене, так він розповів мені все, і про свій смертельний вирок і про передсмертну волю батька, складалось таке враження що до цього переповнений ентузіазму погляд Тараса в даний момент буквально благав мене йому допомогти, тому із щирої дитячої дружби я погодився. Саме тоді ми все це організували звісно за гроші Тараса, яких у нього на відміну від мене було предостатньо, а саме старенька орендована квартира у Львові, і так ви дівчата адже компанія з двох чоловік ну ви самі розумієте надто маленька а так четверо ентузіастів, дві молоді дівчини які збились зі свого шляху і такі ж два хлопця виглядале як досить реалістична команда відчайдушних "Хіппі — Екстрималів" прямо на блюдечку. "Тривалий монолог від Романа обірвала Мар'яна яку мабуть як і Яну цікавило одне питаннячко яке не вписується у рамки сказаних раніше слів."

— А Челсі, до чого тут вона? Якщо вам нас цілком було достатньо "вона переглянулись зі сусідкою по сидінню зробивши ледь коротку паузу після чого добавила" — і ще одне Рома, мене ще від нашої попередньої зустрічі в пабі цікавить дещо, чому Тарас вирішив зустрітись з Челсі віч-на-віч, це якось стосується нашої поїздки?

— Оо дороженька моя ще й як стосується "слова Мар'яни порадували напруженого водія, адже вона задала саме те питання яке він якраз збирався розтлумачити."

— Як виявилось у Челсі виникли деякі почуття до Тараса це саме те чого ми з ним найбільше остерігались, і саме тоді коли наша парочка минулої неділі заблукала будучи на одинці такий довгий час, вони видно перейшли на "режим щирості та відвертості один з одним" принаймні Челсі так думала, і в цей же прекрасний день вони домовились по словах Тараса на зустріч сьогодні біля водоспаду Пробій щоб остаточно "розставити всі крапки над І", не знаю що там планувала вона, а от Тарас мав намір сьогодні розповісти їй про свою смертельну хворобу, і сказати їй як би йому не хотілось бути разом з нею та нажаль простими словами кажучи він з дня на день може та зрештою має померти, звісно він би вигадав якусь романтичнішу метафору але я спростував її до такої прямолінійності щоб до вас швидше все дійшло. І ось дівчатка настала кульмінація сказаного мною раніше, сьогодні з ранку я прийняв дзвінок від як мені здалось досить стривоженого Тараса, де він розповів мені дещо, мовляв вчора я відключився а нині прокинувся на лікарняному ліжечку абсолютно прикутий до нього, також на хвилиночку нагадую що саме сьогодні мала відбутись їх зустріч.

— Таак... зрозуміло, але чому він не подзвонив до Челсі щоб попередити її? "тут не утрималась від репліки Яна, яка все більше і більше як би їй цього не хотілось починала розуміти цілісну картину даного дійства."

— В тім той справа що телефон у неї відключений, тому він м'яко кажучи попросив мене як умога скоріше добратись до водоспаду щоб Челсі не натворила ніяких там дурниць. "І знову у дівчат виникло досить-таки логічне питання, яке буквально напрошувалось щоб його озвучити"

— Яких ще дурниць Роман? "здивовано мовила Яна" — я не розумію, ну прибуде Челсі до місця зустріч побачить що там немає нікого, зрозуміло трішки поплаче, трішки посумує, після чого розвирнеться тай поїде до дому як би це не виглядало печально.

— А тут той "бляха-муха" вся дилема, пригадуєте тоді коли Тарас пояснював нам причину того що вони заблукали як виявляється тоді він трішки злукавив щоб не висвітлити Челсі з поганої сторони, адже як він признався мені на днях, тоді вони просто гуляли посеред ночі і тут "ні з того ні з сього" по його словам наша журналістка рванула наче навіжена прямо в глибину густого лісу, тому йому й прийшлося декілька хвилин мчатись за нею, і коли вона раптом зупинилась та більш-менш оговталась, то як причину своєї неочікуваної нічної пробіжки зіштовхнулась по її словах на дику козу за якою й побігла, але Тарас сказав мені що ніякою козою там і не пахло, от що мене найбільше лякає, не знаю чи це у неї був якийсь випадок чи це ілюзія, но факт залишається фактом, що якщо вона і сьогодні спробує скоїти схожу витівку.

Подальші розмови в автомобіль що мчався на всіх парах були тільки уточненням та поглибленням у дану ситуацію тому ми й пропустили її щоб зекономити особистий час читача. Коли вони прибули то на скалистій верхівці водоспаду не було ані душі, тільки синя курточка та смартфон що лежали на твердій поверхні, коли Яна підбігла до нього та увімкнула то побачила з десятків пропущених дзвінків, в першу чергу від Тараса та Іванки. Наступного дня в одній із львівських газет була надрукована така от стаття.

Нажаль сьогодні пішов з життя молодий чоловік Тарас віком 26 років, він був сином впливового в минулому також уже близько рік як покійного власника мереж дрібних супермаркетів. По словам медсестри що провідувала його палату, адже ще рік назад лікарі дали хлопцю невтішний прогноз, виявивши у його організмі смертельну хворобу, з цієї суботи на неділю хвороба дійшла своєї останньої фази, хлопець відключився у своїй квартирі після чого сусідка яка час від часу його навідувала негайно здійснила дзвінок до швидкої яка й доправила хворого в лікарню, отож як висловились раніше медсестра коли вона буквально перед обідом йшла через коридор лікарні щоб провідати та ввести ліки Тарасу, то застала досить жахаючу картину, хлопець лежав непритомний посеред підлоги, увірвавшись до палати таж медсестра побачила там надзвичайний бардак, все було перевернуто з ніг на голову, всі прилади що підтримували життя хлопця були просто-таки "вирвані із корінням", у неї одразу склалось таке враження що він немов би намагався кудись негайно добратись, наче він надзвичайно спішив комусь на поміч забуваючи що і сам знаходиться на грані смерті. Провіривши його пульс медсестра офіційно зафіксувала смерть юнака. Як виявиться з часом на його похоронах будуть відстежуватись тільки три особи, як вони пізніше назвуться Яна, Мар'яна та Роман.

За словами очевидців його сім'я в минулому загинула, а усі родичі відвернулись від нього, по причині того що дев'яносто відсотків батькового спадку а це по деяким даним досить-таки кругленька сума, Тарас пожертвував на благодійність хворим дітям, а з іншими десятима відсотками поділився зі своїм чи не єдиним найкращим другом, по

догадках тих же очевидців, той єдиний хлопець що був на похоронах Роман ймовірно все цього і був цим другом. Ідентично Львівській статті, на шпальтах однієї з обласних газет Івано — Франківщини була надрукована колонка з такою от інформацією. Батько та його син підліткового віку як це у них частенько буває відправились до лісу по дрова. Вони проживають в одному з пригірських селищ не далеко від міста Яремче. По словам батька коли вони зайшли у глиб лісу для рубки деревини, де поруч протікає річка Прут то він почув від уже не маленького сина такі от чудернацькі слова. "Тату, тату дивись туди у річку там щось схоже на крокодила чи невеличку акулу". Зрозуміло дорослий чоловік одразу ж зрозумів що ніякої акули, крокодила ба навіть Лохнеського чудовиська з роду не було і не може бути в цих краях, ось як він висловився у цій статті." — Я знав що у мого сина ще метелики у голові літають але не настільки, тому перше що мені прийшло в голову це можливо велика колода, нуу уже на крайній випадок бідолашна рогата дика тварина могла потонути від старості або була загнана мисливцями але це малоймовірно тому я зіштовхнувся на перший варіант та коли повернувся до річки куди вказував син то придивившись уважніше усвідомив що це тіло людини, яке річка частково винесла на берег, коли згідно моєї команди ми з сином рванули до нього ближче то стало ясно це була дівчина віком так від 18 до 25 років, "емоції переповняли чоловіка але він продовжував розповідь даної пригоди в той час як його син біля нього ритмічно кивав головою взнаки того що батько каже правду." — Так от, я хоч толком не знаюся у медицині та все ж пульс у дівчини зумів то віднайти, а враховуючи що вона була досить тендітною а ми з моїм хлопцем шей не такі важкі дрова тягаємо (тут він щиро усміхнувся, мовляв я ще той жартівник мої любі) тому ми у двох не зволікаючи понесли її до нашого села це пів години ходьби пішки не більше, де викликали швидку допомогу що надала дівчину першу необхідну поміч після чого її доправили у ближню районну лікарню". Подальші свідчення цієї історії дає місцевий слідчий, згідно його слів до нього день перед цим звернулись за допомогою хлопець та дві дівчини молодого віку, одна з дівчат що представилась йому як Яна дала телефон особи яка по її словах безслідно зникла біля Яремчанського водоспаду Пробій. Так їхні найгірші припущення виявились вірними, Челсі як вони її назвали справді стрибнула до водоспаду після чого течією річки в яку він вливається була віднесена в подальшому її напрямку допоки не була викинута до берега, на тому ж місці за збігом обставин потерпілу віднайшли та доправили у найблищу лікарню. Ось що саме розповідає нам медсестра яка була присутня у приміщенні з ледь живою дівчиною." — Коли чоловік середнього віку з коротко підстриженим чорним як смола волоссям та бровами, у такому ж чорному плащі зайшов до лікарняної палати, то в першу чергу звернув увагу на одну єдину дівчину яка сиділа на кріслі не подалік від непритомної Челсі приблизно того ж віку що і вона, яка міцно затиснула свої руки склавши їх у форму для молитви між колін, та так сильно що буквально здавалось що вона їх роздавить. "Водночас та ж особа що представилась слідчому як Іванка найкраща подруга Челсі та її колега по роботі гірко плакала, його професійному оку було зрозуміло що ридала вона уже досить довго, адже макіяж що потік рікою це видавав. Він підійшов до Іванки та вручив їй

телефон що дістав з глибокої кишені плаща, після чого оглянувши його як зі середини так і зовні стривожена дівчина підтвердила що це смартфон Челсі, тієї що лежить ось буквально біля неї. Далі що Іванка що слідчий кожен зі своїм інтересом пильно подивились в очі медсестри зрозуміло очікуючи на інформацію працівниці щодо стану здоров'я потерпілої та його подальшого майбутнього, на що вона дала чітку позитивну відповідь, після чого червоні від сліз очі Іванки буквально заблищали від радості. Мовляв вона буде жити, так чудом їй удалось уціліти від переохолодження, зрозуміло Челсі прийдеться пройти декілька тижнів реанімації від шоку як тілесного так і психологічного, а це займе деякий час но все ж при якісній підтримці вона зможе оклигати та підняти на ноги якомога скоріше.

В офісі де працювала Іванка через день після чудо порятунку Челсі відбулась така от для більшості неочікувана подія. Шев тримав на руках газету читаючи статтю про дівчину яку річкою було викинуто до берега та чудом врятовано, після чого той оскаженів, в очах його промайнула іскра ненависті, він наче божевільний накинувся на Іванку що стояла неподалік від нього, зрозумівши що як стаття так і Челсі йому більше не світять дикий звір який так довго спав у нім цього разу дав про себе знати, цей старий збоченець намагався схопити та розірвати білу сорочку переляканої дівчини в районі декольте, другою ж рукою притиснувши її до стінки спробував дістатись під класичну чорну спідницю, торкаючись своїми огидними як їй здалось липкими пальцями до шовкових колготів що тісно облягали напружені стегна жертви. Відчайдушні крики дівчини звісно були почуті колегами які одразу збіглись на їх епіцентр, після чого поліція яка незабарилась примчавшись за викликом схопила цього маньяка. Того ж дня Дмитра Володимировича з ганьбою та позором було звільнено з посади директора цієї преси, адже він і до цього на волоску тримався своєї посади, будучи неодноразово звинуваченим у спробах безпречинно очорнити чийсь репутацію, за допомогою клевету чи брехні. Звісно випадок з батьком Тараса не єдиним фігурував у цій справі. На цю ж посаду щоб далеко не йти було призначено Іванку яка всім серцем перед собою дала обіцянку прикласти маскимальні зусилля щоб допомогти оговтатись Челсі та дати своїй любимій коліжанці другу спробу стати найкращою у світі журналісткою.